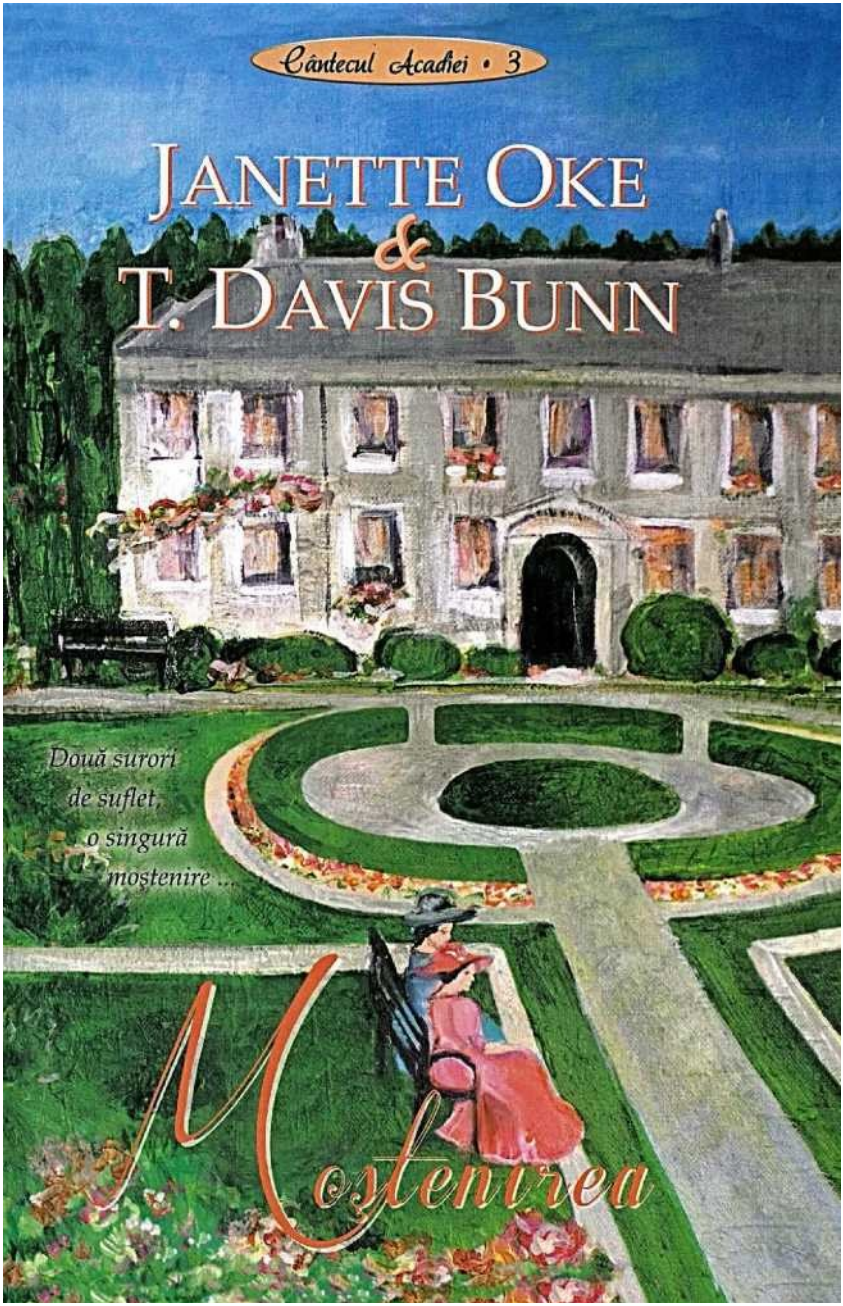
Cântecul Acadiei • 3
JANETTE OKE
&
T. DAVIS BUNN
Două surori
de suflet,
o singură
moștenire ...
Moștenirea

Janette Oke
&
T. Davis Bunn

Moştenirea

Traducere de Mihaela Tocuţ

Casa Cărţii, Oradea
2012

Copyright 2001 by Janette Oke and T. Davis Bunn
Originally published in English under the title
The Birthright
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group.
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărţii, Oradea.

Moştenirea
de Janette Oke şi T. Davis Bunn
Copyright © 2012 Editura Casa Cărţii
O. P. 2, C.P. 30.
410670, Oradea
Tel. /Fax: 0259 – 469057; 0359 – 800761; 0728 – 874975
E-mail: infoecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OKE JANETTE
Moştenirea / Janette Oke şi T. Davis Bunn; trad. Mihaela Tocuţ. — Oradea: Casa Cărţii, 2012
ISBN 978 – 606 – 8282 – 38 – 1
I. Bunn, Davis
II. Tocuţ, Mihaela (trad.)
821.111 (71) – 31 = 135.1
Traducerea: Mihaela Tocuţ
Editarea: Rodica Bogdan
Tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Adrian Mihocaş

Desenul de pe copertă: Andrada Pleşa

Ma gândesc la cântările mele noaptea,
cuget adânc înăuntrul inimii mele,
îmi cade duhul pe gânduri…
Ţi-ai croit un dr um prin mare,
o cărare prin apele cele mari.
Şi nu ţi s-au mai cunoscut urmele.
Psalmul 77: 6, 19

JANETTE OKE, născută în localitatea Champion din provincia canadiană Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din prerie, a crescut înconjurată de dragoste şi voie bună. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a cunoscut pe Edward, actualul său soţ, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit ca pastori în mai multe biserici din Indiana şi Canada, soţii Oke au petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a fost cadru universitar, iar Janette a continuat să scrie. Janette Oke a scris peste cincizeci de cărţi, atât pentru copii, cât şi pentru adulţi, cărţi ce s-au vândut în peste douăzeci şi două de milioane de exemplare.

Soţii Oke au trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, iar acum se bucură de cei doisprezece nepoţi ai lor. În prezent, Edward şi Janette trăiesc în apropiere de Didsbury, Alberta, şi sunt membri activi în biserica locală.

T. DAVIS BUNN, născut în statul Carolina de Nord, este un fost om de afaceri. Pe parcursul carierei sale internaţionale, a vizitat peste patruzeci de ţări din Europa, Asia şi Orientul Mijlociu. Scrierile sale, din care nu lipsesc

niciodată romantismul, istoria şi intrigile, îi captivează în continuare pe cititorii de toate vârstele şi nivelurile de exigenţă. În prezent, trăieşte în Anglia, în apropiere de Oxford, împreună cu soţia sa, Isabella.

PROLOG

Catherine stătea lângă fereastră, în micuţa odaie pentru oaspeţi din casa fiicei sale, Anne. Prin uşa închisă răzbătea forfota pregătirilor de plecare. Nu îi plăceau despărţirile. În viaţa ei avuseseră deja loc mult prea multe despărţiri. Era hotărâtă să fie puternică astăzi, dar, pentru asta, avea nevoie de un moment de linişte. De un moment în care să privească de la fereastră ultimele flori ale toamnei, ce acopereau ca un covor de o neasemuită frumuseţe mica grădină din faţa casei. Avea nevoie de un moment în care să-L roage pe Dumnezeu să-i dea tărie sufletească.

Doamne, câte se întâmplaseră în ultimele luni! Amintirile o năpădiră ca nişte frunze veştede, prinse în vârtejul timpului. În vara anului trecut, Sir Charles Harrow, al optulea conte de Sutton, venise la Halifax în căutarea fratelui său – nimeni altul decât Andrew, soţul lui Catherine. Neavând copii, Charles dorea să găsească un moştenitor care să ducă mai departe numele de Harrow şi care să preia, după moartea lui, proprietatea vastelor sale domenii din Anglia. Acesta era, de altfel, singurul motiv care îl forţase să reia legătura cu Andrew după o ruptură ce durase peste douăzeci de ani. Totuşi, după întâlnirea cu fratele său, Charles descoperise că Anne, fata crescută de Andrew şi de Catherine, nu era, de fapt, fiica lor naturală.

Deşi nu le unea o legătură de sânge, Catherine o iubea pe Anne aşa cum îşi iubeşte orice mamă copilul.

„Misterioase sunt căile Domnului”, se gândi femeia, şi ochii i se umplură de lacrimi. Prietenia cu o familie de acadieni îi adusese în suflet bucurie, dar şi multă durere. Deşi îşi pierduse fiica şi crescuse o fetiţă acadiană ca pe propriul său copil, acum Catherine înţelegea cât de binecuvântată a fost de fapt. Şi asta deoarece acum avea nu una, ci două fiice încântătoare. Pe Nicole, copila crescută de Louise şi Henri Robichaud pe malul râului Vermilion din Louisiana, şi pe Anne, copila pe care ea şi Andrew o înconjuraseră cu iubire şi grijă părintească în ultimii optsprezece ani.

Acum Anne era căsătorită. Razele călduţe ale soarelui îi mângâiau lui Catherine chipul. Femeia închise ochii pe jumătate şi, preţ de o clipă, i se păru că aude din nou cum băteau clopotele a sărbătoare în ziua nunţii fiicei sale. Fratele lui Andrew trimisese o corabie care să îi aducă pe Henri şi Louise în Noua Scoţie, pentru a putea fi prezenţi la cununie. Acesta fusese gestul unui om căruia greutăţile şi revelaţiile călătoriei întreprinse îi schimbaseră atât simţămintele, cât şi modul de gândire. În urma călătoriei, Charles se împăcase cu sine şi cu familia lui Andrew, devenind o mărturie vie a puterii Celui de Sus. Catherine închise ochii şi îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru acest cumnat care se transformase într-un adevărat prieten.

Înainte de a se întoarce în Anglia, Charles le dăruise două suluri de mătase de cea mai bună calitate, spunând că acestea făceau parte din cadoul său de nuntă. Catherine nici măcar nu îndrăznise să se gândească la cât trebuie să fi costat mătasea. La nuntă, ea, Louise şi Nicole avuseseră rochii noi. A ei era de culoarea levănţicii şi atât de plăcută la atingere, încât nu se putea abţine să nu-şi treacă din când în când degetele peste ea. Mătasea din celălalt sul era de un roz pastelat, inspirat parcă de culoarea

orizontului înainte de revărsarea zorilor, şi fusese folosită aproape în întregime pentru rochia miresei. Intrarea lui Anne în biserică a adus murmure de admiraţie pe buzele tuturor enoriaşilor. În timp ce tânăra păşea spre altar, mirele său, un tânăr destoinic pe nume Cyril Mann, o privea cu o fascinaţie aproape evlavioasă. Catherine o ţinu pe Louise de mână pe parcursul întregii ceremonii şi amândouă încercaseră din răsputeri să nu plângă. Gingaşa Anne, fiica mult iubită a amândurora, era de-a dreptul strălucitoare în acea zi. Catherine îşi aminti că, în calitate de domnişoară de onoare, Nicole a stat tot timpul lângă proaspăt regăsită ei „soră”.

Cineva bătu la uşă, întrerupându-i şirul gândurilor şi, în momentul următor, uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru chiar Nicole.

— Suntem cu toţii gata de plecare, mamă.

— Atunci şi eu sunt, răspunse Catherine, ridicându-se în picioare şi întinzând mâna spre fiica sa. Mă gândeam la ziua nunţii lui Anne.

— A fost o zi plină de bucurie, încuviinţă Nicole, rostind cuvintele cu un pronunţat accent francez. Într-o zi ca aceasta este bine să ne amintim momentele frumoase petrecute împreună.

— Aşa este, răspunse Catherine, ţinând-o de mână şi studiindu-i chipul frumos, care dovedea putere lăuntrică.

Deşi de la nuntă nu trecuse decât puţin peste o lună, sosise deja momentul unei noi despărţiri.

— Te supără ceva, mămico?

— Aş vrea doar ca momentele frumoase să dureze mai mult, spuse Catherine, apoi trase aer în piept. Haide, să mergem.

Urmând-o pe Nicole spre locul unde le aşteptau ceilalţi, femeia îşi dădu seama că nu doar despărţirea de astăzi îi sfâşia inima: Privind înainte, în timp, cu

înţelepciunea unei mame, se ruga să aibă puterea de a ţine piept celor ce presimţea că aveau să vină în viitor.

Capitolul 1

Deşi era deja începutul lunii octombrie, în portul din Halifax adia o briză neobişnuit de caldă. În depărtare, peste apele cenuşii ale oceanului, orizontul era tivit cu lumină. Deasupra însă, cerul era acoperit de nori grei ce dădeau impresia că este ora amurgului, nicidecum dimineaţă. Anne se sprijini cu o mână de braţul soţului ei, iar cu cealaltă apucă strâns braţul lui Nicole. Aceste două fiinţe îi dădeau tărie sufletească şi ştia că, dacă nu le-ar fi avut alături, s-ar fi lăsat cu siguranţă pradă lacrimilor şi durerii.

Henri şi Louise Robichaud trecură de la o persoană la alta, îmbrăţişându-i şi luându-şi rămas-bun de la fiecare în parte. Fuseseră din nou împreună timp de două luni, aici, în fosta Acadie, regiune cunoscută acum sub numele de Noua Scoţie. Deşi astăzi Dumnezeu îi binecuvânta cu o vreme plăcută de toamnă, peisajul era deja presărat cu urmele unor ninsori timpurii. Nedorind să se despartă de scumpele lor fiice, Henri şi Louise îşi amânaseră de trei ori plecarea. Totuşi, acum nu mai aveau încotro.

Henri îl eliberă din îmbrăţişare pe cumnatul său, Guy, după care se întoarse spre Andrew şi îi făcu semn lui Nicole să traducă.

— Se spune că aceasta este ultima corabie ce are să pornească spre sud în acest sezon de navigaţie, spuse el, scuzându-se astfel încă o dată pentru faptul că erau nevoiţi să plece.

— Având în vedere conflictele existente în sud, nu am nicio îndoială în privinţa aceasta, răspunse Andrew. Unii vorbesc deja de război.

— Să dea Domnul să nu se ajungă niciodată la asta!

Henri rostise cuvintele cu o fermitate blândă, dar traducerea făcută de Nicole sună atât de tragic, încât Anne trebui să-şi întoarcă faţa pentru a-şi ascunde lacrimile.

Cerul părea şi mai cenuşiu decât înainte, vântul sufla mai blând, iar dâra de lumină de la orizont strălucea mai puternic ca niciodată. Era o zi stranie, în care, deasupra unei lumi întunecate şi dezolante, departe, în zare, se ridica o coroană sclipitoare de lumină. Anne se agăţă cu nesaţ de acea strălucire îndepărtată, în speranţa că putea fi mi semn – promisiunea că, dacă trece de acest moment sfâşietor, va avea din nou parte de bucurie.

Clipele petrecute alături de Louise şi Henri Robichaud îi depăşiseră toate aşteptările. Nu avea să uite niciodată momentul reîntâlnirii cu ei. Se petrecuse aici, pe chei, chiar în locul în care stăteau acum îmbrăţişaţi. Alături de ea fuseseră Catherine, Andrew, Nicole şi Cyril. Exact ca acum. Şi totuşi, altfel… Atunci nu se simţea doborâtă de durere. Atunci fusese martora unei minuni, atunci îşi văzuse cu ochii visul de o viaţă. În timp ce ambarcaţiunea se apropia de debarcader, la parapet apăruseră două persoane care le făceau cu mâna, strigau, râdeau şi plângeau. De lângă ea, Andrew, Catherine şi Nicole le răspundeau la rândul lor, printre lacrimi.

Dintr-odată, Anne îşi simţise atunci ochii împăienjeniţi, ca şi cum singurul mod de apărare al sufletului ei era să drapeze lumina zilei în lacrimi, estompând-o. Nu mai văzuse nici barca acostând la cheiul de piatră, dar auzise strigătele tot mai clare şi zgomotul de paşi ce se apropiau. Nu-şi amintea nici în ziua de azi care fuseseră primele cuvinte pe care i le adresaseră noii-veniţi, căci suspinele ei acopereau orice alt sunet. Dar nimic din toate acestea nu avea importanţă. Pentru ea nu conta decât faptul că, atunci când o cuprinseseră braţele

vânjoase ale lui Henri, şi apoi cele delicate ale Louisei, simţise că îi creşte inima în piept. Era ca şi cum inima i s-ar fi mărit pentru a le face loc acestor oameni pe care încă nu îi cunoştea. Pentru a le face loc părinţilor ei.

Gândurile îi reveniră în prezent atunci când Louise se opri în faţa ei. Tinerei i se păru că femeia îi înţelegea perfect starea de spirit.

— De fiecare dată când am să mă gândesc la acest loc, am să simt bucuria împlinirii unui vis de o viaţă, dar şi durerea acestei zile, spuse Louise.

— Mamă… Şopti Anne printre suspine.

Louise îi mângâie obrazul.

— Ce dar minunat aduce această zi! Ani la rând am visat, deznădăjduită, să te am în faţă şi să te aud rostind acest cuvânt, iar acum că visul meu a devenit realitate, simt că mi se umple inima de o bucurie de nedescris. Este o adevărată minune.

— O, mamă, nu pot să mă despart de tine…

— Şi nici nu ai s-o faci vreodată, fata mamei. Indiferent de ceea ce ne rezervă viaţa, tu ai să rămâi mereu în inima mea, iar eu, în a ta, spuse Louise cu vocea tremurândă, după care trebui să se oprească pentru a trage aer în piept. Este singurul lucru care îmi dă puterea de a înfrunta această zi.

În momentul acela, lângă Louise apăru un bărbat vânjos şi cărunt, a cărui înfăţişare inspirând putere o ducea pe fată cu gândul la un stejar falnic, care, deşi se încovoaie şi trosneşte atunci când este lovit de furtuni, rămâne mereu statornic şi protector.

— Of, tată…

— Pe tot pământul acesta nu se găseşte om mai bogat decât mine, murmură Henri în timp ce o strângea în braţe.

Apoi îşi coborî vocea şi îi şopti la ureche:

— Dar nici mai trist.

Anne se lăsă înlănţuită de ambii săi părinţi şi, în acel moment, cei trei păreau să fi devenit o singură fiinţă.

— Când am venit aici, aveam o singură fiică şi o singură speranţă, spuse mama ei. Iar acum plec cu certitudinea că am două fiice şi că Dumnezeu face minuni. Am văzut asta cu ochii mej.

În mod ciudat, despărţirea de copilul căruia îi dăduse naştere nu a fost atât de grea pentru Louise precum despărţirea de Nicole, fiica pe care o crescuse în toţi aceşti ani. Sau poate că nu era deloc ciudat… În timpul celor două luni petrecute împreună în Acadia, avusese prilejul să o observe pe femeia în care se transformase fiica sa. Înţelegând că aceasta nu mai este un copil şi renunţând să creadă că o poate ocroti la nesfârşit, Louise acceptase de fapt orice alegere şi implicit toate posibilele greşeli pe care Nicole le putea face de acum încolo.

Această tânără cu privirea dârză şi sufletul curajos ardea de nerăbdare să înfrunte orice încercare pe care i-o oferea viaţa. Nicole era atât de puţin conştientă de frumuseţea sa şi de efectul acesteia asupra altora, încât nici nu băga de seamă că tinerii din jurul său se călcau în picioare în încercarea de a-i satisface chiar şi cea mai mică dorinţă. De când pusese capăt legăturii cu Jean, primul ei iubit, Nicole devenise prea absorbită de aventurile palpitante pe care părea să i le promită viaţa pentru a mai lua în considerare posibilitatea unei noi idile.

La acest gând, ochii şi sufletul Louisei se umplură de teamă şi îngrijorare. Instinctul matern o făcea să se teamă de toate pericolele şi misterele pe care ar fi putut să le atragă această sete de necunoscut a fiicei sale.

Totuşi, când o eliberă din îmbrăţişare pe Anne, pe scumpa ei Anne, Louise nu se întoarse spre Nicole, ci spre

Catherine. Cele două prietene se strânseră în braţe încă o dată, murmurând cuvinte pe care niciuna dintre ele nu le auzea cu adevărat, apoi Louise îi îmbrăţişă pe rând pe Andrew, pe fratele ei, Guy, şi pe soţia acestuia şi, în cele din urmă, se opri în dreptul lui Nicole, tânăra care, deşi fusese adusă pe lume de o altă femeie, era fiica ei. Cu toate că acest lucru părea să sfideze orice logică, această fiinţă hotărâtă şi minunată era şi avea să rămână pentru totdeauna copilul ei.

— Vei avea mare grijă de tine, nu-i aşa, Nicole? şopti Louise cu ochii rugători.

— Bineînţeles, mamă dragă, răspunse fata, apucându-i strâns ambele mâini. Ce întrebare…

— Vreau doar să…

Deşi discutaseră de mai multe ori despre asta, Louise tot mai avea impresia că unele lucruri rămăseseră nerostite.

— Ştiu că vrei să-ţi trăieşti viaţa din plin, continuă ea. Şi ştiu, de asemenea, că toate au un preţ…

— Te rog să încetezi, mamă! Am vorbit deja despre asta.

— Ştiu, ştiu că am mai vorbit… Doar că…

Louise îşi muşcă buza.

— Tu eşti copilul meu scump şi drag. Aş face orice să-ţi pot purta eu poverile. Dar nu pot. Însă îmi stă în putinţă să te rog să ai grijă de tine, fata mamei. Te rog să ai mare, mare grijă de tine. Viaţa este plină de încercări… Mai ales faţă de tinerele fermecătoare ce ard de dorinţa de a cunoaşte toate tainele vieţii.

Preţ de o clipă, Nicole vru să nege că ar fi ispitită de necunoscut. Louise vedea prea bine ce simte fata. Pentru prima dată în viaţa ei, faptul că îşi înţelegea fiica atât de bine o întrista, căci în ochii de jad ai lui Nicole se întrezăreau toate misterele ce aveau s-o îmbie. Toate

posibilităţile, provocările şi pericolele din viitor. Şi tot ce putea face ea în această privinţă era să se roage.

Spre surprinderea Louisei, în cele din urmă Nicole se răzgândi şi nu o contrazise. Pe chipul fetei apăru, în schimb, un licăr de zâmbet, primul zâmbet din acea zi cenuşie şi tristă.

— Întotdeauna m-ai cunoscut mai bine decât mă cunosc eu însămi, zise ea.

— Aşa se întâmplă cu o mamă care-şi iubeşte cu adevărat copilul, răspunse Louise. Iar acum te rog să îmi promiţi că vei încerca să fii înţeleaptă. Şi, mai cu seamă, că ai să fii cinstită faţă de tine şi faţă de Dumnezeu.

Buzele lui Nicole prinseră să tremure şi zâmbetul îi dispăru de pe chip. Văzând lacrima ce începea să se prelingă pe obrazul fiicei sale, Louise simţi că i se rupe inima.

— Aş vrea…

Ar fi vrut să o audă spunând că se învoieşte să se întoarcă acasă cu ei, la viaţa pe care o cunoşteau, în lumea lor din Louisiana. Totuşi, deşi îşi dorea cu toată fiinţa ei să audă aceste cuvinte, Louise ştia că nu se va întâmpla aşa. Indiferent de ceea ce îi rezerva viitorul, căutările lui Nicole – înăuntrul ei şi în lumea vastă şi necunoscută din afară – nu luaseră încă sfârşit. De fapt, realiză Louise cu inima strânsă, călătoria lui Nicole prin viaţă abia acum începea.

Henri ridică mâna şi şterse lacrima de pe obrazul fiicei sale.

— Cel mai nepreţuit mărgăritar în mâna unui om sărac.

— Of, tată…

Pentru o clipă, Nicole redeveni fetiţa de odinioară şi se aruncă în îmbrăţişarea lui Henri cu o putere care îl făcu pe vânjosul bărbat să se clatine.

— Nu pleca. Te rog, te implor să nu pleci!

— Trebuie să plec, fata tatii. Aşa cum tu trebuie să rămâi aici. Nu, nu spune nimic. Să nu umbrim şi mai mult această zi cu vorbe care, ştim amândoi, nu înseamnă nimic. Să nu lăsăm loc, acum, între noi, decât pentru adevăr. Ce spui?

Nicole se desprinse din îmbrăţişare şi, dându-se cu un pas înapoi, privi faţa brăzdată de cute şi ochii negri şi pătrunzători ai tatălui său. Deşi nu îi venea uşor să-şi arate durerea şi nehotărârea, simţea nevoia de a-şi umple sufletul cu puterea lui şi de a mai privi încă o dată chipul lui drag.

— Da, mă învoiesc.

— Bine, atunci îţi dăruiesc un adevăr. Eşti în căutarea propriului tău destin. Neastâmpărul de care dai dovadă este cea mai mare calitate a ta, dar şi cea mai periculoasă trăsătură, fata tatii, pentru că, dacă nu ştii să-ţi struneşti setea de aventură, va pune stăpânire pe tine şi va putea să te orbească. Să nu păşeşti în viitor legată la ochi, scumpa mea.

— Am să mă rog, tată, spuse Nicole, ştergându-şi înfrigurată lacrimile de pe faţă. Îţi promit că am să mă rog.

— Promite-mi că vei cerceta mereu Cuvântul Domnului şi că vei încerca de fiecare dată să îndeplineşti voia lui Dumnezeu, nu voia ta.

— Îţi promit, tată, răspunse ea încet. Şi am să mă străduiesc să îl cunosc la fel de bine ca dumneata.

— Ah, ce laudă nemeritată! exclamă Henri, încercând să zâmbească. Îţi doresc să ajungi să îl cunoşti mult mai bine decât mine, fata mea. Treci peste tot ceea ce m-a îngrădit pe mine! Fă-ţi bătrânul tată să fie mândru de tine.

— Ai să-mi lipseşti atât de mult, spuse ea, şi o altă lacrimă începu să i se prelingă pe obraz în timp ce se întorcea spre Louise. O să-mi lipsiţi foarte mult, amândoi!

— Atunci, să ne plecăm capetele împreună şi să ne

rugăm. Eşti bună să îi rogi pe Catherine şi pe Andrew să traducă?

Henri aşteptă până când se adunară cu toţii – un grup strâns unit prin suferinţă şi credinţă – după care începu rugăciunea:

— Îi mulţumim solemn lui Dumnezeu cel milostiv pentru toate minunile pe care le-a înfăptuit în vieţile noastre. Chiar şi acum, în clipa acestei grele despărţiri, ne punem vieţile şi speranţele pe altarul Tău, Doamne. Binecuvântează-ne cu prezenţa Ta şi păzeşte-ne în toate furtunile vieţii. Fii alături de ambele noastre fiice…

Henri se opri şi trase adânc aer în piept, încercând parcă să primească, de la cei cu care se ruga, puterea de a continua.

— Fii alături de aceste două tinere atât de scumpe sufletelor noastre, dăruieşte-le bucuria de a Te cunoaşte şi de a trăi după voia Ta. Fii alături de Louise şi de mine în timpul călătoriei spre casă. Fii alături de noi toţi în toate călătoriile ce ne aşteaptă! în numele lui Iisus, amin.

Louise vedea ca prin ceaţă grupul rămas pe chei. Barca se îndepărta tot mai mult de adăpostul portului, luptându-se acum cu valurile zbuciumate. Mirosul de sare şi gândul călătoriei pe care o avea de înfruntat îi umpleau toate simţurile, şi în suflet i se înălţă un strigăt deznădăjduit. Se întoarse cu spatele spre ţărm. Doar preţ de o clipă, cât să îşi adune puterile. Trebuia să fie puternică. Privi în jur, dar apele cenuşii şi corabia ce îi aştepta în larg nu constituiau nicidecum o priveliştе liniştitoare.

Îşi simţi faţa mângâiată de o pală de vânt cu iz sărat şi în momentul acela văzu un pescăruş planând alături de barcă, atât de aproape încât, dacă ar fi întins mâna, i-ar fi putut atinge aripile albe. Pasărea plutea în vânt, cu aripile

complet nemişcate, ca şi cum ar fi fost suspendată de nişte fire nevăzute, făcându-i pe vâslaşi să chicotească. Pescăruşul o fixă pe Louise cu ochii săi negri. În mod surprinzător, faptul acesta o linişti pe femeie. Ca un vestitor al unui viitor mai luminos, pescăruşul acela părea să îi reamintească faptul că viaţa merge înainte, că speranţele o aşteaptă să se dezmeticească. Deşi gândul acesta nu avea nicio logică, îi dădu totuşi puterea de a se întoarce şi de a privi siluetele tot mai mici ale celor rămaşi pe chei. Se ridică pe vârfuri, le făcu încă odată cu mâna şi strigă:

— Vă iubesc, vă iubesc pe toţi!

— Şi eu te iubesc, mămico! Rămas-bun, tată! strigă Nicole, după care îşi lăsă braţul să cadă.

Avea inima strânsă şi îi venea greu chiar şi să respire. Pe lângă durerea despărţirii, o încerca un chinuitor sentiment de vinovăţie. Cum de i-a putut lăsa pe părinţii săi să plece fără ea? Ştia că dăduse dovadă de egoism cedând încă o dată chemării necunoscutului, dorinţei de a-şi trăi viaţa dincolo de hotarele strâmte ale universului ei din Louisiana. Deşi se rugase cu ardoare în timpul celor nouă săptămâni pe care le petrecuseră aici părinţii săi, continuase să-şi simtă inima împărţită. Bă mai mult, acum alegerea îi aparţinea în întregime. Putea să plece sau putea să rămână. Sau putea să… Ce anume?

Îşi ridică ochii şi privi spre corabia ancorată în larg. O trecu un fior şi, dintr-odată, avu o revelaţie care o ajută să-şi depăşească imediat deruta şi durerea. Era ca şi cum în minte şi în suflet ar fi auzit nişte şoapte, devenind brusc îndeajuns de clare pentru a acoperi ţipetele pescăruşilor ce zburau deasupra cheiului.

Îşi ridică braţul şi le făcu din nou cu mâna părinţilor ei, sperând acum din toată inima că aceştia vor călători cu

bine, şi ştiind că făcuse alegerea cea bună. Această siguranţă venită ca din senin o mişcase până în adâncul sufletului, şi acum o ajuta să treacă mai uşor peste tristeţea despărţirii.

Deşi nu putea să-şi explice de ce sau cum ajunsese la această concluzie, acum era sigură că şi ea va pleca în curând. Va pleca în Anglia. La începutul primăverii.

Capitolul 2

Căldura aceea nefirească pentru toamna din Noua Scoţie a durat nu mai puţin de şase zile, iscând discuţii aprinse în întregul ţinut. În acest răstimp, doamnele mai în vârstă din Halifax se adunaseră în fiecare seară, după cum le era obiceiul, şi, în timp ce tricotau, discutaseră pe îndelete despre iernile grele de odinioară şi despre cea care avea să vină.

Apoi, în cea de-a şaptea zi, totul se cufundă în ceaţă. Dimineaţa, când ieşi pe prispă, Anne descoperi grădina din faţa casei împachetată grijuliu în vată albă, alcătuind parcă un şevalet diafan, pe care noaptea gravase siluetele întunecate ale copacilor, nu înainte de a le răpi şi ultimele frunze ruginii.

— Anne, ce Dumnezeu faci? se auzi din casă vocea lui Cyril. Tânăra zâmbi, dar nu se îndură să revină în casă. Sorbea cu nesaţ priveliştea, ca şi cum ar fi vrut să o păstreze întipărită în memorie pe vecie.

— Mă bucur de răsăritul soarelui.

— Nu fi copilă, draga mea. Încă nici nu s-a luminat bine de zi, răspunse Cyril, apropiindu-se de uşă.

Anne auzi zgomotul papucilor lui pe podeaua lustruită. Cyril era deja îmbrăcat pentru vizitele de dimineaţă. Nu mai trebuia decât să-şi pună redingota şi cizmele.

— Hai înăuntru, te rog! Să nu răceşti cumva.

— Vin într-o clipă, răspunse Anne, umplându-şi încă o dată plămânii cu aerul rece al dimineţii.

Îşi ţinu răsuflarea, ca şi cum ar fi vrut să prelungească la nesfârşit tot ceea ce simţea în momentul acela. Întreaga zi părea aureolată cu o luminescenţă aparte. Siluetele mohorâte ale copacilor erau scăldate într-o lumină pe care numai ea putea să o vadă. Bucuria pe care o simţea în suflet părea să fi preschimbat culoarea cenuşie a ceţii într-un argintiu strălucitor. Nu trebuia să piardă niciun amănunt. Voia să-şi poată închide oricând ochii şi să-şi readucă în minte această dimineaţă deosebită, în care natura şi inima ei fuseseră învăluite într-o ceaţă sclipitoare. O trecu un fior de plăcere.

— Vezi că ai ajuns la vorbele mele? făcu Cyril, acoperindu-i umerii cu un şal. Te-a pătruns frigul şi deja tremuri.

Anne ridică braţul şi îşi încleştă degetele pe mâna lui.

— Eşti un om atât de bun, scumpul meu.

Porniră împreună înapoi pe alee. Înainte de a intra în casă, Cyril se opri şi îşi coborî privirea spre chipul ei.

— Eşti tare misterioasă în dimineaţa aceasta, draga mea.

Anne îi strânse mâna şi mai tare. Cu doar o săptămână în urmă, despărţirea de Louise şi Henri îi lăsase inima atât de grea, încât se întrebase dacă avea să depăşească vreodată o asemenea durere; şi, cu toate acestea, iat-o acum, întâmpinând zorii zilei cu încântare şi bucurie. Deşi nu era o persoană care trece uşor de la o stare sufletească la alta, exista atât de multă fericire în dimineaţa aceasta minunată, încât parcă îi venea să cânte şi să danseze. Întoarse capul spre umăr şi îşi lipi buzele de mâna lui Cyril.

— Nu te merit.

— Of, scumpa mea Anne…

În mod obişnuit, Cyril nu îşi arăta sentimentele în public şi se încrunta, vădit nemulţumit, ori de câte ori ea îşi manifesta afecţiunea în văzul tuturor. Acum nu se întâmplă aşa – poate pentru că erau învăluiţi într-o ceaţă atât de deasă, încât abia de se putea distinge gardul din faţa casei. Sau poate pentru că, de când plecaseră soţii Robichaud, soţia lui nu încetase să suspine… Sau, cine ştie, poate pentru că sesizase preaplinul de bucurie ce îi umpluse lui Anne inima în această dimineaţă. Indiferent de motiv, Cyril o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi începu să îi mângâie frumosul păr negru.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd iarăşi zâmbind, fetiţo!

Ea se întoarse şi îşi lipi faţa de pieptul lui. Ştia că sosise momentul să îi împărtăşească vestea.

— Trebuie să-ţi spun ceva…

— Şi eu la fel, scumpa mea, răspunse Cyril, scoţând ostentativ din buzunarul vestei ceasul dăruit de tatăl său. Sunt în întârziere.

— Pacienţii pot să mai aştepte niţel!

Trase aer în piept şi apoi îşi ţinu din nou răsuflarea, dorindu-şi, la fel ca adineauri, să păstreze această clipă în suflet pentru totdeauna. Să-şi amintească chipul soţului ei la auzirea veştii, să-şi amintească felul în care o privea, iubirea ce i se citea în ochi, căldura cu care o strângea în braţe. Într-un târziu, răsuflă şi spuse:

— Vom avea un copil, scumpul meu.

La auzul acestor cuvinte, Cyril făcu câţiva paşi înapoi, lovindu-se cu spatele de tocul uşii.

— Eşti în în…

— Însărcinată, da! spuse ea, văzând că el nu poate să-şi ducă vorba până la capăt.

— Iu-iubita mea!…

Cyril îşi îndreptă spatele şi întinse mâinile spre ea.

— Uită-te la mine! Mă confrunt cu asemenea cazuri zi de zi, şi totuşi, acum tremur ca o frunză.

— Dar eşti fericit?

— Fericit? Anne, soţioara mea scumpă şi dragă, nu am fost în viaţa mea atât de fericit!

Tânăra zâmbi. Ştia că în ochii lui pare foarte calmă, dar ea urmărea de fapt, cu încordare, Fiecare detaliu al acestui moment pe care voia să şi-l întipărească în suflet pentru totdeauna, fiecare reacţie a soţului ei la auzul acestei veşti minunate. Cyril o privea cu exaltare, tremurând de emoţie, cu ochii plini de lacrimi de bucurie. Da, trebuia să fie atentă la toate aceste amănunte, astfel încât, chiar şi la sfârşitul vieţii lungi şi minunate pe care urmau să o petreacă împreună, să-şi poată aminti cu claritate acest moment unic.

— Vai, cât mă bucur să te aud spunând asta!

— Pari… Pari atât de… Atât de calmă.

— Am avut timp să mă obişnuiesc cu gândul.

— De când ştii? o întrebă el.

— De câteva zile.

Cyril se apropie de ea şi o strânse în braţe. Era îmbrăţişarea unui om puternic, ce o iubea din toată inima.

— Îmi doresc să fi ştiut mai repede, să le fi putut da această veste bună lui Henri şi Louisei înainte de plecare.

— Priveşte partea bună a lucrurilor! spuse Cyril, continuând să o strângă în braţe. În felul acesta, următoarea scrisoare pe care o vor primi nu va descrie durerea pe care ţi-a lăsat-o în suflet despărţirea de ei, ci le va da un motiv să sărbătorească şi să se bucure pentru tine.

— Pentru noi, îl corectă Anne, întrebându-se cum de o inimă poate să cuprindă atâta bucurie şi atâta iubire fără să se spargă în mii de bucăţele. Vor avea un motiv să se

bucure pentru noi, dragul meu soţ.

Nicole auzi şareta înainte să o vadă. Asta deoarece, cristalin ca un cor de clopoţei, harnaşamentul atelajului pe care îl foloseau Cyril şi Anne ori de câte ori veneau în Georgetown se auzea de la o poştă. De două zile încoace, Catherine stătea cu ochii aţintiţi pe fereastră. Ştia că tânăra pereche urmează să sosească într-una din zilele astea, dar nu ştia exact când anume. Mai ştia, în schimb, că urma să fie ultima vizită pe care va putea să le-o facă Anne pe perioada iernii. Având în continuare o constituţie delicată, fiica ei răcea uşor în anotimpul rece, motiv pentru care ar fi fost cu neputinţă să înfrunte o călătorie de două zile pe drumuri înzăpezite. După ce Andrew va ţine slujba de Crăciun, vor merge ei la Halifax, dacă vremea le va permite. Ea, Andrew şi Nicole. Totuşi, întrucât asta avea să se întâmple abia peste trei luni, Catherine trepida acum de emoţia apropiatei întâlniri. Nicole o auzi ţipând de bucurie când şareta coti pe uliţa lor.

De la fereastră, fata privi cum Catherine şi Andrew îi îmbrăţişează pe tinerii însurăţei. Această apropiere nu-i provoca nici indignare, şi nici invidie. Nici vorbă de aşa ceva. Motivul pentru care stătea acum deoparte era acela că în astfel de momente conştientiza cel mai acut lipsa ei de rădăcini. Întoarcerea în Acadia sau, mai bine zis, în Noua Scoţie, cum era numit acum ţinutul, fusese o experienţă extraordinară. Era în continuare sigură de faptul că procedase corect alegând să nu îi însoţească pe Henri şi pe Louise înapoi în Louisiana. Cu toate acestea, trăia şi acum un sentiment de izolare şi singurătate, pe care nu şi-l putea înăbuşi nicicum. Acest sentiment era cuibărit prea adânc în interiorul fiinţei sale şi probabil că nu avea să o părăsească tot restul vieţii. Deşi descoperirea lui Dumnezeu îi adusese o linişte statornică, experienţa aspră şi amară a pribegiilor din anii copilăriei lăsase urme

adânci în sufletul ei.

Fereastra bucătăriei dădea spre grădina din faţa casei. Cu excepţia câtorva fire de napi şi de cartofi ce se zăreau pe ici, pe colo, grădina era pustie şi mohorâtă. Nicole tocmai aşeza în tavă aluatul pentru plăcintă, când îi auzi pe Andrew şi pe Catherine izbucnind în strigăte de bucurie. Ghicind motivul veseliei lor, fata zâmbi şi ea încântată. Anne şi Cyril aveau să fie nişte părinţi minunaţi. Anne îi făcu voioasă cu mâna şi ea îi răspunse în acelaşi fel, cu mâna plină de făină şi zâmbind cu toată faţa. Nu, nu simţea pic de invidie. Totuşi, bucuria generală produsă de acest eveniment cât se poate de firesc şi de fericit îi adâncea şi mai mult sentimentul de singurătate. Oare unde, şi alături de cine era locul ei cu adevărat?

Călătoria spre Noua Scoţie, întâlnirea cu părinţii ei naturali, descoperirea vieţii lor de zi cu zi şi învăţarea limbii engleze fuseseră toate lecţii valoroase deviată. Totuşi, dintre toate aceste experienţe, cea mai nepreţuită fusese, fără doar şi poate, descoperirea lui

Dumnezeu. Chiar şi aşa, după fiecare răspuns obţinut şi după fiecare lecţie învăţată, în mintea ei apăreau noi şi noi întrebări. Care era rostul ei în viaţă? îşi va găsi vreodată un suflet pereche? Se va aşeza cândva la casa ei? Va avea şi ea o familie, un cămin, un loc care să fie numai şi numai al ei?

— Nicole! exclamă Anne, dând buzna în bucătărie.

Pe cât era de tristă atunci când se văzuseră ultima oară, la despărţirea de Henri şi Louise, pe atât era de fericită acum.

— Pe hainele tale e mai multă făină decât în tavă! ciripi ea veselă, după care o cuprinse în braţele sale firave.

Nicole îi răspunse la îmbrăţişare, apoi, privindu-i chipul fin, ca de porţelan, îi observă numaidecât obrajii îmbujoraţi şi aura de bucurie ce părea să îi înconjoare

întreaga făptură. Acum nu mai avea nicio îndoială în privinţa veştii.

— Spune-mi şi mie vestea cea mare!

— Spală-te pe mâini şi vino cu mine!

— Întâi spune-mi.

— Ba nu. Este vestea *mea* şi vreau să o împărtăşesc după pofta inimii *mele*, răspunse Anne râzând, după care o apucă strâns de braţ. Grăbeşte-te, căci nu-mi mai încap în piele de nerăbdare!

Nicole tocmai îşi ştergea făina de pe mâini, când în bucătărie îşi făcu apariţia Catherine.

— N-ai vrea să bei nişte cidru fierbinte, să te încălzeşti un pic după călătorie? o întrebă aceasta pe Anne.

— Mulţumesc, mamă, dar Nicole şi cu mine trebuie să mergem întâi pe promontoriu. Asta bineînţeles doar dacă domnişoara aici de faţă binevoieşte să se mişte un pic mai repejor.

— Frumoasele mamei! exclamă Catherine, privindu-le pe amândouă cu drag.

Faptul că Anne o zorea nu făcea decât să încetinească mişcările lui Nicole.

— Poate că ar trebui să-ţi pregătesc nişte ceai, îi zise aceasta lui Anne. Pari obosită.

— Obosită? Nici vorbă! protestă Catherine. Astăzi Anne arată cu adevărat minunat.

— John Price a ieşit să facă o plimbare, adăugă Nicole. Va fi atât de încântat să te vadă! Poate că ar trebui să aştepţi să…

— La întoarcere, îl vom găsi pe bunicul aşezat lângă foc, ripostă Anne, nelăsând-o să-şi ducă vorba până la capăt. Bineînţeles, asta doar dacă te pot convinge să te *urneşti* odată din loc!

— De ce nu te aşezi o clipă? o tachină Nicole în

continuare. Cât să-ţi tragi sufletul şi să-i povesteşti mamei cum a fost călătoria. De zile întregi nu şi-a dezlipit ochii de la fereastră…

— Iar eu aştept de *săptămâni* întregi să stau de vorbă cu tine între patru ochi! exclamă Anne şi, dând peste pelerina lui Nicole, i-o aruncă în braţe. De nu binevoieşti să vii pe picioarele tale, să ştii că am să te car în spate!

Ieşiră din casă râzând şi ţinându-se de mână. Cyril se opri o clipă din descărcatul şaretei – aduseseră medicamente pentru săteni şi alimente pentru Andrew şi Catherine – şi, când privi înspre ele, faţa i se lumină într-un zâmbet larg.

— Bine te-am găsit, Nicole! Ţi-a spus?

— Nu, încă nu i-am spus nimic şi te rog să faci bine să nu sufli niciun cuvânt! sări Anne, strângând mai tare mâna lui Nicole şi forţând-o să iasă pe poartă. Chiar nu poţi să te mişti niţel mai repede?!

Dar Cyril nu terminase ce avea de spus.

— Ia priviţi ce ne-a trimis Charles: un cufăr plin cu mirodenii! exclamă el, ridicând din şaretă un cufăr voluminos din lemn de cedru.

— Nu îi mai abate şi tu atenţia! interveni Anne pe un ton rugător, în felul acesta, n-am să reuşesc să o mai urnesc din loc!

— Nu zău? sări Nicole, adoptând tonul jucăuş al lui Anne. Vezi, vezi, că aş putea să o iau la goană şi să te las într-un nor de praf.

— Nu şi de data asta, ripostă Anne.

Părea că râde tot timpul.

— Pentru că azi mi-au crescut aripi!

— Aripi? Ia să le vedem! făcu Nicole şi, apucându-şi poalele rochiei, o zbughi afară pe poartă, lăsându-şi în urmă melancolia şi toate întrebările fără răspuns.

Cele două fete străbătură satul în goană, ţinându-se

de mâini şi râzând, încurajate de zâmbetele şi de saluturile călduroase ale trecătorilor. Toţi sătenii le cunoşteau povestea şi erau părtaşi la taina prieteniei strânse ce se legase între ele. Totuşi, la drept vorbind, ele nu erau doar prietene. Asta deoarece Anne se transforma rapid în sora pe care Nicole nu o avusese niciodată.

Într-un sfârşit ajunseră pe promontoriul ce străjuia locul în care apele golfului Fundy se uneau cu cele ale golfului Cobequid. Se aşezară amândouă pe bătrânul buştean, şi Anne mângâie cu privirea apa care scălda ţărmul ţinutului ei natal.

— În copilărie veneam des aici, spuse ea după ce-şi recăpătă suflul.

— Sper că nu m-ai făcut să bat atâta drum ca să depănăm amintiri din copilărie! protestă Nicole în glumă.

— Nu, dar în timpul călătoriei mi-am adus aminte cât de des veneam pe promontoriu în toţi acei ani, şi câte clipe am petrecut stând aici, pe buştean, întrebându-mă cine era fata aceea, o fată de vârsta mea care pierduse toate astea pentru ca eu să am zile, răspunse Anne cu faţa îndreptată în continuare spre întinsul apei şi spre briza rece care sufla dinspre ocean.

În mod obişnuit, la gândul zilelor grele ale copilăriei sale, Nicole simţea că i se strânge inima. Dar acum nu se întâmplă aşa. Acum bucuria pe care o emana Anne era atât de adâncă, încât nici amintirile cele mai întunecate nu o mai puteau atinge pe Nicole.

— Spune-mi vestea cea mare!

— Dar tu o ştii deja, nu-i aşa? întrebă Anne, întorcându-se spre ea.

— Eşti însărcinată?

— Da! răspunse Anne, după care îşi întoarse din nou privirea spre mare şi trase cu nesaţ aer în piept. Mi-am dorit să te cunosc încă de când eram copil. Sau, mai bine

zis, nădăjduiam să am prilejul de a te cunoaşte cândva. Dar crede-mă că prietenia ce s-a legat între noi mi-a depăşit toate aşteptările. Nu mi-am închipuit niciodată că va fi atât de plăcut…

— Este de-a dreptul perfect, şopti Nicole, întorcându-şi la rândul ei faţa spre mare. Perfect din toate punctele de vedere.

— Să am o prietenă de o vârstă cu mine, care îmi cunoaşte cele mai mari secrete, care îmi cunoaşte trecutul, în unele cazuri chiar mai bine decât mine. Este o adevărată minune. Totuşi, nu sunt sigură că totul este perfect…

Se opri şi luă mâna lui Nicole într-a ei.

— În fiecare seară mă rog să găseşti şi tu cât mai curând bărbatul potrivit. Un om care să-ţi aducă în suflet fericirea pe care am găsit-o eu alături de Cyril.

— Ar fi de-ajuns să-mi găsesc fericirea… De bărbat nu am nevoie, răspunse Nicole încet.

— Nu vrei să te căsătoreşti? întrebă Anne uimită.

— Adevărul este că nu ştiu ce vreau. Într-o zi vreau una, într-o zi vreau alta. Niciodată nu am putut să mă hotărăsc.

— Eşti nefericită aici?

— Ba din contră. Nu am fost niciodată mai fericită.

Acesta era adevărul. Deşi se afla într-un mediu cu totul nou, unde era frig chiar şi în toiul verii, ca să nu mai vorbim de ploaia şi vântul ce deveneau tot mai năprasnice pe măsură ce se apropia iarna, Nicole se simţea cât se poate de bine.

— La drept vorbind, nici nu ştiu ce mă face mai fericită: oamenii şi locurile de aici sau toate lucrurile noi pe care le învăţ?

— Cred că te înţeleg, răspunse Anne, dând încet din cap.

— Dar hai să nu mai vorbim despre mine. Ziua asta

îţi aparţine în totalitate. Ţie şi veştii minunate pe care ne-ai dat-o, spuse Nicole, strângându-i degetele subţiri şi delicate. Mă bucur atât de mult pentru tine!

Anne îi scrută chipul cu o expresie gravă.

— Ai de gând să pleci în Anglia, nu-i aşa?

Pe moment, Nicole nu ştiu ce să spună.

— Am dreptate, nu? Ai să accepţi invitaţia unchiului Charles.

— Nu ştiu, dar cred că…

Îi era peste putinţă să ducă fraza până la capăt. Era ca şi cum rostirea cuvintelor cu voce tare le-ar fi conferit o putere mult prea mare.

— Totuşi, de un lucru sunt sigură. De unul singur. Dacă mă hotărăsc să plec, va trebui să te am lângă mine atunci când am să le spun părinţilor noştri.

— Părinţii noştri! repetă Anne şoptit, strângându-i şi mai tare mâna. Ce am să mă fac când drumurile vor fi închise şi voi fi nevoită să stau departe de tine?

— Ai să-mi scrii şi ai să te rogi. Iar eu am să fac la fel, răspunse Nicole.

Dintr-odată gândul îi zbură departe, în viitor. La momentul când nu vor mai fi despărţite de drumuri troienite, ci de un ocean vast şi mohorât.

— Şi să nu te îngrijorezi nici măcar o clipă. Abia mi-am regăsit sora şi părinţii. Nu am de gând să îi pierd din nou.

Capitolul 3

Anne nu ştia sigur ce o face să sufere mai tare: senzaţia de greaţă pe care o avea în fiecare dimineaţă de când rămăsese însărcinată sau veştile proaste care se ţineau lanţ de la o vreme încoace. Nimeni nu putea să spună cu siguranţă care zvonuri sunt adevărate şi care

false. Chiar şi aşa, era îngrozitor să audă vorbindu-se despre atâtea ciocniri şi conflicte ce păreau să se amplifice pe zi ce trece. Ar fi vrut să poată face abstracţie de toate, căci dorea ca pruncul ei să se nască într-o lume sigură şi nedezbinată. Războiul îi afectase deja mult prea mult viaţa.

De nu ar mai fi avut parte de căldura din căminul său – oferită de focul din vatră, dar mai ales de grija constantă cu care îi înconjura Cyril pe ea şi pe pruncul lor încă nenăscut Anne era convinsă că nu ar fi putut suporta povara acestei ierni. Totuşi, emoţiile legate de aşteptarea primului lor copil şi de această nouă dimensiune a vieţii lor de familie erau prea plăcute pentru a lăsa deznădejdea să o stăpânească prea mult timp. Dumnezeu fusese bun şi darnic cu ei. Şirul binecuvântărilor din viaţa sa începea cu modul miraculos şi totodată dureros în care lucrase Domnul la scurt timp după venirea ei pe lume.

De fiecare dată când o năpădeau astfel de amintiri, Anne îşi apăsa mâna pe pântece. Abia acum, când urma să devină la rândul ei mamă, înţelegea cu adevărat sacrificiul pe care îl făcuseră, de dragul ei, Catherine şi Louise. Cum poate o mamă să supravieţuiască pierderii pruncului său? Nici nu-şi putea închipui o asemenea suferinţă.

Totuşi, în bunătatea şi milostivirea Sa, Dumnezeu îi adusese din nou împreună. Fusese o adevărată minune! întâlnirea lor după atâţia ani era un miracol.

În Cyril vedea un alt dar divin. În ziua în care păşise spre altar pentru a-şi uni viaţa cu a lui, crezuse că iubirea ei pentru el nu are să fie niciodată mai mare. Acum îşi dădea seama că pe atunci iubirea ei era abia un boboc, ce avea să se deschidă tot mai mult odată cu trecerea timpului şi contopirea sufletelor lor într-unul singur. Pruncul ce îi creştea în pântece adăugase un nou sens vieţii lor, unindu-i şi mai tare. Îndemnându-i să facă planuri. Să-şi facă promisiuni. Să îşi clădească o viaţă şi un

cămin potrivite unui astfel de dar ceresc.

Ştia că soţul ei nutreşte aceleaşi sentimente.

Cu un oftat, Anne se ridică de pe balansoarul de lângă cămin şi puse încă un buştean pe foc.

În ultima vreme, Cyril se întorcea acasă frânt de oboseală. Nu mai reuşise să se odihnească omeneşte de săptămâni întregi. Asta pentru că aproape în fiecare noapte, de cum punea capul pe pernă să se culce, cineva le bătea la uşă, implorându-l să vină degrabă la căpătâiul unei persoane grav bolnave. Numărul îmbolnăvirilor creştea întotdeauna odată cu venirea zăpezii şi a frigului, dar iarna aceasta, numărul bolnavilor de gripă şi a celor ce sufereau de boli pulmonare era îngrijorător de mare. Mulţi dintre pacienţii lui Cyril pierduseră lupta cu bolile iernii, ceea ce îl demoraliza pe doctor din cale afară, în astfel de zile, când se întorcea acasă, faţa lui crispată trăda agonia eşecului. Lui Anne i se rupea inima când îl vedea cu ochii întunecaţi şi fălcile încleştate de neputinţă, ducându-şi mâna la ceafă, ca şi cum tensiunea ce se acumula acolo ar fi fost aproape insuportabilă. Îşi dorea din tot sufletul să-i poată ajuta cu ceva.

Dar Cyril îi interzisese să părăsească siguranţa şi căldura căminului lor, iar Anne nu îndrăznea să calce peste cuvântul lui. Soţul ei hotărâse că, pentru binele ei şi al pruncului pe care îl purta în pântece, era mai bine ca soţia lui să nu se expună bolilor iernii. Deşi aprecia grija şi afecţiunea lui, Anne nu fusese deloc încântată de restricţie, în lunile în care lucrase alături de el, învăţase multe despre îngrijirea celor suferinzi, iar acum nu i se părea firesc să nu folosească aceste cunoştinţe pentru a-i uşura munca. Totuşi, neputând să-i încalce dorinţa, rămânea acasă, având grijă să nu se stingă focul, cosând hăinuţe pentru bebeluş şi rugându-se neîncetat. Se ruga să vină odată sfârşitul iernii. Să fie din nou pace în lume. Se

ruga pentru toţi cei suferinzi. Pentru pruncul pe care îl purta în pântece. Dar în primul şi în primul rând, se ruga pentru Cyril. Îl implora pe Dumnezeu să îi dea soţului ei putere, înţelepciune şi câteva clipe de răgaz. Să îl ţină aproape şi să îl asigure de iubirea ei. Să îl ocrotească pe soţul ei puternic şi priceput atunci când înfrunta viscolul şi întunericul nopţii pentru a ajunge la casele celor care nu se puteau vindeca fără ajutor.

Vremea se îmbună îndeajuns pentru ca Andrew, Catherine şi Nicole să poată călători până la Halifax pentru a sărbători, cu oarecare întârziere, Crăciunul alături de Cyril şi de Anne. Nicole primise vestea călătoriei cu entuziasm, bucuroasă să evadeze o vreme din rutina vieţii de zi cu zi. Întrucât nu primise nicio veste de la Anne, era, de asemenea, nerăbdătoare să afle cum i-a mers acesteia peste iarnă.

Anne le deschise uşa cu faţa şiroind de lacrimi.

— Aţi venit!

Doar atât fu în stare să spună, şi apoi se aruncă în braţele lor.

După ce se îmbrăţişară cu toţii, Catherine şi Nicole fură zorite să intre în casă şi să se aşeze lângă foc pentru a se încălzi. Andrew se duse să se îngrijească de cai, iar Anne puse apa la fiert, promiţând că îi va servi pe toţi cu ceai fierbinte de îndată ce se întoarce tatăl ei.

— Mă gândeam că s-ar putea să vină şi bunicul, spuse ea, apropiindu-se de Catherine.

— L-am rugat să vină, dar a refuzat, răspunse mama ei. Nu se împacă bine cu frigul. Însă a spus că va avea grijă ca focul să nu se stingă cât timp suntem noi plecaţi.

Nicole îşi frecă mâinile îngheţate deasupra flăcărilor din cămin. Toţi ştiau cât de important este să întreţii focul în vatră atunci când vârtejurile îngheţate ameninţă să

picteze flori de gheaţă pe geamuri, în doar câteva ceasuri, toate lucrurile din casă pot să îngheţe bocnă. Dacă nu i-ar fi dat ghes setea de aventură şi dorinţa puternică de a o revedea pe Anne, Nicole ar fi rămas acasă cu bunicul Price. Nu de alta, dar în timpul călătoriei îi aştepta un frig îngrozitor.

— Şi cum te-ai simţit în iarna aceasta? întrebă ea, întorcându-se spre sora sa.

— Neputincioasă, răspunse Anne, coborându-şi privirea spre talia ei, încă subţire. Cum altfel să mă simt, dacă Cyril nu mă lasă să fac mai nimic? Nici măcar nu-mi dă voie să ies din casă. Se teme că m-aş putea îmbolnăvi de gripă.

— Şi pe bună dreptate! zise Catherine, întinzându-şi picioarele spre flăcările jucăuşe din cămin şi apoi retrăgându-şi-le imediat când un buştean pârâi şi împroşcă în jur o ploaie de scântei. Iama asta a fost de-a dreptul înfiorătoare. Nici că îmi amintesc o iarnă mai grea. Într-o zi e frig de crapă pietrele şi ninge necontenit, în următoarea, frigul se domoleşte niţel, dar e o umezeală îngrozitoare, iar în a treia se porneşte un vânt care te ia pe sus. Chiar dacă te înfofoleşti cu mai multe rânduri de haine, poţi să ţii piept frigului, dar nu şi umezelii şi vântului care-ţi intră până în măduva oaselor. Mă tem că acesta este motivul pentru care s-a îmbolnăvit atâta lume iarna asta… Hainele groase nu par să fie de niciun ajutor.

— Bănuiesc că ai dreptate, răspunse Anne, uşor întunecată la faţă.

Nicole avu impresia că tânăra nu dăduse mare atenţie cuvintelor mamei sale.

— Ţi s-au mai domolit greţurile? o întrebă ea.

Anne izbucni într-un râs subţire şi nesigur, ce o făcu pe Nicole să înţeleagă că sora ei nu prea avusese motive de veselie pe parcursul săptămânilor precedente.

— Da. În sfârşit! răspunse Anne. Probabil că nici nu au durat atât de mult cum mi s-a părut mie pe atunci. Au fost zile în care credeam că n-am să mai pun ceva în gură la micul dejun cât trăiesc. Dar acum mi-a revenit pofta de mâncare cu vârf şi îndesat. Cyril chiar mă tachinează în privinţa aceasta.

Uşa se deschise, şi în cadrul ei apăru Andrew. Înainte de a trece pragul, bărbatul îşi scutură zăpada de pe căciula de blană şi de pe umeri.

— Ninge! anunţă el, ca şi cum acest fapt nu ar fi fost deja evident. Dacă mai întârziam niţel, mă tem că ne-ar fi prins ninsoarea pe drum.

Anne îl ajută să îşi dea jos haina.

— Am pus deja apa la fiert. Ceaiul va fi gata numaidecât. Aşează-te lângă foc să-ţi dezmorţeşti oasele îngheţate.

Andrew îşi scutură bine cizmele pe covoraşul gros din faţa uşii şi apoi, urmând invitaţia fiicei sale, se îndreptă spre cămin.

— Pe drum am întâlnit un individ care spunea că războiul din sud a luat amploare, spuse el.

La auzul acestor cuvinte, Anne se opri brusc din mers şi se făcu albă la faţă.

— Circulă multe zvonuri, dar nimeni nu cunoaşte adevărata situaţie, răspunse ea.

— Ei bine, bărbatul acesta spunea că în Halifax continuă să sosească puhoaie de imigranţi din sud şi că toţi vorbesc despre război.

Anne îşi duse instinctiv mâna la pântece, dar nu spuse nimic.

— Mă duc să aduc ceaiul, zise într-un târziu. Ia loc, tată! adăugă ea, după care dispăru în mica bucătărie din capătul casei.

Între Andrew şi Catherine avu loc un schimb de

priviri.

— Poate că veştile despre război o tulbură, spuse Catherine încet.

— Veştile despre război ne tulbură pe toţi, răspunse Andrew, după care traversă încăperea şi se aşează pe scaun oftând adânc.

— Nu este momentul să o neliniştim vorbind despre lucruri pe care nu le putem controla, continuă Catherine. Cu ajutorul lui Dumnezeu, războiul nu are să ajungă până aici, în Noua Scoţie.

— Orice război, fie el cât de îndepărtat, ne afectează într-un fel sau altul, spuse Andrew, mângâindu-şi îngândurat barba căruntă.

Astfel că, în zilele următoare, nimeni nu mai pomeni nimic despre război, discuţiile învârtindu-se în jurul unor subiecte mult mai plăcute, cum ar fi venirea pruncului pe lume, primăvara sau soarele din timpul verii. În timpul vizitei lor, Anne începuse din nou să râdă din toată inima şi, cu gândul că în scurtă vreme aveau să fie binecuvântaţi cu apariţia unui nou şi foarte mic membru al familiei, devenise iarăşi luminoasă şi încrezătoare.

— Nădăjduiesc din tot sufletul că soarele are să tămăduiască maladiile iernii, spuse ea gânditoare, când veni momentul să îşi ia din nou rămas-bun pentru o vreme. Aş vrea ca soţul meu să nu mai fie atât de ocupat cu munca, pentru a se putea bucura de fiul său.

— Fiu? făcu Andrew, ridicând şăgalnic din sprânceană.

Anne izbucni din nou în râs. Era un râs vesel, ce gâlgâia de bucuria pe care o simţea în adâncul sufletului.

— Aşa spunem noi, recunoscu ea. Ba chiar am hotărât să-i botezăm John, după bunicul Price. Cyril e sigur că are să fie băiat. Şi Cyril este medic, adăugă ea râzând.

— Ei, las că am mai întâlnit eu medici care s-au

înşelat în privinţa aceasta, răspunse Andrew chicotind, molipsindu-se parcă de buna dispoziţie a fiicei sale.

— Ei bine, nu este niciun necaz dacă soţul meu se înşală, zise Anne. Vom fi la fel de fericiţi dacă va fi să avem o fetiţă.

Îi veni rândul lui Nicole să îşi ia rămas-bun. În sinea ei, trebuia să recunoască faptul că, deşi era fericită că făcuseră această călătorie, era la fel de bucuroasă să plece. Pentru ea, şederea în căminul din Halifax al lui Anne şi Cyril, unde fusese zilnic martoră profundei iubiri pe care şi-o purtau unul altuia, ei bine, fusese cât se poate de deprimantă. După o vreme, nerăbdarea cu care aşteptau cei doi venirea pruncului pe lume devenise greu de suportat şi, în mod curios, dezlănţuise în sufletul ei un alean, pe care, la drept vorbind, nu îl putea nici identifica, nici exprima în cuvinte. Nici măcar atunci când se ruga.

Intenţionase să stea de vorbă cu părinţii săi în timpul acestei vizite, pentru că Andrew nu mai era prins cu numeroasele sale îndatoriri de preot, iar Catherine, cu treburile gospodăriei. Totuşi, niciodată nu apăruse momentul potrivit. Ajunsese să se întrebe dacă nu cumva părinţii ei ghiciseră deja răspunsul pe care avea să i-l dea unchiului Charles. Chiar dacă presimţeau, nu-i spuseseră nimic.

Anne rămase în cadrul cadrul uşii larg deschise şi, privind cum se îndreaptă cei trei, în frunte cu Andrew, spre căruţă, le strigă încă o dată: „Rămas-bun!” în momentul acela, Nicole fu năpădită de un amalgam ciudat de sentimente. Era tristă, nesigură şi tânjea după răspunsul lui Dumnezeu. Încercă să zâmbească şi se întoarse pentru a-i face cu mâna surorii sale, care stătea în pragul casei, înfofolită într-un şal gros ce o apăra de frigul umed.

După întoarcerea în Georgetown, Nicole îşi reluă rapid vechile activităţi de zi cu zi. Vremea se încăpăţâna să rămână rece, ţinând în continuare întreaga Coastă de Est în ghearele sale de gheaţă. Dinspre apele îngheţate ale oceanului băteau vânturi aspre, ce umflau mânecile şi poalele paltoanelor groase şi biciuiau capetele fularelor pe care lumea le purta trase peste faţă şi urechi pentru a se feri de degerături. Dar frigul pătrundea prin şalurile de lână, fie ele cât de groase şi de bine strânse în jurul umerilor zgribuliţi.

Uneori, Nicole avea impresia că nu făcea nimic altceva, cât era ziua de lungă, decât să pună lemne pe focul mereu înfometat. Totuşi, lucrurile nu stăteau deloc aşa. Ajunsese, de pildă, să îl poată ajuta din ce în ce mai mult pe Andrew la biserică. Deşi preţuia timpul petrecut în compania mamei sale, câteodată simţea că se sufocă în casă, şi atunci îi plăcea să colinde pe uliţele satului. Acum, că zilele deveneau tot mai lungi şi mai călduroase, obişnuia chiar să înhame calul la sanie şi să pornească spre aşezarea acadiană în care se stabilise unchiul său, Guy, cale de o jumătate de zi de Georgetown. Acolo putea să vorbească din nou în limba franceză şi nu mai trebuia să se bâlbâie căutând cuvântul corect. După câteva zile petrecute alături de familia unchiului său, tânăra se întorcea mereu revigorată.

Când o însoţise într-una din aceste vizite, Andrew avusese parte de o primire atât de călduroasă din partea gazdelor, încât o îndemnase pe Catherine să facă şi ea un drum până acolo. În scurt timp, au ajuns să meargă toţi trei în vizită la familia de acadieni cel puţin o dată pe lună. Nicole era încântată de faptul că era însoţită de părinţii săi, căci, în acest fel, cele două lumi ale ei începeau, în sfârşit, să se contopească. În timp ce traducea din engleză în franceză şi viceversa, vechiul se combina treptat cu

noul, formând un singur tot şi făcând-o să se simtă acasă în acest ţinut pe care ajunsese să-i îndrăgească din toată inima. Se simţea mai împlinită, mai împăcată cu sine. Poate că în curând Dumnezeu avea să-i arate rolul pe care îl va juca trecutul în viitorul său. Cu siguranţă că evenimentele din viaţa ei se petrecuseră toate cu un rost şi că, la un moment dat, aceste experienţe aveau să-i fie de folos – atât ei, cât şi altora. Ştia că, dacă ar descoperi care este acest rost, ar putea să se împace cu trecutul.

Nu pierdea nicio ocazie de a-şi îmbunătăţi cunoştinţele de limbă engleză. Catherine o ajuta mereu să-şi îmbogăţească vocabularul. Zi de zi, cele două petreceau ceasuri întregi aplecate asupra Bibliei, citind, discutând şi învăţând. Pe lângă studiul Bibliei şi al limbii engleze, aceste clipe erau şi un prilej minunat de a se apropia ca mamă şi fiică. În scurt timp, cercetarea Cuvântului deveni activitatea preferată a lui Nicole şi, judecând după strălucirea ce apărea în ochii lui Catherine în acele momente, era clar că aceasta îi împărtăşea întru totul plăcerea.

Catherine se ruga în limba engleză, rostind cuvintele rar şi răspicat. Nicole ştia că mama face asta de dragul ei, şi nu pentru Cel de Sus, căci Dumnezeu înţelege perfect orice grai de pe faţa pământului. Ştia că, în felul acesta, Catherine o ajuta să dobândească încredere în a se adresa Tatălui ceresc în limba sa maternă.

Când se rugau împreună, Nicole încerca din răsputeri să o facă în limba engleză. Totuşi, sigură de faptul că Dumnezeu este înţelegător, atunci când se ruga singură, îşi descărca sufletul în limba franceză, limbă pe care o vorbea din fragedă pruncie.

Vechea şi zdrenţuita Biblie franceză pe care i-o dăruiseră Louise şi Henri îi era la fel de dragă precum noua ediţie în limba engleză pe care o primise de la

Catherine şi Andrew. Pentru ea, cele două Cărţi constituiau încă o confirmare a faptului că fusese binecuvântată îndoit, cu două mame şi doi taţi care o iubesc.

De câteva luni nu mai primiseră nicio veste din partea lui Henri şi a Louisei. În ultima lor scrisoare, aceştia spuneau că au ajuns cu bine în Louisiana, dar că în toate porturile în care au oprit circulau zvonuri despre frământările din colonii. Oricum, erau bucuroşi că se aflau din nou acasă. Totuşi, de când Henri şi Louise reveniseră în Louisiana, Nicole nu mai primise nicio veste de la ei.

În mod surprinzător, ameninţarea războiului ce pândea coloniile din sud nu afectase în niciun chip primirea corespondenţei din partea unchiului Charles. Cu fiecare corabie ce acosta în portul din Halifax sosea câte un nou vraf de scrisori, în care Charles se interesa de toţi membrii familiei. Deşi nu o presa niciodată să îi dea un răspuns, unchiul său îi trimitea neîncetat articole despre viaţa din Anglia şi o asigura că se roagă să se facă voia Domnului în privinţa moştenirii, într-una din aceste epistole, Charles îndrăznise totuşi să îi scrie că, dacă se gândeşte să-i accepte invitaţia, ar fi bine să nu vină în Anglia pentru o perioadă scurtă, ci pentru cel puţin doi ani. *Adaptarea la un mediu nou nu se face de la o zi la alta*", îi reamintise el.

Nicole continua să se roage Domnului pentru călăuzire, dar adevărul este că, în adâncul sufletului, simţea că primise deja un răspuns. Era ferm convinsă că refuzul de a merge în Anglia ar fi însemnat să nu dea ascultare îndemnului blând pe care îl primise din partea lui Dumnezeu. Erau momente în care gândul călătoriei o făcea să trepideze de nerăbdare şi momente în care frica de necunoscut îi clătina hotărârea. Cu toate acestea, luase deja o hotărâre, iar aceasta era de neclintit. Îi va da

ascultare lui Dumnezeu şi se va duce în Anglia. Totuşi, nu ştia cum să le spună vestea părinţilor săi. Gândul unei înfruntări din cauza unei noi decizii care avea să o rupă de lângă cei dragi o făcea să se înfioare.

Capitolul 4

După nouă zile de vânt şi ploaie, o dimineaţă liniştită era ceva de-a dreptul surprinzător. Nicole mergea pe poteca deja cunoscută ce ducea spre capătul promontoriului. Totul în jur era îngheţat. Era începutul lui martie şi, spre mirarea tuturor, recenta furtună nu adusese cu ea frigul obişnuit al iernii din aceste ţinuturi nordice. Spre deosebire de succesiunea anotimpurilor în Louisiana, în Acadia, luna martie nu era nicidecum o lună de primăvară.

Prin prisma năprasnicei ierni acadiene, această dimineaţă geroasă putea fi considerată de-a dreptul plăcută. Acum, cel puţin, nu bătea vântul şi nu era umezeală. Nicole ajunsese chiar să îndrăgească aceste clipe de calm. În timpul iernii, vânturile ce băteau dinspre Atlantic măturau ţinutul cu o forţă de neînchipuit, transformând fulgii de nea în adevărate proiectile de gheaţă şi făcând scurtele drumuri la care se încumetau cei bătrâni şi slăbiţi de puteri un adevărat calvar. Cu excepţia celor zdraveni şi curajoşi, nimeni nu îndrăznea să iasă din casă în timpul acelor furtuni înspăimântătoare, ce păreau să se prelungească la nesfârşit. În astfel de momente, odaia de zi devenea o adevărată temniţă pentru Nicole, iar răbdarea cu care şedeau Andrew şi Catherine lângă foc, citind Biblia, discutând în şoaptă sau privind pur şi simplu flăcările din vatră măreau şi mai mult iritarea fetei.

Totuşi, în ciuda vremii aspre, Nicole ajunsese să-i îndrăgească din tot sufletul atât satul, cât şi pe săteni. Nu

căuta nicio logică în ceea ce simţea. Dacă i s-ar fi cerut să se descrie, ar fi spus că este un copil al zilelor calde şi al apelor verzi şi cristaline. În acelaşi timp însă, în pofida vremii rele şi a zilelor mai scurte din Acadia, fata ajunsese să preţuiască oamenii de aici şi universul pe care şi-l creaseră aceştia. Nicole era uimită să vadă că în toiul iernii, când afară urla vijelia şi la mijlocul după-amiezii se lăsa deja întunericul, sătenii reuşeau nu doar să suporte condiţiile neprielnice, ci chiar să prospere în ciuda lor. Cu puţin timp înainte, ar fi zis că aşa ceva nu este cu putinţă. Că e mai uşor să storci apă dintr-o piatră seacă.

Dar după fiecare furtună venea câte o dimineaţă tăcută şi geroasă ca aceasta, în care fiecare frunză părea o sculptură de gheaţă de o neasemuită frumuseţe şi fiecare fir de iarbă strălucea ca o nestemată. În asemenea zile, răsăritul soarelui părea să dureze o veşnicie. Ceasurile de dinainte de revărsatul zorilor se succedau atât de încet, încât atunci când apărea în sfârşit, strălucind triumfător pe bolta cerească, soarele părea să fi învins nu doar noaptea, ci iarna însăşi.

Acum, cu jumătate de oră înainte de răsărit, toată natura era poleită cu argint. Din pământ ieşea un abur de ceaţă ce îi învăluia picioarele până la glezne. Paşii ei iscau fuioare subţiri de aburi ce dănţuiau o clipă în semiîntuneric, apoi dispăreau.

După ce trecu de pâlcul de copaci, se opri. Prin ceaţă, bătrânul buştean semăna cu un tron strălucitor ce o invita, parcă, să se aşeze. Mica pajişte, suspendată deasupra mării pe stâncile promontoriului, semăna cu o încăpere dintr-un palat regal, împodobită în alb şi argintiu şi împrejmuită de copacii acoperiţi de chiciură. De fiecare ramură atârnau ţurţuri de gheaţă ce păreau să aştepte cu evlavie răsăritul soarelui. Traversă pajiştea cu răsuflarea tăiată şi se aşeză pe buştean. Dincolo de capătul

promontoriului, lumea se scufunda şi apoi dispărea cu desăvârşire. Apele golfului erau ascunse în întregime sub pătura de ceaţă.

Auzind zgomot de paşi, Nicole se răsuci imediat într-acolo. Era cam devreme să apară bunicul Price. Când vremea era rece, acesta nu se trezea aproape niciodată înainte ca soarele să ajungă sus pe cer. Spre marea ei mirare, în momentul acela, dintre copaci apăru Andrew. Bărbatul privi încet de jur-împrejur, apoi o întrebă:

— Te superi dacă îţi ţin companie?

— Desigur că nu!

Bărbatul traversă încet pajiştea şi se aşeză lângă ea.

— A trecut mult prea multă vreme de când am admirat un asemenea răsărit de soare.

— Dar tu te trezeşti mereu înainte de revărsatul zorilor.

— Da, dar am întotdeauna ceva de făcut.

Deşi vorbeau amândoi în şoaptă, cuvintele răsunau asurzitor de tare în urechile lui Nicole.

— Anne va fi foarte încântată să afle că îţi place să vii în locul ei preferat.

— În asemenea clipe am impresia că Dumnezeu este atât de aproape, încât aş putea să îl ating cu mâna.

Andrew încuviinţă încet din cap. Lumina de dinainte de răsărit îi îndulcea trăsăturile îmbătrânite şi îi atenua cutele pe care anii de suferinţă i le săpaseră pe frunte. Purta un palton peticit şi o căciulă de blană veche şi decolorată, de sub care i se iţeau câteva fire de păr cărunt. Cu toate acestea, puterea, prestanţa şi înţelepciunea lui făceau ca el să pară fără vârstă în ochii lui Nicole.

— Este plăcut să cunoaştem locuri şi momente în care cuvintele nu sunt singura punte spre Dumnezeu, spuse Andrew. În care rugăciunea nu ar face decât să îl ţină pe Dumnezeu la distanţă.

Rămaseră o vreme în tăcere Respiraţia lor desena rotocoale subţiri de aburi, ce pluteau în aer şi se contopeau cu ceaţa care începea să se risipească. Orizontul deveni roşiatic, şi apoi de un auriu strălucitor. Dedesubt, marea de ceaţă deveni un tărâm fantastic, ce se pregătea să cuprindă întreaga suflare în aura unei lumini dumnezeieşti. Apoi soarele trase cu ochiul pe deasupra orizontului, iar Nicole trebui să-şi întoarcă privirea. Era o lumină pură, mult prea intensă pentru ochii ei. Observă felul în care natura răsfrângea frumuseţea soarelui, azvârlind curcubeie din fiecare ramură îngheţată. Ceaţa devenise colorată, prinzând parcă viaţă.

— Slavă Ţie, Doamne! murmură Andrew. Toată natura oglindeşte splendoarea lui Dumnezeu…

Rămaseră aşezaţi acolo până când se lumină de ziuă. Nicole începu să tremure. Frigul îi pătrunsese deja în oase. Se ridicară amândoi în picioare şi porniră înapoi spre casă.

— Îţi este dor de casa ta? o întrebă el pe drum.

Cu amintirea răsăritului de soare încă vie în mintea sa, Nicole fii în stare să răspundă la întrebare cu uşurinţă şi onestitate.

— Nu mai ştiu unde este casa mea.

Andrew mergea pe potecă în spatele ei.

— Ai ştiut vreodată? o întrebă el încet.

Fata se opri şi se întoarse spre el.

— Ce întrebare ciudată!…

— Pe parcursul acestei ierni, am avut prilejul să te am aproape, să te iubesc şi să te urmăresc, răspunse Andrew.

Deşi vorbea cu blândeţe, cuvintele lui o atingeau până în adâncul sufletului.

— Şi astfel am văzut că Dumnezeu ţi-a dăruit un spirit plin de neastâmpăr, însetat de nou şi de provocările a tot ce s-ar putea cunoaşte.

— Nu ştiu dacă aşa ceva poate fi considerat un dar, mărturisi Nicole.

— Pentru alţii s-ar putea să nu fie, o aprobă Andrew. Pentru o persoană ce nu are puterea şi încrederea ta, asta s-ar putea să fie o povară îngrozitoare.

— Dar eu nu mă simt deloc puternică, răspunse Nicole, simţind că îi vine din ce în ce mai uşor să se destăinuiască. Mă simt derutată şi fără de căpătâi.

— Nicio persoană ce L-a găsit pe Dumnezeu nu se poate considera fără de căpătâi, răspunse Andrew.

— Atunci de ce nu găsesc răspunsul?

— O, dar eu cred că l-ai găsit deja, spuse Andrew zâmbind. Cred că ştii răspunsul de luni de zile, adăugă el şi zâmbetul îi pieri de pe faţă.

Nicole deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc. Încercă din nou să vorbească, dar pur şi simplu nu găsea cuvintele potrivite.

— Credeai că nu vom observa? Chiar credeai că noi, părinţii tăi, nu ne dăm seama care este direcţia în care vrei să te îndrepţi?

— Ştie şi Catherine? întrebă Nicole.

— Desigur că ştie. A ştiut chiar înaintea mea.

Nicole simţi că trebuie să dea glas sentimentelor contradictorii care îi măcinau fiinţa.

— Îmi este cu neputinţă să iau o hotărâre!

— Spune-mi ce te nelinişteşte, o rugă Andrew, încrucişându-şi braţele pe piept.

— Totul, răspunse fata, aruncând o privire speriată în jurul ei.

Acum razele soarelui pătrundeau în vâlceaua împădurită, umplând natura cu lumina lor încă rece şi amintindu-i de trecerea zilelor şi a anotimpurilor şi de apropiata schimbare ce va avea loc în viaţa sa.

— Acadienii deschid o şcoală şi vor ca eu să predau

acolo. Sunt franţuzoaică şi îi cunosc pe englezi. *Sunt* englezoaică. Cu ajutorul meu, copiii ar putea să îi cunoască mai bine atât pe englezi, cât şi graiul lor.

— Pare o alegere excelentă. Cunoştinţele tale de limbă engleză s-au îmbunătăţit mai mult decât aş fi crezut că este posibil. Totuşi, ocupaţia de dascăl s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a te simţi împlinită. Sau mă înşel?

Văzând că fata nu răspunde, Andrew continuă.

— De aceea ai continuat să te rogi pentru un răspuns. Ştiu sigur asta. Am văzut cu ochii mei îngrijorarea şi fervoarea cu care te-ai întors spre Dumnezeu.

Zăpada îngheţată de pe ramuri începea să se topească şi să picure zgomotos, la fel ca sufletul ei tânjind după certitudini.

— Atunci de ce nu mi-a răspuns Dumnezeu?

— O, cred că a făcut-o!

Privindu-l pe bărbatul zvelt şi rezervat din faţa ei, Nicole văzu atât puterea, cât şi suferinţa din ochii lui.

— Şi dacă nu vreau să merg?

— Poate că tocmai nehotărârea ta este motivul pentru care Dumnezeu nu ţi-a dat un răspuns categoric. Ai devenit credincioasă, eşti membră a familiei Domnului acum. În privinţa aceasta nu am nicio îndoială. Poate că, ştiind că ai să-L slujeşti oriunde te-ai afla, Dumnezeu este dispus să te lase să hotărăşti singură.

Nu apă picura acum de pe crengile copacilor, ci lacrimi. Era ca şi cum ziua ar fi început să plângă încetişor. Ca şi cum întreaga Acadie ar fi lăcrimat pentru că ea urma să plece. Ciudat că toată natura părea deja să ştie ceea ce ea încă nu hotărâse: avea să plece în Anglia!

— Dumnezeu te-a înzestrat cu trăsături minunate. Cu frumuseţe, cu putere sufletească şi cu o mare sete de cunoaştere. Dacă pui toate aceste calităţi în slujba Domnului, ai să-ţi găseşti împlinirea.

În clipa aceea, gândurile lui Nicole zburară la Henri Robichaud şi la înţelepciunea de care dădea dovadă acesta în astfel de momente.

— Cum de poţi să îmi vorbeşti cu atâta linişte? Cum de poţi să mă laşi să plec?

— *Nu* îmi este deloc uşor, şi îmi va fi şi mai greu când va veni ziua plecării, răspunse Andrew, cu un amestec de linişte şi durere în privire. Dar Dumnezeu ne-a vorbit atât mie, cât şi lui Catherine, dându-ne clar de înţeles care are să fie următoarea noastră încercare.

— Ce încercare?

Andrew apucă degetele tremurânde ale lui Nicole în mâinile sale şi rosti în şoaptă:

— Cea de a te lăsa să pleci.

Ultima zi de marţi din luna aprilie, o zi tipică pentru vremea din Anglia, aduse cu ea o fâşie de nori joşi şi negri, goniţi permanent de un vânt rece şi atât de umed, încât părea să poarte o ploaie nevăzută. Nerăbdător, lordul Charles, al optulea conte de Sutton, mergea agitat încoace şi încolo prin dreptul porţilor maiestuoase ale domeniului său. Grădinile atent îngrijite ce se întindeau de o parte şi de alta a aleii erau împrejmuite de cedri plantaţi de străbunicul său, acum depăşind în înălţime conacul. Crengile subţiri li se unduiau sub bătaia vântului, ca nişte degete ce urmăreau succesiunea rapidă a norilor pe cer. Câmpiile ce se zăreau în depărtare – acoperite deja cu iarbă înaltă, pe care mieii puteau să zburde şi să pască în voie – semănau cu o mare pe timp de furtună. Firele de iarbă, răvăşite de vânt şi strălucind de brumă, oglindeau parcă nerăbdarea care îl cuprinsese pe Charles acum, la o oră după răsăritul soarelui.

Deodată, tresări la auzul unui tropăit de copile, care se auzea tot mai tare, pe măsură ce înainta dinspre drumul

pavat cu piatră ce ducea la conac. De îndată ce îl zări pe tânărul călăreţ, Charles începu să alerge spre el.

— Sunt veşti noi?

— Da, milord.

Călăreţul era mezinul cuplului care administra, practic, domeniul contelui. Gaylord Days era majordomul său, cu alte cuvinte, şeful personalului de serviciu, iar Maisy, soţia lui Gaylord, era şefă peste personalul de la bucătărie şi cămări. Will, cel mai mic dintre cei şase copii ai lor, un flăcău isteţ şi plin de voie bună, cu un râset ce răsuna mai tare decât dangătul clopotelor în zi de sărbătoare, era favoritul tuturor.

— O bătălie, sir! strigă Will, trăgând hăţurile iepei sale cenuşii cu pete albe şi fluturând o gazetă deasupra capului. Şi nu una oarecare! Peste o mie de rebeli împotriva bravilor noştri soldaţi! într-un loc numit Bunker Hill.

— Lasă asta! îi tăie vorba Charles, ajuns lângă locul în care tânărul călăreţ ţinea în frâu iapa bălţată pe care o antrenase. Caii preferaţi ai lui Charles trebuiau menţinuţi în formă şi, pentru ca exerciţiul fizic să fie şi util, Will îşi făcuse un obicei din a ieşi în calea diligenţei ce transporta poşta între Londra şi Southampton de două ori pe săptămână.

— Vreo scrisoare din colonii? întrebă Charles, apucând scara şeii.

— Da, milord. Din Noua Scoţie, răspunse Will, scoţând de sub pelerina de ploaie un pachet învelit în piele. Cu un scris nou de data asta. Şi unul frumos, pe deasupra.

— Cu un scris nou? exclamă Charles cu vocea plină de speranţă, simţind că îi sare inima din piept.

Deşi, de teamă că îşi face iluzii deşarte, încerca să-şi controleze avântul, degetele îi tremurau de emoţie şi nu

reuşea nicicum să desfacă şnururile cu care era legat pachetul.

— Nodul ăsta este cu neputinţă de desfăcut!

— Îngăduiţi-mi să vă ajut, milord.

Will desfăcu repede şnururile, şi apoi îi înmână lui Charles pachetul de scrisori.

— Eşti un flăcău de treabă, tinere Will, spuse Charles, începând să studieze corespondenţa.

Privirea îi încremeni pe o scrisoare. Îşi scoase cuţitaşul de buzunar şi tăie sigiliul atât de iute, încât scăpă restul corespondenţei pe jos, fără a se sinchisi măcar să-şi mute privirea de la bucata de hârtie care îi acaparase întreaga atenţie. Will sări de pe cal şi începu să strângă corespondenţa de pe jos. Vântul ridică una dintre scrisori şi o mână înapoi spre poartă. Will se repezi după ea şi reuşi să o prindă. Charles nu vedea nimic din toate acestea.

— Poftim, milord! Cred că le-am recuperat pe toate.

Contele era prea absorbit de cuvintele acelei scrisori pentru a avea ochi şi urechi pentru orice altceva. Reciti pentru a treia oară scurta epistolă, apoi îşi încleştă degetele şi îşi ridică privirea spre cerul acoperit de nori.

— Îţi mulţumesc, Tată. Din suflet îţi mulţumesc!

— Aţi primit veşti bune, milord?

— Nu bune, dragul meu Will, ci de-a dreptul excelente! Am primit nişte veşti minunate! exclamă fericit Charles şi, după ce se scotoci prin buzunarele vestei, scoase doi bănuţi de argint. Poftim, băiete. Să te bucuri şi tu alături de mine!

— Vă mulţumesc, sir!

— Acum du-te acasă şi spune-i tatălui dumitale să aerisească saloanele şi să dea ordin să se înlocuiască toate perdelele şi cuverturile. Şi trebuie să zugrăvim pereţii. Să nu cumva să facă economie! Vreau tot ce este mai bun.

Will sări din nou în şa.

— Aşteptaţi musafiri, sir?

— Nu, nu aştept musafiri. O aştept pe nepoata mea!

Will se lumină la faţă. Toată lumea de la conac ştia cât de mult îşi doreşte stăpânul lor ca aceasta să îi accepte invitaţia.

— Asta înseamnă că a accept at să vină?

— Chiar aşa. Probabil că se află deja pe corabie. Grăbeşte-te, băiete!

— Am să fiu iute ca vântul şi ca gândul, milord! răspunse Will, dând pinteni calului şi îndepărtându-se la galop.

Charles nu putu să nu râdă văzând norii de praf ridicaţi de calul lui Will în timp ce gonea spre conac. Apoi privirea îi căzu din nou pe scrisoare. Era prima misivă scrisă în totalitate de Nicole. În trecut, aceasta îi scrisese doar câteva cuvinte la sfârşitul scrisorilor trimise de Andrew şi de Catherine, şi doar în limba franceză, căci îi venea greu să scrie în engleză. Învăţarea scrisului era mult mai anevoioasă şi mai lentă decât învăţarea vorbitului. Totuşi, această scrisoare, care îi adusese o bucurie de nedescris în suflet, era scrisă în limba engleză.

Iată ce îi scria Nicole:

Dragă unchiule, scriu această scrisoare cu mâna. Mea pentru a-ţi arăta cât de mult s-au îmbunătăţit cunoştinţele mele de limbă engleză. Ce-i drept, mai fac greşeli. Ştiu asta şi mai ştiu că am să fac greşeli şi mai mari când ani să fiu în Anglia. Totuşi, dacă invitaţia ta mai este valabilă, eu am să vin şi am să îţi accept condiţia de a-mi petrece doi ani din viaţă în frumoasa ta Anglie. Am hotărât, de asemenea, să folosesc numele familiei în care m-am născut. Cu toate acestea, nu pot şi nici nu vreau să îmi uit vreodată familia franceză. De aceea, cu permisiunea ta, am să mă prezint drept Nicole Harrow. Am

să mă străduiesc să nu te dezamăgesc.

Cu drag, Nicole

Charles se întoarse din nou cu faţa spre conac şi râse din toată inima.

— Ai să te străduieşti să nu mă dezamăgeşti? Doamne, Dumnezeule, copila mea, tu nu ai putea să mă dezamăgeşti vreodată! exclamă el, fără să-i pese dacă îl aude sau nu cineva.

Pur şi simplu simţea că, dacă nu îşi rosteşte gândurile cu voce tare, are să explodeze.

— Sunt sigur că am să fiu mândru de tine, sunt…

Se opri. Simţi o durere înăbuşită în piept şi avu timp să se sprijine de poartă. De obicei, apăreau semnale de acest fel înainte de a se declanşa adevărata durere, însă uneori crizele loveau fără niciun fel de avertizare – şi erau mult mai puternice în astfel de cazuri. Totuşi, de această dată durerea crescu mai mult decât se aştepta. Cu o mână se ţinea de stâlpul porţii, iar pe cealaltă o ţinea apăsată pe piept. Gemu de durere şi începu să răsufle şuierător. Era recunoscător că nici acum nu era nimeni prin preajmă să vadă prin ce trecea.

Strânse din dinţi şi se ghemui, luptând cu gheara ce i se înfipsese parcă în piept. Încet-încet, durerea se domoli şi fu în stare să se ridice şi să se întoarcă încet spre conac. Adevărul este că Nicole sosea la timp. Chestiunea moştenirii trebuia rezolvată înainte de a fi prea târziu.

Capitolul 5

Nicole păşea pe străzi ce i păreau cunoscute şi totodată schimbate. Halifax era un oraş în transformare.

Hotărâse să petreacă săptămânile premergătoare plecării sale în Anglia împreună cu Anne şi Cyril. În ultima vreme, Anne nu se simţise bine. Era o femeie delicată, şi

înfruntarea iernii cu un prune în pântece fusese o încercare grea pentru ea. Multe dintre maladiile sezonului mai făceau încă ravagii în ţinut şi Cyril nu mai prididea cu munca. De aceea, atunci când Nicole se oferise să-i ajute cu treburile casei înainte de călătorie, atât Anne, cât şi Cyril acceptaseră bucuroşi, răsuflând amândoi uşuraţi.

Un alt motiv pentru care se mutase în casa acestora era acela că, pentru a găsi o corabie, era necesară prezenţa ei în Halifax. Găsirea unui loc pe un vas cu destinaţia Anglia se dovedea a fi extrem de anevoioasă. La început, Cyril crezuse că este de ajuns să se adreseze unei agenţii maritime şi să facă plata călătoriei. Totuşi, de când începuseră frământările în coloniile sudice, lumea se îmbulzea să se îmbarce spre Anglia şi, de aceea, toate locurile fuseseră rezervate cu câteva săptămâni sau chiar cu câteva luni în avans.

Exista şi un al treilea motiv pentru care Nicole venise în Halifax. Un motiv cunoscut de toată lumea, dar despre care nu vorbea nimeni. Catherine ştia că plecarea lui Nicole se apropia şi acceptase ideea chiar înainte ca discuţia pe care o avuseseră despre aceasta să ia sfârşit. Totuşi, după ce Nicole îşi declarase deschis intenţiile, Catherine devenise tot mai tristă. Faptul că tânăra urma să plece de îndată ce va găsi un loc pe o corabie era dureros pentru toţi, dar în primul şi în primul rând pentru Catherine. Târziu, într-o noapte, când intră în odaia de primire, Nicole surprinse câteva frânturi din discuţia purtată de părinţii săi în dormitor. Când o auzi atunci pe Catherine murmurând că gândul despărţirii devine tot mai greu de suportat pe zi ce trece, fata ştiu că trebuie să pună capăt acestei suferinţe prelungite şi să se mute la Halifax fără întârziere. Prin urmare, atunci când Andrew primise o scrisoare prin care erau înştiinţaţi că, pentru a obţine loc pe o corabie, Nicole trebuie să fie cât mai aproape de port,

astfel încât, dacă vreun pasager nu şi-ar mai face apariţia la îmbarcare, ea să poată revendica imediat cabina rămasă vacantă, nu le fusese deloc uşor să-şi ia rămas-bun, dar toţi răsuflaseră oarecum uşuraţi.

Încă de la sosirea sa, Nicole observase că urbea nu mai era deloc aşa cum şi-o amintea. În cele patru luni care trecuseră de la Crăciun încoace, oraşul Halifax se schimbase radical. Odată cu venirea primăverii, portul începuse să colcăie de soldaţi, cai şi loialişti din coloniile sudice. Oraşul vuia de zgomote noi, toate discuţiile se învârteau în jurul războiului iminent şi niciun zvon nu era îmbucurător. Pe parcursul iernii, troienele de zăpadă izolaseră localitatea Georgetown de restul lumii, astfel încât zvonurile care circulau aici, în cel mai însemnat port din coloniile canadiene, o luaseră pe fată prin surprindere.

Apucă mânerul coşului cu ambele mâini şi iuţi pasul pe trotuarul de lemn. Deşi panerul era greu – căci tocmai se întorcea de la târg – alesese să meargă de-a lungul străzilor principale. Nu era drumul cel mai scurt către casă, dar nu voia să rişte să întâlnească vreunul dintre grupurile de soldaţi gălăgioşi şi violenţi ce se revărsau neîncetat din tavernele aflate pe străzile lăturalnice. Forţele de ordine erau cu totul depăşite de situaţie. Localnicii numeau toate aceste schimbări

„Marile frământări”. Nicole nici că ar fi putut găsi o descriere mai potrivită.

Tocmai voia să treacă strada, când calea îi fu tăiată de un mic convoi format din trei piese de artilerie, înaintând cu un zdrăngănit teribil. Caii, soldaţii şi chiar tunurile, totul arăta prăfuit şi răpus de oboseală. Nicole încerca din răsputeri să ignore toate aceste semne ale unui război apropiat, dar când nu vedea soldaţi şi arme, îi auzea pe oameni vorbind peste tot în jurul ei.

Se zvonea că s-ar pregăti un atac asupra Québecului

şi alte câteva asupra mai multor forturi de pe malul fluviului Saint Lawrence. Un bărbat vorbea despre numărul tot mai mare al înfrângerilor şi un altul, despre victorii – care erau pentru Nicole, de altfel, la fel de tulburătoare precum înfrângerile. Fata avea inima împărţită între cele două tabere şi nici nu voia să se gândească la asta. Îi era de-ajuns să ştie că în Louisiana avuseseră loc doar puţine ciocniri, iar în Noua Scoţie, niciuna. Cele două cămine ale sale erau deocamdată în siguranţă.

Portul plin de nave de război şi străzile ce colcăiau de soldaţi o duceau cu gândul la copilăria sa. Nu avea cum să uite adversitatea cu care se confruntase familia sa pe atunci. Câte tinere mame aveau să mai îndure groaza şi transformările dureroase pricinuite de război? Nu, ea nu voia să aibă nimic de a face nici cu soldaţii englezi, nici cu războiul ce stătea să izbucnească în sud.

Agitaţia din jur îi readuse la suprafaţă sentimentul de derută din adâncul fiinţei. În cele unsprezece zile scurse de la sosirea în Halifax, încă nu reuşise defel să se împace cu gândul plecării în Anglia. Acum, faptul că în adâncul inimii simţea că luase hotărârea corectă, urmând astfel îndemnul lui Dumnezeu, nu părea să fie suficient. Cum nu părea suficient nici faptul că Andrew şi Catherine primiseră acelaşi răspuns la rugăciunile lor. Armonia pe care o simţea acum, că şi-a regăsit atât părinţii, cât şi pe Dumnezeu o deruta şi mai tare. Voia să plece, dar voia şi să rămână. I se rupea inima la gândul că trebuie să părăsească acest ţinut aspru şi neîmblânzit, pe care ajunsese să îl îndrăgească atât de mult, dar simţea totodată o sete nebună de a descoperi locuri noi. Ardea de nerăbdare să găsească un loc pe o corabie, dar în acelaşi timp spera că acest lucru se va dovedi imposibil de realizat.

După ce ajunse la capătul trotuarului de scânduri, îşi continuă drumul de-a lungul potecii ce ducea spre dealurile din vestul oraşului. Halifax era un oraş cu totul imprevizibil, cu zone pline de vacarm, alternând cu altele foarte liniştite. Aici, departe de centru şi de port, toate casele erau împrejmuite cu garduri şi fiecare gospodărie era plină de gâşte, găini, capre şi porci. După trecerea iernii, în multe dintre curţi aveau să apară grădini de zarzavaturi. Acum însă, totul era încă acoperit cu noroi şi petice de zăpadă. Totul, în afară de cei câţiva stânjenei ce începeau să înflorească în glastrele de pe verande – primul semn al unei primăveri pe care ea o va petrece undeva departe.

Deschise uşa bucătăriei şi o strigă pe Anne.

— Suntem în odaia de zi, veni răspunsul.

Nicole puse coşul pe masă şi îşi scoase cizmele murdare de noroi, după care îşi vârî picioarele într-o pereche de papuci de casă şi porni spre sufragerie. Dând cu ochii de un tânăr necunoscut ce stătea încurcat pe marginea unui scaun, fata se opri şi aruncă spre Anne o privire întrebătoare.

— Nicole, ţi-l prezint pe domnul Harold Younger, spuse Anne. Domnul Younger este angajatul băncii cu care lucrează unchiul Charles.

Tânărul sări numaidecât în picioare şi făcu o plecăciune stângace.

— Sluga dumneavoastră, doamnă.

Anne era trasă la faţă. Nu se simţise bine în ultimele zile. Deşi nu se plângea mai deloc, era de ajuns să o priveşti pentru a înţelege că suferă. Era îmbrăcată într-o rochie de casă brodată cu mărgele, de sub care i se distingea foarte bine chiar şi acum, când şedea pe scaun, pântecele din cale afară de voluminos pentru o făptură cu o constituţie atât de delicată. Părea de necrezut că mai

avea încă două luni până să îi vină sorocul.

— Domnul Younger ne-a adus nişte veşti foarte bune, spuse Anne.

— Într-adevăr, domnişoară Harrow. Sunt bucuros să vă anunţ că s-a găsit o cabină pentru domnia voastră pe un vas ce porneşte spre Anglia.

Deşi vestea nu o lua total pe nepregătite, Nicole simţi nevoia de a se aşeza pe scaunul de lângă Anne.

— Când este plecarea?

— Peste patru zile, răspunse tânărul.

— Atât de curând? murmură ea, privind înspre Anne.

— Părinţii noştri trebuie să sosească în seara aceasta sau cel târziu mâine, spuse Anne, foindu-se uşor.

Muşchii feţei i se încordară preţ de o clipă.

— Vom putea să ne întâlnim cu toţii înainte să pleci, adăugă ea după trecerea spasmului.

— Să-ţi aduc o pernă, zise Nicole, după care se ridică, luă o pernă de pe balansoarul lui Cyril, o ajută pe Anne să se aplece în faţă şi îi aşeză perna la spate.

Anne se lăsă pe spătar şi îi făcu semn că acum stă mult mai confortabil.

— Nu ar trebui să plec. Ar trebui să rămân să te ajut în zilele de dinainte de naştere, continuă Nicole.

— Nu fi copilă, protestă Anne.

— Mă iertaţi, domnişoară Harrow, interveni tânărul, jucându-se nervos cu căciula din blană de castor pe care o ţinea în mâini, dar a fost o minune că am reuşit să vă facem rost de un loc. O adevărată minune, stimată domnişoară! Şi asta s-a întâmplat doar graţie intervenţiei preşedintelui băncii, care a avut bunăvoinţa să discute personal cu proprietarii vasului. Nu sunt sigur că vom avea din nou un asemenea noroc.

— Poate că se va găsi un loc pe o corabie ce pleacă la vară, insistă Nicole.

— Nicio şansă, domnişoară. Şi mai ales nu pe o corabie la bordul căreia să se afle chiar soţia căpitanului. Acesta este un prilej unic de a călători într-o companie adecvată.

— Pare un adevărat miracol, aprobă Anne.

La gândul că Nicole s-ar putea să refuze, domnul Younger începu să îşi învârtă căciula ca pe un titirez.

— Mă iertaţi că insist, domnişoară, dar îmi este groază să mă gândesc la ce are să spună domnul preşedinte dacă refuzaţi. După tot deranjul domniei sale, mi-e teamă că are să creadă că nu mi-am făcut datoria cum se cuvine şi are să mă dea afară.

— Vezi? spuse Anne cu vocea tremurândă, dar încercând să pară fermă.

Era clar că nu se simţea bine.

— Rămâne stabilit, aşadar! continuă ea.

— Ba…

Zgomotul unor paşi pe treptele de la intrare o făcu pe Nicole să-şi întrerupă obiecţia. În odaie îşi făcu apariţia Cyril, care îşi salută soţia şi făcu cunoştinţă cu domnul Younger.

— Trebuie să pleci, zise acesta după ce află vestea.

— Dar Anne are nevoie de mine! protestă Nicole.

Gândul de a pleca atât de repede şi de a-i părăsi într-un moment atât de dificil o umplea de panică.

— Nu pot să o las pur şi simplu…

— Dar trebuie să o faci. Dacă are să fie nevoie, o vom ruga pe Catherine să vină să stea la noi o vreme, spuse Cyril, adoptând tonul ferm de medic. Ascultă, Nicole, aici situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

— Ai veşti noi? întrebă Anne îngrijorată.

— Nimic ce merită a fi discutat. Dar îmi ajung multe la urechi. Doi dintre pacienţii mei sunt generali. Situaţia nu este defel aşa cum presupune lumea. Este mult mai

gravă. Ambii generali simt convinşi că are să izbucnească războiul. Nu ştiu exact momentul în care se va întâmpla, dar războiul *va izbucni* cu certitudine. Dacă nu anul acesta, atunci cel târziu anul viitor. Astfel încât marea întrebare nu este dacă are să izbucnească războiul, ci dacă acesta va ajunge până aici, în Noua Scoţie.

— Dar trebuie să fie o cale de a evita cumva toate acestea! protestă Anne. Trebuie să existe măcar un licăr de speranţă…

Cyril îi aruncă o privire soţiei, apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Nicole şi continuă.

— Cealaltă problemă care mă îngrijorează este gripa aceasta nenorocită, ce continuă să bântuie printre localnici. În după-masa asta mi-a murit încă un pacient.

— Vai, nu! exclamă Anne. Cine?

— Bătrânul Townsend.

— Vai, sărmana lui familie!… Trebuie să mă duc să…

— Nu ai să te duci nicăieri, scumpa mea, îi tăie el vorba pe un ton neînduplecat. Atât văduva Townsend, cât şi fiul ei mai mare prezintă simptome de gripă. Această epidemie s-a transformat într-o adevărată teroare, iar eu sunt cu mâinile legate. Tot ce pot să fac este să aplic cataplasme şi să mă rog ia Dumnezeu.

— Dar au nevoie de mine…

— Pruncul tău are şi mai mare nevoie de tine, îi răspunse Nicole.

— Nicole are dreptate, draga mea. Trebuie să te menajezi şi să nu îţi pui sănătatea în pericol, spuse Cyril, privind în ochii ei, după care se întoarse din nou către Nicole. Şi la fel ar trebui să faci şi tu.

Ziua era o adevărată binecuvântare. În drum spre chei, Nicole auzise de trei ori cuvintele acestea. O adevărată *binecuvântare*. Şi poate că, pentru alţii, această zi neaşteptat de călduroasă, cu o briză uşoară ce bătea

dinspre ocean, o zi cu cer senin şi ciripit de păsări, era într-adevăr o binecuvântare. În drum spre port, până şi pescăruşii păreau să le dea bineţe. Peste întinderea apei răsunau cântecele marinăreşti ale mateloţilor ce se căţărau pe velatură. Zăngănitul metalelor şi zgomotul înăbuşit al picioarelor goale pe puntea principală a corăbiei sunau ca o melodie în staccato, executată pe ritmul ţinut de funiile ce se loveau uşor de catarge. Chiar şi ordinele ofiţerilor dădeau o notă de entuziasm şi sete de aventură întregii scene.

Intrarea în port era de-acum permanent păzită. Când trecură de gărzi, se auzi un foc de semnalizare şi toate capetele se întoarseră spre o maiestuoasă corabie ce îşi desfăcea uriaşele aripi albe şi parcă îşi lua, graţioasă, zborul pe apele albastre. Un marinar care trecea pe lângă ei îi spuse camaradului său:

— Se îndreaptă spre Boston, unde o aşteaptă bătălia.

— Mi-aş da şi braţul drept numai să mă pot îmbarca pe corabia asta, zău aşa, răspunse celălalt.

Una dintre santinele făcu semn cu muscheta spre locul în care se aflau Nicole şi familia sa.

— Mişcaţi-vă mai repede, oameni buni! Avem treburi serioase aici.

La auzul ordinului, Andrew se puse în mişcare.

— Să mergem, zise el. Blocăm intrarea.

Cei patru se îndreptară spre corabia acostată în port. Andrew căra cufărul ce conţinea toate lucrurile lui Nicole, cu excepţia celor pe care fata le împachetase într-o sacoşă de pânză. Cyril căra pe umăr un alt cufăr, ce sosise din Anglia cu doar două zile înainte. Cufărul îi era destinat lui Nicole, dar în graba pregătirilor, fota nu apucase decât să arunce o privire peste conţinutul acestuia, ce consta în mare parte din rochii, pelerine şi pantofi de o frumuseţe ieşită din comun, cum nu visa că avea să poarte vreodată.

Schimbarea bruscă a vremii o sleise de puteri pe Anne, de aceea nu putuse să-i însoţească. Din acest motiv, Cyril era dus pe gânduri, absent la ceea ce se petrecea în jur.

Când îşi luase rămas-bun de la Anne, Nicole nu putu să nu simtă puţină invidie văzând cât de fericită este ea alături de soţul ei, în ciuda grijilor şi a iernii lungi şi aspre. În dimineaţa aceea, când plecase din casa lor, se trezise întrebându-se dacă va fi şi ea vreodată atât de fericită. În vârtejul de emoţii ce o năpădeau acum, când lăsa în urmă o familie şi un loc ce ajunseseră să reprezinte căminul său, se simţea din nou derutată. Oare îşi dorea cu adevărat să plece? Avea din nou inima împărţită. Jumătate din ea voia să rămână aici, să clădească relaţii de durată şi să nu-şi mai ia niciodată rămas-bun de la aceşti oameni şi de la aceste locuri; pe când cealaltă jumătate ardea de dorinţa de a trăi o viaţă plină de aventuri şi de noi începuturi.

Catherine şi Nicole se apropiară de vas ţinându-se de mână. Pentru tânără, singura binecuvântare a acestei zile fusese discuţia avută de dimineaţă cu mama sa. Încă era ciudat să îi zică „*mamă*” unei alte femei în afară de Louise. Totuşi, astăzi îi venise cel mai uşor să o facă. La început vorbiseră despre Andrew, Anne şi Cyril, despre pruncul pe care îl aşteptau cei doi, despre iarna ce tocmai trecuse şi despre şcoala acadiană în cadrul căreia Catherine acceptase un post de dascăl.

— Nicole, vreau să-ţi mulţumesc, spusese Catherine la un moment dat, simţind că în scurtă vreme toţi ceilalţi aveau să li se alăture, pe măsură ce se trezeau din somn.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

— Ba da. Îţi mulţumesc că ai venit până în Georgetown, răspunzând în acest mod minunat rugăciunilor mele. Îţi mulţumesc că ai devenit o femeie deosebită. În ciuda coşmarurilor, a regretelor şi a dorului

mistuitor din toţi aceşti ani, Dumnezeu a fost răbdător cu mine şi m-a ajutat să înţeleg că am făcut bine ceea ce am făcut, îţi mulţumesc că ai petrecut această iarnă minunată alături de mine şi…

Vocea începuse să îi tremure. Se oprise şi îşi şterse colţurile ochilor cu marginea rochiei de casă.

— Nu vreau să plâng. Când am plecat din Georgetown, i-am promis lui Andrew şi mi-am promis şi mie că nu am să plâng.

— Of, mămico…

În momentul acela, tânăra avusese un fel de revelaţie. Indiferent de cum era firesc pentru restul lumii, ea nu avea doar una, ci două mame. Şi nu era doar o impresie trecătoare. Când strângea mâinile lui Catherine în palme, ştia că acesta este purul adevăr.

— Te iubesc atât de mult, mamă!

— Scumpa mea Nicole… Cred că am ştiut că ai să pleci de lângă noi încă din clipa în care ai sosit. Chiar dacă ziua aceasta este foarte grea pentru mine, faptul că am ştiut de la bun început că ea va veni m-a făcut să preţuiesc şi mai mult fiecare clipă petrecută împreună.

Nicole se lăsă atunci pe spătarul balansoarului şi îi mărturisi mamei sale ceea ce îi venea greu să recunoască şi faţă de ea însăşi.

— Am inima împărţită.

— Te înţeleg.

— Cum poţi să mă înţelegi, când şi mie îmi este greu să mă înţeleg?

— Pentru că sunt mama ta şi te iubesc, răspunse Catherine cu un zâmbet a cărui tristeţe părea să treacă dincolo de lacrimi şi de timp. Nu ştiu dacă te-ai născut cu acest spirit plin de neastâmpăr sau dacă l-ai dobândit în prima ta călătorie pe ocean, dar am văzut felul în care stăteai în locul preferat al lui Anne şi priveai peste apele

golfului Fundy. Anne se ducea acolo să mediteze şi să caute răspunsurile lui Dumnezeu în nori şi în văzduh. Tu te duceai acolo să visezi la necunoscut.

Faptul că exista o persoană care o înţelegea atât de bine şi că mama sa rostise acele cuvinte cu o iubire ce nu cerea nimic în schimb o îndurerase şi mai tare pe fată. Nu putuse decât să încuviinţeze din cap.

— Trebuie să urmezi calea pe care Dumnezeu a sădit-o în fiinţa ta, continuă atunci Catherine, fără să pară că observă lacrima ce începuse să i se prelingă pe obraz. Sper şi mă rog ca ochii tăi să nu caute nici de acum încolo fastul şi misterul vieţii, ci frumuseţea lui Dumnezeu.

Îşi croiră drum prin învălmăşeala din port şi se opriră între cele două pasarele ale navei, pe care urcau o mulţime de hamali şi de dobitoace. Erau înconjuraţi din toate părţile de vacarmul şi agitaţia tipice îmbarcării pe o corabie. Nicole trase adânc aer în piept. Inspirând mirosul oceanului şi al atâtor ţinuturi îndepărtate, fata deveni brusc extaziată la gândul călătoriei; dar, deşi era nerăbdătoare să urce la bordul corăbiei, o durea sufletul că trebuie să se despartă de cei dragi.

Cyril lepădă cufărul de pe umăr, îşi întinse braţele şi o sărută pe ambii obraji.

— Anne m-a pus să-i promit că am să te sărut pe ambii obraji la despărţire.

— Am să mă rog zi de zi pentru siguranţa ei şi a pruncului! îi răspunse Nicole.

— Îţi mulţumesc din suflet. Abia aştept să trecem peste toate astea, spuse el, fără a-şi putea ascunde pe de-a-ntregul îngrijorarea. Catherine s-a învoit să rămână la noi pentru a o ajuta pe Anne în săptămânile ce urmează. Acesta este singurul lucru îmbucurător din toate câte se întâmplă acum.

— Cum să nu rămân? interveni Catherine. Nu înţeleg de ce nu mi-aţi dat mai repede de ştire că Anne nu se simte bine.

— Nu m-a lăsat Anne, răspunse Cyril.

— Eu nu găsesc nimic îmbucurător în această zi, oftă Andrew. Căci azi nu mă despart doar de una, ci de două dintre doamnele vieţii mele.

— Doar pentru o vreme, dragul meu, doar pentru o vreme, încercă să îl liniştească soţia sa, cu un zâmbet încordat.

Ochii îi străluceau, dar reuşi să îşi reţină lacrimile.

Lui Nicole îi veni mai uşor să se întoarcă spre Andrew decât să o strângă în braţe pe nou regăsită să mamă.

— La revedere, papa. Am să mă rog şi am să vă scriu.

— Transmite-i salutările mele lui Charles, spuse acesta îndeajuns de tare pentru a fi auzit de toată lumea, apoi o strânse în braţe, gemând: „Doamne, Dumnezeule… Dă-mi putere!”

Clipa următoare i se întipări lui Nicole în minte pentru totdeauna. Sosise momentul să se întoarcă spre Catherine şi să o privească în ochi. În lumina strălucitoare a soarelui, văzu mai clar ca niciodată cutele de pe chip şi firele argintii din părul mamei sale. Privind în ochii ei strălucitori şi plini de înţelepciunea dobândită prin atâtea şi atâtea sacrificii, gândurile îi zburară la trecerea timpului şi la alte despărţiri, mult mai dureroase, ce aveau să vină.

— Of, mămico!…

— Taci, copila mamei, taci! zise Catherine şi o strânse în braţe la fel de tare precum Andrew.

Nicole se agăţă de ea cu aceeaşi ardoare şi stătură înlănţuite multă vreme într-o îmbrăţişare strânsă, ce le lăsă pe amândouă fără răsuflare.

— Iubirea mea te-a însoţit şi are să te însoţească

mereu peste tot, spuse Catherine, privind-o în ochi, după ce se desprinseră într-un sfârşit din îmbrăţişare.

Nicole îşi muşcă buza şi aprobă din cap. *Nu trebuie să plâng*.

— Andrew, eşti bun să spui o rugăciune?

— Să ne adunăm laolaltă, spuse acesta.

Se prinseră toţi patru în braţe. Erau atât de aproape unii de alţii, încât li se atingeau frunţile. Rămaseră aşa o vreme, aşteptând ca Andrew să înceapă rugăciunea.

— Mi-e inima prea îndurerată. Mă tem că nu pot să găsesc cuvintele potrivite, mărturisi acesta în cele din urmă.

— Atunci am să vorbesc eu în numele tuturor, spuse Catherine. Tatăl nostru Carele eşti în ceruri, fii acolo unde noi nu putem să fim. Fii alături de scumpa noastră fiică în călătoria ei peste marele ocean. Când vocile noastre nu vor putea răzbate până la urechile ei, vorbeşte-i Tu. Când noi nu o vom putea strânge în braţe, strânge-o la pieptul Tău, Doamne. Fă-o să simtă iubirea Ta şi iubirea pe care i-o purtăm noi! Iar noaptea, când îngenunchează şi îţi vorbeşte, fă-o să audă răspunsul nostru odată cu răspunsul Tău, Tată. Prin miracolele pe care numai şi numai Tu le poţi face, dă-i de ştire că îi suntem mereu alături!

Capitolul 6

Nicole rămase mult timp pe punte, făcându-le cu mâna. Corabia îşi croia cu grijă drum printre vasele comerciale şi navele de război acostate în port şi, la fiecare cotitură, fata o zbughea spre parapetul opus, unde îşi întindea gâtul şi îşi mijea ochii în speranţa de a mai vedea măcar o dată familia pe care abia o regăsise şi acum o lăsa din nou în urmă.

Abia după ce ieşiră din gura portului şi promontoriul

îi blocă în întregime vederea îşi desprinse Nicole mâinile de pe copastie. Totuşi, nici măcar atunci nu se întoarse cu spatele. Simţea crescând în ea un val de regret şi de tristeţe. Rămase cu ochii fixaţi asupra talazurilor ce ridicau şi coborau corabia, gândindu-se că fiecare plescăit de val şi fiecare semnal al şefului de echipaj o duc tot mai departe de locul pe care îl iubeşte. Acum, când era prea târziu, căci cedase deja chemării necunoscutului, îşi dorea cu disperare să se poată reîntoarce la căminul său din Acadia.

— Mă scuzaţi, domnişoară Harrow…

— Da, vă rog? răspunse Nicole, folosindu-se de pretextul vântului ce îi răvăşea părul pentru aşi şterge repede ochii plini de lacrimi înainte de a se întoarce cu faţa spre cel care vorbise.

— Andrew Potter, la dispoziţia dumneavoastră, se prezentă acesta.

Era un elev ofiţer de marină, cu păr blond şi faţa pistruiată, ce părea să fie mai tânăr decât ea. Văzând-o cum îl măsoară din priviri, tânărul se îmbujoră uşor.

— Domnul căpitan vă transmite complimentele sale! continuă el. Poate că aţi dori să vă conduc până la cabină.

— Mulţumesc. Bagajele mele…

— Au fost duse deja în cabină, domnişoară. Pe aici, vă rog.

Nicole traversă puntea în urma lui. Tangajul corăbiei devenea tot mai puternic pe măsură ce înaintau în larg.

— Şi pe tatăl meu îl cheamă Andrew, spuse fata.

De astă dată tânărul se înroşi până în vârful urechilor.

— Toată lumea de pe vas îmi spune Andy, răspunse el, aranjându-şi uniforma scrobită. Toată lumea, în afară de domnul căpitan, mai bine zis.

Nicole se simţi de parcă privirile întregului echipaj

erau aţintite asupra ei.

— Şi cum vă spune domnul căpitan?

— „Băiete”, când e mulţumit de mine, şi „Potter”, când mă mişc prea încet. Sunt nepotul lui; mama este sora lui mai mică, explică el, după care se opri şovăitor în dreptul scării ce ducea spre cabinele de la pupa, se întoarse spre ea şi îi aruncă un zâmbet strengar. O, dar de-aţi auzi cum îmi zice atunci când o fac de oaie şi cârmesc nava aiurea! Mi-e şi ruşine să vă spun!

— Hai, mai cu viaţă, că nu sunteţi la plimbare pe bulevard! tună o voce de pe dunetă. Nostrom, notează-ţi numele fiecărui matelot de la artimon. Şi tu, Potter, ce faci aici? Iar tai frunze la câini?

Zâmbetul dispăru imediat de pe chipul tânărului şi acesta coborî în grabă treptele. Îndrăznind să ridice ochii, Nicole întâlni privirea încruntată a unui domn mai în vârstă. Faţa brăzdată de riduri a acestuia era încadrată de nişte favoriţi albi, lungi şi nemaipomenit de stufoşi. Bărbatul o măsură cu un aer sever din cap până în picioare. Avea nişte ochi cenuşii şi o privire pătrunzătoare, căreia nu părea să îi scape niciun detaliu, fie el văzut sau nevăzut. După ce o studie, bărbatul nu păru să fi găsit mai nimic mulţumitor la ea. Văzând dezaprobarea din privirea sa, Nicole îşi coborî ochii şi o luă la goană pe scări.

Îl găsi pe Potter aşteptând-o la capătul unui coridor lung şi îngust.

— Domnul căpitan este un… Om. Remarcabil, spuse ea gâfâind.

— Bine zis, domnişoară, bine zis. În preajma lui, trebuie să iuţeşti pasul şi să te comporţi cuviincios, că, de nu, o încurci.

Lui Nicole îi plăcea acest tânăr cu privirea jucăuşă şi poznaşă.

— Credeţi că s-ar cuveni să îi dau onorul data

viitoare?

— Vai, domnişoară, dar vă rog să nu…

Potter se opri, realizând că tânăra doar glumise, şi faţa i se lăţi din nou într-un zâmbet.

— Dacă aveţi de gând să o faceţi, vă rog să îmi permiteţi să stau prin preajmă pentru a urmări spectacolul, spuse el cu voioşie, după care bătu uşor la uşă.

Din cabină se auzi o voce de femeie şi Potter deschise uşa.

— Domnişoara Harrow este aici, anunţă el.

— Prea bine, Andy, răspunse doamna. Te rog să o pofteşti înăuntru, adăugă ea, ridicându-se în picioare pentru a o întâmpina pe Nicole.

Femeia avea părul cărunt, era foarte slabă şi îşi ţinea spatele foarte drept, într-o atitudine rigidă, aproape ţeapănă. Deşi purta o rochie de culoare violet, dădea impresia unei persoane îndoliate. Avea ochii înroşiţi probabil de plâns, fapt întărit şi de batista mototolită pe care o strângea în mână, iar buzele subţiri erau atât de încleştate, încât i se formaseră riduri în jurul gurii.

— Bună ziua, domnişoară Harrow. Numele meu este Emily Madden. Sunt soţia căpitanului.

— Este o onoare să vă cunosc, doamnă, răspunse Nicole, ascunzând printr-o mică reverenţă dezamăgirea pe care o simţea la gândul că urma să petreacă săptămâni întregi în compania acestei femei îndurerate.

— Andy, fii bun şi spune-i lui Benson să servească ceaiul.

— Aş fi bucuros să vă servesc chiar eu, doamnă, răspunse tânărul şi, înainte ca femeia să apuce să spună ceva, făcu repede o plecăciune şi ieşi din încăpere.

— Văd că l-ai fermecat deja pe unul dintre ofiţerii lui James. Nu mă îndoiesc că până la asfinţitul soarelui vor fi

cu toţii la picioarele dumitale.

Nicole se întrebă dacă trebuie să ia aceste cuvinte ca pe un compliment sau dacă ele exprimau, de fapt, aceeaşi dezaprobare pe care o citise adineauri în privirea căpitanului.

— Mă iertaţi, doamnă, dar nu doresc să creez neplăceri nimănui.

— Nu, desigur că nu. Impresionant, nu-i aşa? adăugă femeia, observând direcţia în care privea Nicole.

Luând întrebarea ca pe o invitaţie, tânăra prinse curaj şi îşi roti admirativ ochii prin încăpere.

— Este de-a dreptul superb! exclamă ea, urmărind unduirea valurilor prin panoul de sticlă ce acoperea peretele din spate al cabinei.

— Da, îmi închipui că este minunat să fii găzduită în odăile căpitanului de vas cu prilejul primului voiaj peste ocean.

— Am mai călătorit pe ocean, răspunse Nicole, fără să îşi dezlipească ochii de la fereastră.

În depărtare încă se mai zăreau dealurile înalte de lângă Halifax şi două dintre cele mai înalte clopotniţe ale oraşului.

— Serios? Şi când s-a întâmplat asta, mă rog?

— Prima dată, pe vremea când eram mic copil, şi a doua oară, vara trecută.

— Sesizez un uşor accent francez sau mă înşel?

Distanţa şi ceaţa ce acopereau întinsul apei dintre corabie şi ţărm pictau treptat dealurile într-o nuanţă deschisă de gri albăstrui.

— Nu vă înşelaţi, doamnă.

— Dar mi s-a părut că soţul meu a pomenit ceva despre rude de origine engleză.

Nicole oftă şi îşi întoarse din nou privirea. Imaginea dealurilor ce dispăreau dincolo de orizont o întristă şi mai

tare.

— Aşa este.

— Atunci înseamnă că eşti din regiunea Québec şi ai ales să te fereşti din calea viitoarelor bătălii.

Gândul războiului o întrista vădit pe femeie.

— Ce alegere înţeleaptă din partea unei persoane atât de tinere! adăugă ea cu amărăciune în glas.

Nicole nu apucă să îi spună cum stăteau de fapt lucrurile, pentru că se auzi un ciocănit la uşă şi în odaie reapăru Andy Potter, cu o tavă de argint pe care era aşezat un serviciu de ceai.

— Îmi permiteţi? întrebă tânărul după ce puse tava pe masă.

— O, da, te rog să ne torni nişte ceai, Andy, dar după aceea chiar că trebuie să pleci. Nu vreau ca soţul meu să îmi reproşeze că îţi îngădui să-ţi neglijezi sarcinile de serviciu din cauza acestei domnişoare.

Potter se înroşi din nou.

— Bineînţeles că nu, doamnă.

— Te rog să iei loc, draga mea, spuse Emily Madden, arătând spre scaunul de lângă ea. Dacă doreşti, poţi să-ţi întorci scaunul spre geam pentru a admira priveliştea.

Nicole se aşează fără mare tragere de inimă. Nu reuşea să înţeleagă cum de poate să cuprindă în inimă atâta bucurie şi nerăbdare şi atât de mult regret în acelaşi timp.

— Nu, mulţumesc, am admirat îndeajuns priveliştea.

— Andy, invitata noastră este din provincia Québec, spuse Emily, acceptând ceaşca de ceai oferită de tânăr. A făcut un voiaj pe mare pentru a ajunge aici.

— Mă scuzaţi, doamnă, dar eu nu provin din Québec. Şi adevărul este că nu am călătorit niciodată la vest de Halifax – am venit dinspre sud, de-a lungul coastei, nu dinspre Québec.

Potter şi doamna Madden se priviră nedumeriţi unul pe altul şi apoi îşi întoarseră amândoi privirile spre Nicole.

— Bine, dar atunci cum se explică accentul dumitale? exclamă Emily, privind-o întrebătoare.

Nicole acceptă la rândul său ceaşca oferită de Andy. Detesta faptul că toate secretele ei vor fi în curând date în vileag. Totuşi, nu avea încotro.

— Am crescut în Louisiana.

— Bine, dar provincia Louisiana nu este afectată de conflict, răspunse Emily, vizibil nemulţumită de răspuns.

— Aşa este, doamnă.

— Atunci de ce…

Emily nu îşi duse vorba până la capăt. După o clipă îndelungată de tăcere, îşi aşează ceaşca pe masă, îşi încleştă degetele şi spuse cu o severitate ce părea inspirată de cea a soţului său:

— Domnişoară, mă tem că te-ai îmbarcat pe acest vas servindu-ne o poveste cusută cu aţă albă. În Halifax, soţul meu a primit ordine clare să găsească loc pe această corabie pentru o persoană foarte importantă de origine *engleză*. Or acum descopăr că dumneata eşti, de fapt, din Louisiana. Sau, cel puţin, aşa pretinzi.

— Tot ce v-am spus este adevărat, spuse Nicole, continuând să fixeze ceaşca de ceai pe care o ţinea pe genunchi.

— Permite-mi să mă îndoiesc de asta. Dacă ai mai călătorit până acum pe mare, cum de nu ai văzut niciodată salonul de primiri al unui căpitan?

— Deoarece nu am fost niciodată invitată, răspunse Nicole, privind în ochii femeii. La naştere, am fost separată de părinţii mei de origine engleză şi am crescut în Acadia de Sud, sau ţinutul cajunilor, cum i se mai spune, îşi continuă ea şirul destăinuirilor. Abia anul trecut am venit în nord şi mi-am reîntâlnit familia.

Emily deschise gura, dar în minte i se învălmăşeau atât de multe întrebări, încât nu ştia cu care să înceapă.

— Şi acum de ce ai ales să mergi în Anglia? întrebă ea în cele din urmă.

Nicole clătină din cap. Într-adevăr, de ce? Lăsa ea, oare, ca vocea spiritului ei de aventură să acopere îndemnul şoptit al Domnului? Dacă urmaşe cu adevărat voia lui Dumnezeu pornind în această călătorie, de ce se simţea acum chinuită de remuşcări?

Când realiză, într-un sfârşit, că femeia îi aştepta încă răspunsul, nu putu să spună decât adevărul.

— Unchiul meu nu are copii şi m-a rugat să devin moştenitoarea lui.

— Şi cine este unchiul dumitale, dacă nu ţi-e cu supărare?

— Sir Charles Harrow.

În încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Tot ce se auzea era vuietul apei sub pupa şi zgomotul înăbuşit al paşilor marinarilor pe puntea de deasupra cabinei. Nu avea încotro. Trebuia să îşi ridice din nou privirea. În orice altă împrejurare, expresiile de pe feţele celor doi i s-ar fi părut de-a dreptul comice. Atât tânărul aspirant, cât şi soţia căpitanului o priveau cu ochii măriţi de uimire.

— Lordul Charles, contele de Sutton? bâigui în cele din urmă doamna Madden.

— Da, doamnă.

— Este unul dintre cei mai înstăriţi oameni din Anglia, zise Andy.

Holly uitase cu desăvârşire de tânăr.

— Mulţumesc, domnule Potter. Poţi să te retragi.

— Bine, dar… Da, doamnă.

Băiatul se înclină în faţa celor două femei, dar mai adânc în faţa lui Nicole de această dată.

— Sluga dumneavoastră, domnişoară Harrow.

Când uşa se închise în urma lui, fu rândul lui Emily să îşi întoarcă privirea spre apă.

— Te rog să îmi scuzi lipsa de maniere, spuse ea.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, doamnă.

— O, ba da! murmură femeia şi, scoţându-şi batista din mâneca stângă a rochiei, o strânse ghem în palme. L-am însoţit pe soţul meu în această călătorie deoarece cele două fiice ale mele, singurii noştri copii, trăiesc în coloniile din sudul provinciei, începu ea să se destăinuie, continuând să fixeze apele învolburate ale oceanului. Una trăieşte în Boston, iar cealaltă, mai jos, în New York. Le-am implorat pe amândouă să revină cu noi în Anglia. Avem. O situaţie bună şi le-am fi putut oferi un trai decent. Gândiţi-vă la copiii voştri! le-am implorat eu. Gândiţi-vă cum ar fi ca ei să crească în mijlocul unui război!…

Începu să îi tremure vocea. Îşi strânse buzele şi rămase încremenită, imobilizată parcă de efortul de a-şi înfrâna durerea şi îngrijorarea.

Nicole nu putu să nu simtă compasiune pentru biata mamă.

— Şi ele nu s-au învoit să plece?

— Nici măcar nu m-au lăsat să termin ce aveam de spus. Mi-au zis că, orice s-ar întâmpla, inima lor este alături de colonişti şi de revendicările lor. Orice s-ar întâmpla, repetă ea, lovindu-şi de coapsă degetele încleştate în jurul batistei. Mă tem că fetele mele au moştenit încăpăţânarea tatălui lor. Iar eu simt că am dat greş ca mamă şi ca bunică. Dacă aş fi folosit cuvintele potrivite şi un ton adecvat, probabil că acum atât fetele mele, cât şi familiile lor ar fi fost aici, cu mine. Şi ar fi fost cu toţii teferi şi sănătoşi.

— Nu ştiu ce este mai bine pentru fetele dumneavoastră, dar le admir pentru că ştiu cu atâta siguranţă care este locul de care aparţin cu adevărat,

spuse Nicole. Şi vă admir şi pe dumneavoastră pentru că le-aţi îngăduit să rămână în colonii.

La auzul acestor cuvinte, Emily se lumină la faţă.

— Chiar aşa? întrebă ea, întorcându-se spre Nicole.

— Am văzut această putere de sacrificiu la propria mea mamă, de care tocmai m-am despărţit.

Dintr-odată, aerul din cabină deveni înăbuşitor. Fata îşi simţea ochii înţepaţi parcă de o mie de ace minuscule şi abia mai putea să respire.

— Este atât de greu să îţi laşi copilul să plece, încât eu nu cred că aş fi vreodată în stare să o fac, chiar dacă ar fi alegerea cea mai înţeleaptă, adăugă ea.

— Of, scumpa mea…

Emily se opri şi îşi tamponă ochii cu batista, după care luă ceaşca de ceai în mână.

— Sunt sigură că vei fi ca o gură de aer proaspăt pentru înalta societate engleză, îi spuse ea lui Nicole, încercând să zâmbească.

După câteva minute Potter îşi făcu din nou apariţia.

— Domnul căpitan vă transmite complimentele sale şi nădăjduieşte că îl veţi onora cu prezenţa la cină, anunţă el.

— Mulţumesc, Andy, răspunse Emily. Poţi să îi spui soţului meu că îi acceptăm cu mare plăcere invitaţia.

După ce Potter se retrase, Emily o conduse pe Nicole prin apartamentul căpitanului.

— Această încăpere este, de fapt, sufrageria şi totodată salonul căpitanului. Dincolo de uşa aceea se află biroul, pe care căpitanul l-a transformat în cabină de dormit. Noi vom folosi dormitorul principal, adăugă ea, zâmbind mai degajat acum. Acesta este un apartament deosebit pentru un vas comercial, deşi bănuiesc că dumneata eşti obişnuită să fii înconjurată de mult mai mult fast. Soţul meu este unul dintre asociaţii companiei maritime şi nu mai navighează decât foarte rar. A acceptat

mai mult de Dragul meu să vină în această călătorie, deşi. Era de la bun început cât se poate de sigur că fetele noastre nu se vor întoarce cu noi. Soţii lor sunt amândoi bărbaţi prosperi şi activi pe scena politică Unul dintre ei este membru al noului Congres Colonial, sau cum Dumnezeu i-o fi zicând.

Nicole hotărî să nu îi ascundă adevărul.

— Vreau să fiu cinstită cu dumneavoastră, doamnă, spuse ea. Am aflat doar în urmă cu câteva luni că sunt înrudită cu un conte. În ceea ce priveşte condiţiile de cazare, trebuie să vă mărturisesc că am petrecut mare parte din ultimul meu voiaj pe mare în cala centrală, rugându-mă să supravieţuiesc unei furtuni înfiorătoare.

— Tot ce spui este atât de misterios! exclamă Emily cu căldură, îmi vin în minte o mie de întrebări şi na ştiu cu care să încep.

Poate că de vină erau sentimentele contradictorii din sufletul ei, sau imensitatea oceanului ce se învolbura dincolo de geamurile din spate, sau strălucirea acestei cabine atât de confortabile. Cert e că

Nicole simţi dintr-odată nevoia de a se destăinui acestei femei pe care o cunoştea de doar câteva ore.

— Adevărul e că am crescut înconjurată de o sărăcie lucie. Acadienii au fost surghiuniţi din patria lor pe când eu aveam doar câteva luni, aşa că am făcut primul voiaj pe ocean înainte să împlinesc un an. După debarcarea în Charleston, în Carolina de Sud, familia mea a trăit într-un şopron anexat unui grajd pentru vaci. Când spaniolii i-au invitat pe acadieni să se stabilească în Louisiana, am plecat din Charleston şi am bătut tot drumul până acolo pe jos. A durat mai mult de un an.

Emily rămase o vreme tăcută, privind soarele ce asfinţea prin geamul din spatele lui Nicole, după care scoase un ceas de buzunar din cingătoare şi îl deschise.

— Dumnezeule, ce târziu s-a făcut! Trebuie să începem să ne pregătim pentru cină. Soţul meu ţine foarte tare la punctualitate. Trebuie să fim gata înainte ca oamenii de serviciu să vină să pună masa, spuse ea, după care se ridică în picioare. În care cufăr îţi sunt rochiile de gală?

— Mă tem că ţinuta pe care o vedeţi este cea mai acătării dintre câte am.

Emily privi şovăitoare rochia lui Nicole, oprindu-se asupra petelor de noroi rămase pe tiv după traversarea oraşului şi a portului.

— Toţi cei care sunt invitaţi să ia cina în compania căpitanului trebuie să poarte o ţinută de gală, draga mea. Având în vedere faptul că ai o constituţie mult mai robustă decât a mea, mă tem că nu are să-ţi vină niciuna dintre rochiile mele. Cu siguranţă că ai adus cu tine şi câteva veşminte mai elegante.

— Nu, din păcate nu am nimic elegant. Probabil că ar trebui să refuz pur şi simplu invitaţia…

Nicole se opri brusc. Tocmai îşi amintise – pentru prima dată de la începerea călătoriei – de cufărul trimis de Charles.

— Totuşi, cred că s-ar putea să am şi nişte haine mai elegante.

— Minunat!

Nicole se apropie de cufăr şi îi desfăcu curelele.

— Unchiul Charles mi-a trimis acest cufăr. L-am primit tocmai când mă pregăteam de plecare.

— Şi nici măcar nu te-ai uitat să vezi ce conţine?

— Ba da, dar nu i-am dat mare atenţie în acele momente.

Cele câteva lucruri pe care reuşise să le vadă atunci, în toiul pregătirilor de plecare, o înspăimântaseră întrucâtva, căci păreau să simbolizeze marea de

necunoscut ce o aştepta în Anglia. Deschise cufărul, dădu la o parte cele câteva pături care înveleau conţinutul acestuia şi ridică marginea primului veşmânt.

Lui Emily i se tăie pur şi simplu răsuflarea.

— Dumnezeule, ce frumuseţe! exclamă ea fascinată.

Nicole scoase veşmântul din cufăr şi se ridică încet în picioare. Era o rochie lungă, confecţionată din cel mai fin satin. Corsajul şi fusta de un albastru intens străluceau în lumina caldă a amurgului. Mânecile trei sferturi şi volănaşele de pe umeri erau împodobite cu floricele ţesute cu fir de aur. Motivul floral continua de o parte şi de alta a rochiei, transformându-se într-o grădină sclipitoare pe bordura lată a fustei. Rochia avea un decolteu adânc, acoperit până la baza gâtului cu o mătase albă, pe care fuseseră brodate floricele azurii, în ton cu motivul bordurii.

Emily se aplecă deasupra cufărului, ridică bileţelul care căzuse atunci când Nicole desfăcuse rochia şi îi dădu citire cu voce tare:

Draga mea Nicole.

În speranţa că vei avea bunăvoinţa de a mi te alătura în Anglia, mi-am permis să îţi comand câteva lucruri pentru călătorie. Vei descoperi că o viitoare contesă trebuie să se îmbrace corespunzător chiar şi la bordul unei nave. Nădăjduiesc că am ales măsurile potrivite.

Al tău pe vecie, Charles

— Nu pot să port aşa ceva, murmură Nicole.

Emily îşi mută privirea de la rochie la tânără, şi apoi din nou la rochie.

— De ce să nu poţi?

— Pentru că, până vara trecută, nu am purtat decât straie cusute în casă! Pentru că, până să împlinesc treisprezece ani, singurele mele încălţări au fost nişte mocasini confecţionaţi de tatăl meu din piele de căprioară!

— Dar adineauri mi-ai spus că abia vara trecută ţi-ai

cunoscut tatăl.

— Mă refeream la tatăl meu francez, răspunse Nicole, lăsându-şi braţele să cadă şi strângând rochia în mâini. Ce să mă fac?

Dintr-un motiv necunoscut, îngrijorarea ei o înveseli pe Emily.

— Vei fi, într-adevăr, ca o gură de aer proaspăt, repetă aceasta.

Capitolul 7

În timp ce salonul era pregătit pentru luarea mesei, Emily Madden hotărî să nu iasă pe dunetă, aşa cum îi era obiceiul, ci se retrase, în schimb, cu Nicole în încăperea ce avea să le servească drept dormitor pe parcursul călătoriei. Acolo o ajută pe tânără să despacheteze, să îşi aranjeze puţinele lucruri pe care le adusese cu ea şi să cerceteze restul darurilor trimise de Charles. Fiecare lucru scos din cufăr era întâmpinat cu exclamaţii de încântare din partea lui Emily, care spuse că deocamdată vrea să păstreze secretul cu privire la veşmântul câştigător al concursului de frumuseţe. Entuziasmul femeii reuşi chiar să spulbere îngrijorarea lui Nicole.

În cufăr se aflau încă două rochii: una de un delicat roşu-corai dintr-un amestec de bumbac şi mătase, şi o alta de un bleumarin intens, confecţionată dintr-un material mai gros, potrivită pentru zile mai reci. Au mai găsit şi un şal moale de lână – pe care Emily continuă să îl mângâie mult timp după ce îl puseră deoparte – şi, sub acesta, trei perechi de încălţări din piele de ied – câte una pentru fiecare rochie. Deşi pantofii erau cam strâmţi, pielea era îndeajuns de moale şi, dacă închidea cureluşele la prima gaură, Nicole spera că va putea să o scoată cumva la capăt. Cum are să poată merge, însă, cocoţată pe aceste

turnuri cu bază tare din lemn, ei bine, asta chiar nu ştia. Emily îi explicase că pantofii aveau tocuri foarte la modă, iar talpa era confecţionată din plută şi piele de viţel. Nicole nu ştia decât că nu mai purtase în viaţa ei ceva atât de fistichiu. Ei, dar asta a fost înainte de a-şi lua rochia cea nouă…

După ce Emily se îmbrăcă, îi aranjă lui Nicole părui într-o coafură „adecvată pentru o masă festivă”. Deşi în cabină nu aveau decât o oglinjoară de mână, puţinul pe care îl vedea în ea o făcea pe Nicole să se simtă de-a dreptul stânjenită. Şi asta mai cu seamă după ce Emily descoperi într-un pacheţel din cufărul cu cadouri o sumedenie de panglici de satin, pe care i le prinse în păr cu nişte funde mari, ce îi atârnau deasupra umărului.

În cele din urmă, când nu mai rămăsese nimic de despachetat, fata nu mai avu nicio scuză pentru a amâna îmbrăcarea rochiei ce o aştepta întinsă pe pat, parcă tachinând-o. Presată de zgomotele ce se auzeau din încăperea alăturată şi de privirile tot mai dese pe care le arunca Emily către ceasul de buzunar, aşezat acum pe pat, lângă rochie, Nicole îşi ridică mâinile în semn de capitulare, lăsând-o pe femeie să îi tragă veşmântul peste cap şi apoi să îi încheie nasturii de la spate.

— Acum întoarce-te, îi spuse femeia după ce se dădu cu câţiva paşi în spate, atât cât îi permitea spaţiul restrâns al cabinei.

Nicole se conformă.

— Arăt îngrozitor, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă văzând că emily nu spune nimic.

— Îngrozitor? Nici pe departe, draga mea…

Se auzi un ciocănit la uşă şi o voce aspră anunţă:

— Domnul căpitan coboară la masă.

— Suntem gata, răspunse emily, după care se întoarse spre Nicole. Pune-ţi pantofii. Nu, nu pe aceia. Pe

cei bleu de lângă pat.

Erau acelaşi tip de încălţări precum cele de un albastru mai închis pe care le probase mai devreme, dar, când îşi vârî picioarele în ele, Nicole simţi ceva în vârful pantofului drept. Îşi scoase piciorul, ridică pantoful şi scoase din capătul acestuia încă un pacheţel învelit în hârtie.

— Vai, nu, sper să nu fie şi mai multe panglici!…

Dar nu erau panglici. Când deschise pacheţelul, amândouă rămaseră înmărmurite. Era un colier subţire de aur, cu un pandantiv pătrat, având în centru o piatră uriaşă de culoare verde, înconjurată de diamante minuscule.

Emily fu din nou cea care despături bileţelul.

— Acest colier i-a aparţinut mamei mele, începu ea să citească. Sunt sigur că ar fi încântată să ştie că te bucuri de el.

— Acest colier nu poate fi pentru mine! protestă Nicole.

Emily luă colierul din mâinile tremurânde ale fetei.

— Întoarce-te, spuse ea.

— Bine, dar este cu neputinţă ca eu să…

La uşă se auzi încă un ciocănit, mai puternic decât cel dintâi.

— Grăbeşte-te, draga mea, spuse Emily. Nu trebuie să ne lăsăm aşteptate.

Înainte ca fata să îşi dea seama, femeia îi puse colierul la gât, îi îndreptă o şuviţă rebelă şi îi aranjă mâneca rochiei, după care deschise repede uşa şi o împinse înainte.

Aşa că Nicole nu avu încotro. Trebui să păşească în salonul ce era acum luminat de zeci de lumânări şi plin de o mulţime de ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme sclipitoare. În lumina scânteietoare a lumânărilor, fata zări o femeie ce o

privea din capătul opus al încăperii, unde era atârnat pe perete un taler de argint. Talerul era lustruit ca o oglindă. Cu rochia sa superbă de un albastru pal, cu pletele ce i se revărsau peste umeri ca o cascadă şi ochii verzi precum pandantivul ce îi strălucea la gât, străina arăta ca o zână din poveşti.

Nicole îşi duse instinctiv mâna la pandantiv şi abia atunci realiză că îşi priveşte propria reflexie.

În acel moment, Emily Madden anunţă cu vocea plină de mândrie şi încântare:

— Domnilor, v-o prezint pe lady Harrow, contesă de Sutton.

Capitolul 8

Nicole urcă două din treptele scării ce ducea spre dunetă, îşi întinse şalul – care cu doar puţin timp în urmă fusese cel Mai bun şal al ei – pe butoiul amarat de balustradă şi se aşează. Butoiul din lemn de stejar îi ajungea până la brâu. Şezând pe el putea să privească peste întinsul apei, să citească şi să mediteze.

Acum, la două săptămâni de la îmbarcare, viaţa ei pe bordul navei intrase într-o rutină bine stabilită. Dimineaţa, Nicole lua lecţii de etichetă împreună cu cei patru elevi ofiţeri de pe vas, nişte băieţi cu vârstele cuprinse între paisprezece şi nouăsprezece ani, ai căror părinţi erau în general ofiţeri de marină sau din cercul de prieteni ai acestora. Pe fiecare navă erau între doi şi şase aspiranţi, care învăţau tainele navigaţiei activând ca aghiotanţi şi, fiindcă nu puteau să refuze nicio sarcină, fie ea cât de înjositoare, mateloţii îi numeau „cai de bătaie”.

Pe parcursul acestei călătorii, doamna Madden luase asupra sa sarcina de a-i iniţia pe aceşti băieţi în tainele „etichetei de salon”. Nicole era încântată să participe la

aceste lecţii, deşi ele păreau să se întindă la nesfârşit, iar regulile învăţate erau de-a dreptul absurde: când stai pe scaun, ţine spatele drept, gleznele şi genunchii apropiaţi, bărbia înainte, dar nu foarte tare, şi nici să nu-ţi treacă prin cap să te rezemi de spătar. În plus, mai învăţau şi care sunt bunele maniere la masă şi felul adecvat de folosire a tacâmurilor.

— Mă scuzaţi, domnişoară Harrow. Am putea să stăm puţin de vorbă?

Nicole tresări la auzul întrebării. Întorcându-se, îl zări pe căpitan stând pe cea de-a treia treaptă a scării, cu un cap mai sus decât ea.

— Desigur, domnule căpitan, răspunse ea, dând să se ridice.

— Nu, nu este nevoie să vă ridicaţi, domnişoară. Am să termin foarte repede ceea ce am de spus.

Totuşi, căpitanul ezită, ca şi cum nu ar fi ştiut cum să înceapă. Atenţia îi fu atrasă de volumul de pe genunchii lui Nicole.

— Ah, văd că citiţi. Cartea este scrisă în franceză sau în engleză?

— În engleză, domnule căpitan, răspunse ea, arătându-i cartea.

— A, Biblia. Remarcabil, domnişoară Harrow. De-a dreptul remarcabil.

— Nu aş vrea să o las nicicând din mână, domnule căpitan.

— Zău? Şi de ce, mă rog?

— Doar când o am aproape, simt că Dumnezeu este încă alături de mine şi că nu m-am îndepărtat prea tare de făgaşul pe care mi l-a hărăzit.

La auzul acestor cuvinte, căpitanul păru să se destindă niţel. Se rezemă de coloana balustradei şi îşi împinse uşor pălăria pe spate. Uniforma sa de lucru,

peticită şi presărată cu pete de sare, avea epoleţii decoloraţi şi cusăturile destrămate. Chiar şi aşa, bleumarinul sobru al echipamentului său îi conferea o prestanţă aparte.

— O femeie care ştie să spună lucrurilor pe nume! Nu pot decât să vă admir pentru asta. Am să încerc să vă urmez exemplul şi să fiu la fel de sincer şi de concis. Având prilejul de a vă observa îndeaproape pe parcursul acestor săptămâni, am ajuns la concluzia că sunteţi făcută dintr-un aluat extrem de rar.

— Vai, domnule căpitan, dar…

— Vă rog mult să mă lăsaţi să-mi duc vorba până la capăt. Nu sunteţi o femeie fluşturatică şi nici frivolă. Nu vă folosiţi de statutul dumneavoastră pentru a emite pretenţii exagerate, după cum nu vă folosiţi de frumuseţea dumneavoastră pentru a-i stârni pe oamenii mei. Am vorbit cu soţia mea, pe a cărei judecată pun mare preţ, şi ea este în asentimentul meu. De aceea am venit să vă întreb dacă îmi permiteţi să vă dau câteva sfaturi.

— Desigur, domnule.

— Atunci să începem, zise el, după care trase adânc aer în piept. Este clar că vă îngrijorează ceea ce veţi avea de înfruntat după ce ajungeţi în Anglia.

— Aveţi dreptate. Gândul acesta mă înspăimântă, mărturisi ea.

— Tocmai de aceea v-aş sfătui să folosiţi timpul petrecut la bord pentru a vă pune la punct tactica. Trebuie să vă încercaţi tăişul sabiei, să zicem aşa. Să învăţaţi cum să fandaţi şi cum să paraţi.

— Mă… Mă scuzaţi, domnule căpitan, dar nu înţeleg ce vreţi să ziceţi.

— Am observat că la cină nu scoateţi aproape niciun cuvânt. Vă comportaţi ca un şoricel ce încearcă să se pitească într-o găurică. Am văzut cât de speriată sunteţi

ori de câte ori unul dintre ofiţerii mei vă adresează nişte cuvinte frumoase. Vă este greu să vorbiţi chiar şi cu medicul navei, care este cel mai blajin om care a călcat vreodată pe puntea unei corăbii.

— Îmi este atât de teamă să nu fac cumva vreo greşeală, şopti Nicole, lăsându-şi capul în piept.

— Este un lucru cât se poate de firesc, dar nu are de ce să vă fie teamă. Chiar şi cei, puţini la număr, care nu sunt deja topiţi după dumneavoastră, au ajuns să vă accepte şi ar fi onoraţi să vă fie de ajutor. Ba chiar ar fi în stare să vă roage în genunchi să… Ei, dar nu, să nu mai insistăm asupra acestui aspect.

Văzând că fata nu spune nimic, căpitanul continuă.

— Sfatul meu, domnişoară Harrow, este următorul: încetaţi să vă ascundeţi şi să vă simţiţi stânjenită la bordul acestei nave. Soţia mea mi-a spus câte ceva din povestea vieţii dumneavoastră, pe care, dacă nu vă supăraţi că vă zic, o găsesc de-a dreptul miraculoasă. Aşadar, vă sfătuiesc să învăţaţi cum să vă comportaţi în societate cu ajutorai acestor oameni, care au ajuns deja să vă stimeze.

În fiecare seară, lucrurile se întâmplau într-o ordine bine stabilită. Când membrii echipajului soseau să facă pregătirile pentru cină, cele două doamne se retrăgeau în cabina lor de dormit. Nicole învăţase să se îmbrace singură, având nevoie de ajutorul lui Emily doar pentru încheierea nasturilor la care nu ajungea. Întrucât în seara aceasta vântul ce sufla dinspre nord se înteţise şi vremea se răcise considerabil, Nicole alese să îmbrace rochia mai groasă, de culoare bleumarin, pe care o putea încheia şi singură. Gulerul înalt şi mânecile lungi ale rochiei erau împodobite cu borduri de dantelă, ce îi gâdilau bărbia şi încheieturile. Singura podoabă a veşmântului o constituiau nasturii din faţă, dar nici că era nevoie de mai mult, căci rochia avea nu mai puţin de treizeci şi şase de nasturi ce

se înşirau de sub talie şi până sus, sub bărbie, şi alţi şase nasturi pe fiecare mânecă, iar fiecare nasture consta dintr-o perlă de mărimea unei unghii.

Ca de fiecare dată, Emily o studie din cap până în picioare, după care dădu din cap în semn de aprobare.

— Nu vrei să ieşim puţin pe punte?

Până acum, Nicole o refuzase de fiecare dată, preferând să rămână aşezată pe pat, aşteptând îngrozită momentul în care trebuia să păşească în salon şi să dea ochii cu ofiţerii navei. Întrucât căpitanul îşi începuse cariera în cadrul flotei regale şi ţinea foarte mult la etichetă, cina constituia un moment deosebit de festiv. Ofiţerii, îmbrăcaţi în ţinute de gală, le aşteptau pe doamne în poziţie de drepţi, înclinând capul şi salutând în şoaptă atunci când acestea treceau pe lângă ei. Cu toate că era, de obicei, lihnită de foame la ora aceea, Nicole avea impresia că toate privirile sunt aţintite asupra ei şi abia de putea să mănânce ceva toată seara. Fata avea senzaţia că este urmărită tot timpul. Tot timpul. Când călătorise împreună cu unchiul Guy şi familia acestuia, spaţiul restrâns de pe navă nu o deranjase niciodată. Acum însă, când era îmbrăcată ca o păpuşă şi avea impresia că fiecare mişcare pe care o face este greşită, era mai conştientă ca niciodată de privirile celor din jur.

Totuşi, în seara aceasta, Nicole îşi luă inima în dinţi.

— Ei bine, să ieşim!

Emily făcu ochii mari de uimire.

— Ţi-a vorbit cumva soţul meu?

— D-da…

— Să ştii că este un om bun, chiar dacă s-ar putea să îl găseşti puţin cam scorţos. Viaţa pe ocean este grea şi căpitanul unei nave trebuie să-şi ţină oamenii la respect. Cu toate acestea, să ştii că este un om bun şi te poţi încrede în cuvântul lui, zise ea zâmbind şi întinzându-i

mantoul din lână de miel. Să ştii că procedezi bine, draga mea.

Nicole traversă salonul în urma ei. Cei doi mateloţi ce lustruiau argintăria se opriră din lucru şi făcură o reverenţă adâncă în faţa ei. Cele două femei îşi continuară drumul de-a lungul culoarului, după care începură să urce scările scăldate de razele blânde ale amurgului. Vântul rece şi tăios învolbura apele oceanului şi valurile izbeau corabia, făcând-o să se clatine puternic tocmai când Nicole pusese piciorul pe ultima treaptă. Din cauza pantofilor cu toc înalt pe care îi purta, fata era cât pe ce să se ducă de-a berbeleacul pe scări, dar căpitanul corăbiei, care, din fericire, se afla în apropiere, o prinse în ultimul moment.

— Cătinel, domnişoară Harrow, cătinel şi ţineţi-o drept înainte.

— Mulţumesc, domnule căpitan.

— Cu plăcere, domnişoară, răspunse bărbatul şi înclină uşor capul întâi spre ea, apoi spre soţia sa. Se pare că vom avea o noapte frumoasă. Dacă vremea continuă să ţină cu noi, vom ajunge la destinaţie într-un timp record, adăugă el şi, privind dincolo de cele două femei, se încruntă brusc. Matelot! Hei, tu, cel de la trinchet, întinde şcota aia! Vezi-ţi de treabă şi nu mai căsca ochii la ce se întâmplă pe dunetă! Cârmaci, păstrează cursul cum trebuie, şi nu mai lăsa prova să cadă sub vânt!

Nicole se apropie împreună cu Emily de bordul dinspre vânt. Mângâierea uşoară a acestuia o făcea să se înfioare.

Lângă cele două femei îşi făcu deodată apariţia Andy Potter.

— Bună seara! zise tânărul, scoţându-şi pălăria. Domnul căpitan a spus că s-ar putea să iau cina alături de ofiţeri în seara aceasta, continuă el, după care arătă spre apele vălurite ale oceanului. Marinarul de veghe tocmai a

zărit o balenă la pupa. Dacă sunteţi atente, s-ar putea să… O, dar iat-o acolo!

O uriaşă cocoaşă neagră se ivi deodată din apă, la o aruncătură de băţ de locul în care se aflau ei. Pe spatele lat al mamiferului se prelingea o masă impresionantă de apă înspumată. În momentul imediat următor, balena suflă cu putere, proiectând în aer o coloană albă de apă ce se înălţă peste dunetă până la nivelul capetelor lor, apoi inspiră zgomotos şi, lovind o dată apa cu coada sa mare cât cârma corăbiei, se îndepărtă odată cu valurile oceanului şi în scurt timp se făcu nevăzută.

Nicole privise întreaga scenă cu răsuflarea întretăiată. Expiră aerul din plămâni, şi apoi inspiră adânc. Se lăsase un frig tăios şi simţea izul de sare la fiecare respiraţie.

— Ador oceanul.

— Într-adevăr, viaţa la bordul unei nave are şi momente de o rară frumuseţe, spuse secundul corăbiei, apărând brusc lângă ea.

Gordon Goodwind era un bărbat înalt, suplu, cu păr arămiu şi o cicatrice lunguiaţă, lăsată de tăişul unei săbii pe unul dintre obraji.

— Domnul căpitan vă transmite complimentele sale, domnişoară Harrow! zise acesta, ridicându-şi şapca şi mi-a acordat privilegiul de a vă conduce în salon.

Nicole simţea întotdeauna că se pierde în prezenţa acestui bărbat. Frumuseţea lui, combinată cu prestanţa de ofiţer o făceau să se fâstâcească. Totuşi, în seara aceasta, urmând exemplul lui Emily, care îi întinsese mâna lui Andy Potter, îi întinse şi ea mâna secundului.

— Să mergem, domnule Goodwind.

— Desigur că există şi aspecte ale vieţii de marinar care sunt mult mai puţin plăcute, continuă tânărul ofiţer în timp ce traversau culoarul către salon. Aspecte care

temperează iubirea oricui faţă de mare, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Căpitanul îi arătă fiecăruia unde să se aşeze. Secundul trase scaunul pentru Nicole, iar Potter, pentru Emily, şi doar după ce luară loc cele două femei se aşezară şi bărbaţii.

— Dacă vântul de miazănoapte nu se înteţeşte, ar fi bine să ajungem la uscat înainte de terminarea proviziilor proaspete, spuse căpitanul, după care se întoarse spre Nicole. Pesmeţii şi pastrama de porc hrănesc trupul, dar nu şi spiritul, îi explică el. Totuşi, dacă oceanul se înfurie, nu putem decât să ne pregătim şi să aşteptăm să treacă furtuna.

De obicei, în acest punct al discuţiei, Nicole ar fi coborât privirea şi s-ar fi scufundat în tăcere pentru tot restul cinei. Totuşi, acum văzu că atât căpitanul, cât şi soţia acestuia stau în aşteptare, cu ochii aţintiţi spre ea. Era clar că i se oferea o şansă, aşa că Nicole trase adânc aer în piept şi spuse:

— Am mai înfruntat o furtună pe Atlantic.

— Zău? făcu căpitanul, vădit mulţumit de curajul fetei. Şi când s-a întâmplat asta?

— Vara trecută, în apropiere de coasta provinciei Virginia. Călătoream împreună cu fratele mamei mele şi cu familia acestuia. Cu fratele mamei mele franceze, vreau să zic, adăugă ea, după care se opri brusc, ruşinată de accentul ei şi de exprimarea sa plină de stângăcie.

— Vă rog, fiţi bună şi povestiţi mai departe, interveni secundul, care stătea pe scaunul de lângă Nicole, tocmai când tânăra era pe cale să îşi coboare privirea.

Nicole îşi luă inima în dinţi şi îi studie expresia feţei. Nu, nu o lua în derâdere. Văzând privirea sinceră a bărbatului, fata îşi drese vocea şi continuă.

— Timp de aproape o săptămână nu s-a simţit nicio

adiere de vânt. Aerul era fierbinte şi nemişcat, parcă eram într-un cuptor.

— Oho, cât de bine cunosc eu momentele acelea afurisite de dinainte de furtună, când nu poţi decât să aştepţi, scrutând zările şi rugându-te să se pornească vântul, interveni căpitanul.

— Întocmai, încuviinţă Nicole. Doar că atunci nu s-a pornit nici măcar o adiere de vânt. Razele soarelui loveau apa cu puterea unui ciocan ce loveşte o nicovală. Deşi mi-am petrecut mare parte din viaţă în ţinuturile mlăştinoase din Louisiana, nu am întâlnit niciodată o asemenea arşiţă. Apoi, în cea de-a opta zi, la amiază, s-a simţit o rafală uşoară. Întregul echipaj s-a năpustit la parapet şi a început să scruteze orizontul. Mult timp nimeni nu a spus nimic.

În momentul acela, realizând că toate privirile erau aţintite asupra ei, Nicole se înroşi până în vârful urechilor.

— Îmi cer scuze, m-am întins prea mult cu povestitul.

— Ba dimpotrivă, domnişoară Harrow, ba dimpotrivă! murmură căpitanul la unison cu restul comesenilor.

Nicole privi înspre Emily, şi aceasta dădu zâmbitoare din cap, îndemnând-o să îşi continue povestirea.

— Bucătarul mi-a spus că în după-masa aceasta s-au prins şase exemplare frumoase de cambulă uriaşă, spuse căpitanul. Aşa că în seara aceasta ne vom înfrupta din cea mai delicioasă tocană de peşte pe care aţi gustat-o vreodată, adăugă el, făcându-i semn marinarului de serviciu că poate sera masa.

Omul se întoarse pe călcâie şi părăsi numaidecât încăperea.

— Vă rog, fiţi bună şi continuaţi, domnişoară Harrow!

— Au tot scrutat orizontul, continuă Nicole, cufundându-se din nou în amintire, când deodată, fără un motiv de care să îmi fi dat seama, la bordul navei s-a dezlănţuit o agitaţie frenetică. Marinarii s-au năpustit pe

catarge şi pe vergi, iar căpitanul şi ofiţerii săi răcneau ordine şi alergau de colo colo, printre oamenii lor. Toţi se mişcau atât de repede, încât nu mai ştiam încotro să mă uit. Apoi am privit peste parapet şi nu mi-a venit să îmi cred ochilor. În depărtare se formase, ca din senin, o masă uriaşă de nori negri, ce se deplasau cu repeziciune înspre corabie. Semănau cu o armată a forţelor naturii, gata să ne atace.

— Bună descriere, domnişoară Harrow! Foarte bună. Nimic nu se compară cu impresia copleşitoare lăsată de priveliştea unei furtuni care vine dinspre nord-est. Nimic pe lumea asta! Şi ce aţi făcut?

— Eu şi rudele mele am petrecut aproape două zile adăpostiţi în cala centrală. Valurile ce izbeau şi clătinau corabia ne azvârleau de colo colo ca pe nişte boabe de mazăre captive într-o copaie mare de lemn. Copiii erau îngroziţi şi se simţeau rău, cum era şi firesc, iar felinarele erau pline de apă. Cum bocaportul era închis, stăteam pe întuneric şi simţeam că ne sufocăm. Apoi furtuna a încetat, la fel de brusc precum se pornise. Nu am să uit niciodată emoţia care m-a copleşit când am călcat iarăşi pe punte, când am văzut din nou lumina zilei şi am tras în piept aerul proaspăt al mării. Nu am să uit acea senzaţie cât trăiesc.

— Furtuna a cauzat multe stricăciuni, domnişoară Harrow? întrebă unul dintre comeseni.

— Am pierdut un catarg, care s-a prăbuşit peste bord ca un copac retezat. Frânghiile erau împrăştiate peste tot, iar oamenii, sleiţi de puteri. Bordajul a suferit numeroase fisuri, aşa că am fost nevoiţi să acostăm în portul Boston pentru reparaţii.

— Totuşi, aţi supravieţuit, iar acesta este lucrul cel mai important, spuse secundul, cu o expresie gânditoare pe faţă. Dar spuneţi-mi, rogu-vă, cum de aţi călătorit în cală şi nu în cabinele pentru pasageri!

— Pentru că nu aveam ce căuta în cabinele pentru pasageri, stimate domn, veni răspunsul simplu al lui Nicole.

— Mă iertaţi, domnişoară Harrow, dar…

— Hai, gata cu întrebările, e timpul să o lăsăm pe tânăra doamnă să răsufle. Vom lăsa povestirea aceasta şi pe toate celelalte pe altă dată, rosti căpitanul şi aşteptă ca servitorii să aşeze farfuriile aburinde pe masă, după care se întoarse spre Nicole şi o răsplăti cu un zâmbet încurajator.

Capitolul 9

Anne, lasă-mă pe mine! protestă Cyril, dând să se ridice.

— Nici nu mă gândesc, răspunse Anne, împingându-l blând înapoi. Trebuie să te odihneşti. Încă nu te-ai întremat.

Acum, când stătea cu capul rezemat pe perna albă ca neaua, Cyril părea şi mai roşu la faţă.

— Dar pacienţii mei…

— Pacienţii tăi trebuie să aştepte, îi tăie Anne vorba. Domnul doctor este bolnav.

Calmul din voce nu îi oglindea defel adevărata stare sufletească. Ţinându-se cu o mână de şale, îşi îndreptă spatele şi se duse până la fereastră. Când trase draperiile, în faţa ochilor îi apăru o a doua perdea, formată din fulgi de nea.

— Ce vreme îngrozitoare, dragul meu!…

— E sfârşitul lunii mai şi afară ninge. Ce primăvară mai e şi asta? Câteva şuviţe de păr îi stăteau lipite de fruntea asudată.

— Într-o zi e cald şi senin, în următoarea, dă gerul, continuă el. Nici nu-i de mirare că lumea nu se mai

însănătoşeşte.

— Mama s-a dus să-i spună domnului doctor Camberly că va trebui să te mai înlocuiască o vreme.

— A trecut deja o săptămână de când sunt la pat, spuse Cyril. Nu pot să mai las toată munca pe umerii bătrânului.

De fapt, aceasta nu era a şaptea, ci a zecea zi de când zăcea la pat. Cyril nu îşi mai amintea de cele trei zile în care delirase. Totuşi, nu avea niciun rost să îi spună acum despre asta. Şi nici despre panica şi neputinţa pe care le simţise, privindu-l cum se zvârcoleşte şi plânge, cu trupul arzând de febră şi lac de sudoare. Slavă Domnului, clipele acelea trecuseră, dar numai ea ştia cât de fierbinte se rugase pentru asta. Mai fierbinte ca niciodată.

— Trebuie să te odihneşti, Cyril. Şi te rog să nu mă contrazici.

Spre marea ei uşurare, soţul său se conformă.

— Eşti o soţie nepreţuită, şopti el, privind-o cu tandreţe.

Anne reveni la căpătâiul lui şi îi şterse cu un prosop broboanele de sudoare de pe faţă şi gât.

— Să-ţi pregătesc nişte ceai de mentă, scumpul meu?

— Sincer să fiu, mi s-a făcut lehamite de ceaiul de mentă. Am ajuns să-i simt gustul şi în somn.

— Trebuie să mă întorc la bucătărie, pregătesc încă o cataplasmă, spuse Anne, ducându-şi ambele mâini la şale pentru a-şi putea îndrepta spatele, după care îi aruncă pacientului încă o privire iubitoare şi ieşi din iatac.

Când ajunse la jumătatea holului, fătul se mişcă şi femeia trebui să se oprească. Loviturile pruncului erau atât de puternice, încât Anne era sigură că va fi băiat. Îşi mângâie pântecele voluminos, întrebându-se cum de găseşte puterea de a suporta această greutate uriaşă şi de a avea totodată grijă de soţul bolnav.

În cele din urmă fătul se linişti, şi Anne putu să se urnească din loc. Bucătăria era plină de aburii înecăcioşi ai fierturii de pe sobă. Ferindu-şi faţa cât putu de bine, în speranţa că vaporii leacului nu-i vor dăuna fătului, Anne dădu la o parte capacul oalei. Cu un polonic de lemn, scoase săculeţul de tifon şi îl ţinu o vreme deasupra oalei, pentru a se scurge. Câţiva stropi căzură pe plita încinsă, făcând să se ridice un abur fierbinte.

Când îi osteniră braţele, ridică polonicul şi puse săculeţul într-un castron, apoi luă o bucată mare din bumbacul pe care îl cumpărase pentru a confecţiona scutece, împături materialul în două şi îl întinse pe masă. După ce apăsă săculeţul cu polonicul şi scurse zeama într-un lighean, îl scoase din castron, îl înveli în bucata de bumbac şi se duse repede cu el în dormitor.

Când dădu cu ochii de cataplasmă, Cyril gemu în chip de protest.

— Ei hai, nu strâmba din nas, zise Anne şi aşteptă ca soţul ei să dea păturile la o parte. Acum te rog să-ţi deschei cămaşa de noapte.

Cyril se conformă, nu fără să schiţeze o grimasă. Ura cataplasmele la fel de mult ca faptul de a fi nevoit să zacă bolnav în pat.

— Am ajuns la concluzia că asta e pedeapsa pe care o merit pentru că le cer pacienţilor mei să-şi aplice cataplasme.

— Dar ştii foarte bine cât de mult ajută, spuse Anne, aşezând săculeţul aburind pe pieptul lui.

Cataplasma, pregătită chiar după reţeta lui Cyril, conţinea frunze de muştar, două fire de izmă, frunze de ceai răsfierte şi un bulgăre de camfor.

— Ciliar tu spui mereu că nu există leac mai bun pentru boală, adăugă ea şi dădu să plece, dar Cyril o prinse de încheietura mâinii.

Avea palma umedă de transpiraţie şi era prea slăbit pentru a o putea strânge cu putere.

— Niciodată nu te-am preţuit îndeajuns.

— Of, cum poţi să spui aşa ceva? răspunse ea, încercând să pară veselă, deşi expresia de pe chipul soţului său şi disperarea din vocea lui o atinseseră până în adâncul inimii. Vorbeşti pe…

— Şi niciodată nu ţi-am dăruit toată iubirea pe care o meriţi, continuă el, lăsându-i mâna.

Ochii începeau să i se închidă.

— Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

— O, Cyril…

Trebui să se oprească şi să îşi înghită lacrimile. Contrar propriilor aşteptări, cuvintele lui nu îi aduseseră în suflet bucurie, ci mai degrabă tristeţe.

— Scumpul meu soţ!…

— Cea mai clară imagine a iubirii lui Dumnezeu este clipa în care privesc în ochii tăi atunci când te trezeşti, continuă să murmure Cyril, cu pleoapele grele de somn şi de boală.

— Taci, iubirea mea, taci! şopti ea, mângâindu-i fruntea încinsă de febră. Trebuie să te odihneşti acum.

Deşi îi venea din cale-afară de greu să stea aplecată, Anne rămase acolo până când se asigură că soţul ei adormise. Când văzu că începea să respire mai uşor, tânăra îşi duse mâinile la şale şi îşi îndreptă din nou spatele.

Ieşind din dormitor, auzi uşa de la intrare. O găsi pe Catherine în sufragerie, descheindu-şi haina.

— Vremea aceasta este pur şi simplu cumplită, se plânse femeia.

— Chiar şi aşa, azi Cyril voia să meargă să se ocupe de pacienţi.

— Poate că acesta este un semn al faptului că începe

să se însănătoşească.

Anne nu spuse nimic.

— Cum se simte? întrebă Catherine.

— Mi-e…

Dintr-odată, tânăra simţi că se sufocă. Trebui să tragă aer în piept pentru a putea continua.

— Mi-e teamă că i-a revenit febra.

— Vai, nu!…

— Nu este ieşit din comun să se întâmple aşa.

Încerca să vorbească despre starea soţului ei cu detaşarea unei asistente medicale, dar în cele din urmă i se puse un nod în gât şi abia mai putu să scoată un cuvânt.

— Este atât de slăbit, încât mă tem că ar putea să cadă din nou în delir, îngăimă ea.

— Ia spune-mi, ai mâncat ceva astăzi? o întrebă Catherine, apropiindu-se de ea.

— Nu mi-e foame.

— Totuşi, trebuie să mănânci ceva. În pântecele tale, copilul are nevoie de hrană.

Anne o urmă pe Catherine înapoi în bucătărie. Slavă Domnului, mirosul greu al cataplasmei dispăruse aproape complet.

— Sper ca fătul să nu mai crească mult. Am deja pântecele întins ca pielea de pe tobă. Sinceră să fiu, nu ştiu cum am să mai rabd încă o lună până la naştere.

— Stând locului şi odihnindu-te. Te oboseşti prea tare. Uite, am să-ţi încălzesc nişte tocană şi apoi am să pregătesc pentru cină nişte pâine proaspătă. Are să vă facă bine amândurora.

Anne trebui să îşi înghită lacrimile, a doua oară în dimineaţa aceasta.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, mămico!…

— Ăsta-i rostul mamelor în lume, nu ştiai? exclamă Catherine cu un entuziasm forţat, ca şi cum ar fi încercat

din răsputeri să risipească tristeţea din jur prin forţa cuvintelor sale. După ce încălzesc tocana, mă duc să-i scriu tatălui tău. Au trecut trei zile de când nu i-am mai scris şi sunt sigură că se întreabă oare ce s-o fi întâmplat cu noi.

Capitolul 10

Nicole nu mai văzuse nicăieri atâta amar de lume şi de nave precum aici, în Portsmouth. Urcând treptele ce duceau spre punte, fusese nevoită să îşi pună mâna streaşină deasupra ochilor pentru a se feri de soarele amiezii, ce bătea la fel de puternic ca vântul de vest. De lângă balustradă urmări activitatea furibundă a echipajului în timp ce corabia îşi croia drum prin largul şenal, făcând manevrele de acostare în port. Într-un târziu, autorităţile portuare au dat semnalul de întâmpinare şi nava a răspuns prin salve de tun, arborând pavilionul. Atunci, la îndemnul lui Emily, Nicole se întorsese în cabină pentru a îmbrăca rochia bleumarin. E drept că avea să îi fie un pic cald pe ţărm, dar Emily era de părere că aerul auster al rochiei o va ajuta să facă o primă impresie bună.

— În fond şi la urma urmei, draga mea, îi amintise ea lui Nicole, nu ai să fii întâmpinată doar de unchiul dumitale, ci de o mulţime de oameni. De servitori, vizitii, prieteni şi rubedenii.

— Unchiul Charles nu are nicio rudă în viaţă în Anglia, răspunsese atunci Nicole, brusc îngrijorată de unul dintre cuvintele rostite de Emily.

Servitori. Cum Dumnezeu avea să facă faţă? Observând îngrijorarea ce pusese stăpânire pe fată, Emily o bătuse uşor pe mână.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, draga mea. Te vei descurca de minune.

— Cum de puteţi fi atât de sigură?

— Pentru că am văzut impresia pe care le-ai făcut-o bărbaţilor de pe vas. Iar dacă eşti în stare să farmeci nişte oameni precum soţul meu şi ofiţerii din subordinea lui, nu mă îndoiesc că unchiul dumitale va avea toate motivele să fie cât se poate de mândru de dumneata.

Deşi cuvintele acestea avuseseră darul de a o linişti un pic, acum, după ce îşi făcuse bagajele, se schimbase şi urcase pe puntea principală, Nicole simţi că îşi pierde din nou curajul.

— Este de-a dreptul enorm, şopti ea, privind speriată forfota din port.

— Într-adevăr, unii spun că este cel mai aglomerat port din lume, rosti cu mândrie căpitanul Madden. Portsmouth găzduieşte întreaga flotă a Majestăţii Sale Regele, ca să nu mai vorbim de jumătate dintre navele comerciale ce transportă la Londra mărfuri de toate felurile: ceai din India, mirodenii din Orientul îndepărtat, mătăsuri din China, aur din colonii. Comerţul este temelia naţiunii noastre, zău aşa.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse Nicole, întorcându-se cu faţa spre el şi încercând din răsputeri să zâmbească.

— Sluga dumneavoastră, domnişoară Harrow, răspunse căpitanul, scoţându-şi pălăria.

— Din inimă vă mulţumesc! Dumneavoastră şi doamna Emily aţi fost nişte dascăli de nepreţuit şi m-aţi onorat totodată cu prietenia domniilor voastre.

Căpitanul îşi umflă pieptul de încântare şi favoriţii săi enormi părură dintr-odată şi mai lungi.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el.

— Salutare, oameni buni! se auzi un strigăt de dincolo de parapet. Nu aveţi cumva la bord o pasageră pe nume Nicole Harrow?

Căpitanul se apropie de parapet.

— Cine vrea să ştie? întrebă el.

— Numele meu este Gaylord Days, stimate domn. Vin din partea lordului Charles, conte de Sutton.

— Atunci răspunsul este afirmativ, spuse căpitanul, şi apoi se întoarse spre şeful de echipaj. Coboară scara de pisică şi pregăteşte vinciul.

— Da, să trăiţi!

— Cum de-aţi ştiut că am sosit? întrebă căpitanul, aplecându-se peste copastie spre barca în care Gaylord Days se pregătea să urce la bord. Am traversat oceanul într-un timp record. Corespondenţa este cu neputinţă să fi ajuns aici înaintea noastră.

— De ştiut, nu am ştiut, dar vă aştept de zile întregi, răspunse bărbatul.

Era un bărbat robust, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat cu o redingotă cu nasturi aurii. Când luntrea fu amarată lângă corabie, acesta începu să se caţere cu mare greutate pe scara de frânghie ce fusese aruncată peste bord. Când ajunse pe punte, omul îşi îndreptă peruca şi îşi aranjă reverul hainei, după care făcu o reverenţă adâncă. Purta nişte pantaloni de culoare închisă, băgaţi în nişte ciorapi albi ce îi veneau până la genunchi, o cămaşă cu volane şi pantofi cu bot pătrat şi catarame aurii.

— Sluga dumneavoastră, stimate domn.

— Spuneaţi că aşteptaţi de zile întregi?

— Chiar aşa, domnule. La ordinele stăpânului meu, am venit în Portsmouth acum şase zile pentru a întâmpina fiecare corabie sosită din coloniile nordice. Lordul Charles arde de nerăbdare să o…

În momentul acela, privirea îi căzu pe Nicole şi omul rămase cu gura căscată.

Fata se afla la o distanţă considerabilă de locul unde avea loc discuţia. Nu încerca să se ascundă, dar nici nu părea dornică să se apropie.

— D-dumneavoastră sunteţi domnişoara Nicole Harrow? bâigui bărbatul în cele din urmă.

— Da, răspunse Nicole cu jumătate de gură, abia reuşind să acopere ţipetele constante ale pescăruşilor.

Se simţea pierdută, mică şi speriată.

— Da, eu sunt.

— Vai, milady, sunt extrem de încântat să vă cunosc! exclamă bărbatul, făcând o reverenţă, după care continuă să se holbeze la ea fascinat. Mă iertaţi… Lordul Charles mi-a spus că sunteţi o tânără înaltă şi atrăgătoare, cu părul de culoare închisă, dar nu a pomenit nimic despre… Hm… Frumuseţea răpitoare a domniei voastre.

— Vă asigur că domnişoara Harrow nu are doar o înfăţişare plăcută, ci şi un caracter fermecător, spuse căpitanul Madden, vizibil amuzat de uluiala servitorului.

— Vă mulţumesc pentru compliment, domnule căpitan, spuse Nicole.

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnişoară Harrow, echipajul meu ar dori să vă salute înainte de plecare, zise căpitanul, făcându-le semn oamenilor săi să se apropie.

În spatele ofiţerilor îmbrăcaţi în uniforme de gală stăteau aliniaţi mateloţii, care se adunaseră în grup pentru a-şi lua rămas-bun de la tânăra ale cărei povestiri depănate la masa de seară atinseseră inimile tuturor, indiferent de rang.

Nicole trecu de-a lungul şirului de bărbaţi îmbrăcaţi la patru ace, mulţumindu-i fiecăruia în parte.

Când ajunse în dreptul chipeşului Gordon Goodwind, penultima persoană din şir, acesta îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune rapidă, care-i făcu vârful sabiei să se lovească zgomotos de cizmă.

— Ne-aţi adus noroc, domnişoară Harrow. Datorită companiei dumneavoastră, aceasta va rămâne pentru noi

toţi o călătorie de neuitat.

— Sunteţi cu toţii prea amabili, răspunse Nicole, gândindu-se la ce altceva ar mai putea să spună pentru a conferi o notă personală cuvintelor sale. Din spusele doamnei Madden, înţeleg că urmează să primiţi brevetul de căpitan. Am spus bine?

— Da, domnişoară, răspunse secundul, fixând-o cu privirea sa directă şi ascuţită ca o sabie. În curând am să devin căpitanul acestei corăbii formidabile.

— Domnul căpitan Madden va fi, fără îndoială, foarte mândru de dumneavoastră.

— Vă mulţumesc pentru încurajare şi încredere, milady, răspunse Goodwind, înroşindu-se uşor şi înclinându-se încă o dată. Până când ridicăm din nou pânzele, am să îmi vizitez nişte rude în Londra. Cu permisiunea domniei voastre, mi-ar face o nespusă plăcere să vă vizitez…

— De ajuns, domnule Goodwin, îi tăie vorba căpitanul Madden.

— Vizita dumneavoastră m-ar onora, dacă am să mă aflu în Londra, desigur, răspunse Nicole, încercând din răsputeri să dreagă intervenţia tăioasă a căpitanului şi trecând apoi în dreptul lui Andy Potter, care se înroşi atât de tare, încât părea pe cale să explodeze.

— Nu am să uit niciodată amabilitatea cu care m-aţi întâmpinat, domnule Potter.

— O, vă mulţumesc, domnişoară, bâigui băiatul. Pentru mine, ziua în care aţi urcat la bordul navei noastre a fost una cu adevărat binecuvântată.

— La fel ca pentru noi toţi, adăugă secundul.

Nicole se apropie de Emily şi o strânse în braţe.

— Nu am să fac faţă, îi şopti ea la ureche.

— Ei aş! făcu femeia, zâmbindu-i cu toată faţa. Ai să faci faţă cu *brio*, draga mea.

— Veţi veni să mă vizitaţi? Asta dacă nu este prea departe, de bună seamă.

— Atunci când nu suntem plecaţi peste hotare, eu şi soţul meu locuim în Londra. Aşa că, dacă ţi-ar face plăcere, am fi onoraţi să te vizităm. Nu-i aşa, James?

— Onoraţi şi încântaţi. De-a dreptul încântaţi!

— Dar eu credeam că unchiul Charles locuieşte la ţară…

Zâmbetul lui Emily se lăţi şi mai tare.

— O, stai să vezi ce minuni te aşteaptă! zise ea, bătând-o uşor pe braţ.

Neavând încotro, Nicole se întoarse spre servitorul lui Charles.

— Putem porni, domnule.

— Prea bine, răspunse bărbatul, studiind preţ de o clipă, cu un ochi de cunoscător, aerul ceremonios al întregului echipaj, care stătea în poziţie de drepţi, aşteptând să îi dea onorul lui Nicole. Văd că lordul Charles a făcut alegerea corectă, adăugă el.

— Nici că putea să facă o alegere mai bună, încuviinţă căpitanul.

Gaylord Days cobori de pe vas la fel de greu precum urcase. Când ajunse jos, se opri din nou preţ de o clipă pentru a-şi aranja peruca şi haina, după care luă în primire cuierele coborâte cu vinciul, le aşeză în barcă şi aşteptă să coboare şi Nicole. Tânăra se sui pe mica platformă de lemn şi aşteptă să fie ridicată peste parapet şi lăsată în barcă.

— Pentru onor, prezentaţi arm! ordonă scurt căpitanul atunci când Nicole îşi începea încet coborârea.

Ofiţerii îşi scoaseră pălăriile şi rămaseră în poziţie de drepţi în timp ce fata dispărea dincolo de parapet.

— Aceasta a fost o mare onoare, domnişoară Harrow! fură cuvintele cu care o întâmpină Gaylord Days. Nu am văzut în viaţa mea asemenea protocol în cinstea cuiva care

nu este cel puţin amiral sau din casa regală.

Nicole luă loc lângă el în mijlocul bărcii. În faţă şi în spate stăteau cei şase vâslaşi, care începură să tragă puternic la rame, îndepărtându-se tot mai mult de corabie. În timp ce traversau apele radei interioare a portului, Nicole rămase cu ochii aţintiţi asupra navei, privind cum, odată cu ea, lăsa în urmă toate lucrurile cunoscute, toate lucrurile ce îi aduceau linişte sufletească.

— Încotro mă îndrept? şopti ea, ca pentru sine.

— Spre conacul Harrow, domnişoară Harrow, răspunse Gaylord, care avea auzul deopotrivă de ascuţit precum văzul. Lordul Charles doreşte să vă acorde timpul necesar pentru a vă acomoda înainte de mutarea la Londra.

— Cât de departe este conacul? întrebă Nicole, îndreptându-şi spatele şi încercând să destrame vălul de nesiguranţă ce o împresurase.

— Cale de o zi cu caleaşca. La jumătatea drumului se află un han la care putem să înnoptăm în condiţii confortabile şi sigure.

— Cu caleaşca?...

— Da, domnişoară, cu caleaşca. Priviţi, este chiar acolo.

Când văzu trăsura de lux, poleită toată cu foiţă de aur, ce îi aştepta strălucitoare pe chei, fetei i se tăie răsuflarea. Era o caleaşcă înaltă, cu şase bidivii negri de o frumuseţe rară. În faţa trăsurii, aşteptau trei bărbaţi ce purtau cu toţii redingote şi peruci pudrate. Deasupra portierei era încrustat cu aur un blazon regal extrem de elaborat.

Fata îşi roti ochii peste port şi peste nave, dar vedea totul ca prin ceaţă. „Cu caleaşca” murmură ea din nou.

Capitolul 11

Charles se plimba de colo colo prin curtea din faţa casei, fremătând de nerăbdare. Nu mai fusese în viaţa lui atât de emoţionat, îşi scoase din buzunarul vestei ceasul placat cu aur, îi aruncă o privire şi pufni nemulţumit. Cum de era cu putinţă ca timpul să treacă atât de încet, înfiorător de încet?

Cu o seară înainte, Gaylord Days, majordomul său, îi ordonase fiului hangiului care conducea popasul dintre port şi conac să pornească spre moşie de cum se crapă de ziuă. Totuşi, îmbătat de perspectiva unei recompense grase, tânărul săltase în şa încă înainte de ivirea zorilor şi ajunsese la castel dis-de-dimineaţă, anunţând în gura mare vestea cea bună. Când auzi că trăsura avea să sosească în aceeaşi zi, Charles fusese, într-adevăr, din cale-afară de darnic, aşa că tânărul se întorsese acasă istovit, dar extrem de mulţumit, căci avea buzunarul doldora de arginţi.

— Aici mi-eraţi, care vasăzică! exclamă Maisy Days, coborând grăbită treptele din faţa casei.

Era o femeie bine făcută, cu faţa roşcovană şi mai mereu cu zâmbetul pe buze. Totuşi, acum Maisy nu zâmbea. Traversă ţanţoşă curtea şi se proţăpi în dreptul contelui, roşie de indignare.

— E trecut de ceasurile două ale amiezii! Mâncarea gustoasă pe care am pregătit-o pentru prânz s-a răcit de mult. De mult, stăpâne!

— Nu îmi este foame, răspunse Charles.

— Vorbiţi cu capul, stăpâne, nu cu pântecele! se oţărî femeia. Iacă, mi-s în slujba ’mneavoastră de aproape patruj’ de ani şi vă cunosc mai bine ca oricare de pe pământu’ ăsta. Aşa că ştiu că, de vă mai învârtiţi mult pe-acilea, într-un ceas o să vă înfierbântaţi ca un cocoş opărit şi o să începeţi să îi faceţi pe toţi cu ou şi cu oţet. Aşa se

cade s-o întâmpinaţi pe tânăra domniţă la conac?!

— Nu, desigur că nu, recunoscu Charles, lăsându-se condus înapoi spre casă.

— Păi, vedeţi? făcu satisfăcută femeia în timp ce traversau curtea pavată. Nu ştiu cum să o mai scot la capăt cu dumneavoastră, zău aşa. Mă iertaţi, stăpâne, dar, dacă Will mi-ar da aşa bătăi de cap, zău că i-aş trage vreo două peste ceafă!

Din vestibul, Charles le zări pe cele două slujnice responsabile cu păstrarea curăţeniei la parter. Acestea lucrau de zor, la fel ca Will. Cocoţat pe o scară, băiatul lustruia geamurile de sus ale ferestrelor larg deschise ce dădeau spre partea din faţă a casei. Schiţă un zâmbet complice văzând cum stăpânul este muştruluit şi băgat în casă. În după-masa aceasta, toată lumea avea zâmbetul pe buze. Toţi, mai puţin Charles şi Maisy Days, căreia nu îi trecuse încă nici acum indignarea.

— Crezi că lui Nicole are să-i placă acest conac bătrân? o întrebă Charles.

— Ce întrebare! Dumneavoastră vă auziţi ce spuneţi? Că eu tare mă îndoiesc! Vă învârtiţi hăbăuc de colo colo precum unu ce-a rătăcit calea şi nu mai vede pădurea de copaci, zău aşa.

— Atât de multe depind de asta…

— Dar nu aveţi nimica de câştigat dacă o ţineţi aşa, zise Maisy, îndemnându-l să intre în salonaşul de luat masa. Ia luaţi frumuşel loc aici, cât timp eu mă duc să încălzesc supa. Iarăşi!

— Vin şi eu în bucătărie. Am să ciugulesc ceva acolo.

— Ba nici vorbă de aşa ceva, domnul meu! Bucatele pregătite de mine se mănâncă stând frumos la masă, spuse femeia, înmânându-i un şervet de olandă.

Maisy aşteptă ca stăpânul casei să ia loc în capul mesei şi abia după aceea porni spre bucătărie.

— Ca să vezi ce-i trece prin cap! S-o întâmpine pe stăpâna cea tânără, care bătuse atâta amar de drum, cu vesta pătată de mâncare! Ei bine, aşa ceva nu se va întâmpla niciodată în casa asta. Nu atât timp cât trăiesc eu! bodogăni femeia, după care trânti uşa în urma ei.

Charles scoase din buzunarul hainei un teanc de hârtii pline cu nişte notiţe scrise în urmă cu trei zile. Avea atât de multe să îi spună lui Nicole – să îi ureze bun-venit şi să îi dea explicaţiile necesare încât ajunsese la concluzia că era mai bine să îşi aştearnă gândurile pe hârtie ca nu cumva să uite ceva de maximă însemnătate. Totuşi, acum, când recitea ceea ce a scris, toate acele cuvinte i se păreau din cale-afară de reci, deci complet nepotrivite pentru această ocazie fericită.

Maisy se întoarse cu un castron aburind şi o farfurie cu pâine proaspăt scoasă din cuptor.

— Tocăniţa asta are să vă încălzească mintenaş.

Charles împături la loc foile şi le vârî înapoi în buzunar.

— Oare ce ar trebui să îi spun fetei?...

— Nu vă bateţi acum capul cu asta, stăpâne! Că doar nu vine pentru o zi, nu-i aşa? Nu spuneaţi că v-a făcut o promisiune?

— Da, mi-a scris că are să rămână aici doi ani, răspunse Charles şi luă o lingură de tocană, pe care însă nu o duse la buze.

— Păi atunci? făcu Maisy, încrucişându-şi braţele, hotărâtă să rămână acolo pentru a se asigura că stăpânul mănâncă într-adevăr din tocană. Importantă este părerea pe care o să şi-o fiică în timp. La început, toate or să fie noi pentru ea, dar cu timpul are să ajungă să îndrăgească locurile astea.

— Chiar crezi asta? întrebă Charles, ridicând ochii spre ea.

— A bătut or ba atâta amar de drum? făcu Maisy impacientată, dar, când văzu disperarea din ochii lui, o luă niţel mai domol. Am să vă spun ceva ce nu v-am mărturisit niciodată. De când v-aţi întors din colonii, sunteţi un om cu totul schimbat. Şi, dacă tânăra asta e cu scaun la cap, are să-şi dea şi ea seama de asta.

— Cred că ştie deja lucrul acesta, răspunse Charles.

— Asta nu mă miră defel, dacă este măcar pe jumătate aşa cum aţi descris-o, răspunse Maisy. Pentru că numai asta contează cu adevărat. Nu conacul ăsta bătrân şi toate celelalte deşertăciuni pământeşti, cum v-am auzit că spuneţi adesea domnia voastră. Dacă-i daţi destul timp, io mi-s sigură că şi ea are să se dumirească.

— Eşti o femeie deosebită, Maisy Days! zise Charles, simţind cum începe să i se risipească încordarea ce pusese stăpânire pe el de dimineaţă, când tânărul călăreţ îi adusese vestea sosirii lui Nicole.

— Ba nu-s decât furioasă că aţi binevoit să-mi întoarceţi toată rânduiala cu susu-n jos taman azi, când aşteptăm un oaspete de seamă, şi eu sunt prinsă până peste cap cu treburile bucătăriei, se oţărî femeia din nou. Aşa că acum rămâneţi frumuşel acolo unde sunteţi şi faceţi bine de terminaţi mâncarea ce vi s-a pus în faţă, adăugă ea, bătându-l uşor pe umăr, după care se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre bucătărie.

Rămas singur, Charles fu cuprins din nou de îngrijorare şi de încordare. Deşi se forţă să mănânce, nu simţea deloc gustul mâncării.

— Domnule conte, domnule conte! răcni tânărul Will Days, clămpănindu-şi încălţările pe scara de lemn şi luând-o apoi valvârtej pe culoarul castelului. Se aud nişte cai!

Charles sări în picioare, răsturnând în graba mare scaunul, şi alergă într-un suflet la uşa de la intrare. Acolo se opri şi rămase nemişcat, până când toţi membrii

personalului se adunară în jurul lui, fremătând de emoţie.

— Linişte! strigă el, deşi, adevărul fie spus, singurul zgomot care îi răsuna în urechi era cel al propriei sale inimi, care bătea nebuneşte, mai-mai să-i iasă din piept.

Deschise uşa şi merse până la terasa din faţa casei. Ascultând cu atenţie, distinse în cele din urmă un sunet îndepărtat de copite.

— Ei trebuie să fie!

Maisy ordonă personalului să se alinieze pentru primirea oficială, şi apoi, acordând o atenţie specială celor mai tineri, trecu pe rând, de la unul la altul, inspectând livrelele valeţilor, bonetele şi şorţurile slujnicelor, pentru a se asigura că totul arată impecabil.

Charles se îndepărtă puţin de ei. Era speriat. Dacă fetei nu-i va plăcea bătrânul conac? Dacă avea să îi repugne Anglia? Oare nu a comis o greşeală cumplită aducând-o aici?

Răspunsul i se formă în minte de îndată ce puse aceste întrebări. *Cere şi ţi se va da*. Aşa că bărbatul îşi coborî capul şi începu să se roage. *„Tată, îmi este frică. Nici măcar nu ştiu pentru ce să mă rog. Facă-se voia Ta! Asta este tot ce îţi cer. Facă-se voia Ta!”*

Încă mai stătea cu capul plecat, încercând din răsputeri să găsească mai multe cuvinte potrivite pentru rugăciune, când, deodată, tăcerea din jur fu întreruptă de un sunet care o făcu până şi pe Maisy să amuţească. Charles ridică privirea şi ascultă cu atenţie. Briza călduţă de vară purta din nou până la urechile lor acel sunet inconfundabil.

Era un râs de femeie.

Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Charles o luă la goană pe aleea ce ducea spre poarta principală. Caleaşca încetini, după care coti şi intră pe poartă. În timp ce caii mergeau la trap pe aleea mărginită de arbori, acel râs

cristalin şi senin răsună din nou, făcându-l pe Charles să se înfioare.

Apoi o văzu în sfârşit pe Nicole, stând pe capră lângă vizitiu şi ţinând hăţurile împreună cu acesta.

— Foarte bine, milady! strigă vizitiul. Apropiaţi mâinile şi trageţi de ambele hăţuri odată. Iar acum strigaţi-le să se oprească.

— Prr! Opriţi-vă, căluţilor! strigă Nicole, după care izbucni din nou în râs.

Era îndeajuns de aproape pentru ca unchiul său să vadă că ochii îi străluceau de încântare.

— Măi să fie, uite că mi-au dat ascultare! exclamă fata, îmbujorată la faţă.

— Şi acum trageţi şi mai tare de hăţuri! Aşa.

Caii se opriră chiar în dreptul lui Charles. Cei doi armăsari din faţă, cei mai iuţi din atelaj, loviră pământul cu copitele şi nechezară.

Era clar că simţiseră o prezenţă nouă la frâie şi că lucrul acesta le făcuse plăcere.

Când dădu cu ochii de Charles, vizitiul deveni din nou sobru.

— Mă iertaţi, milord, dar m-a rugat…

— Nu ai de ce să te scuzi. Totul este în deplină ordine, răspunse Charles.

Şi acesta era purul adevăr. Totul era în deplină ordine.

— Îmi pare rău, dar n-am mai condus în viaţa mea o trăsură! se scuză Nicole, nevrând parcă să mai lase hăţurile din mâini.

— Este un talent înnăscut, milord, interveni tânărul vizitiu. Caii o ascultă mai dihai ca pe mine.

— Vai, dar nu e deloc adevărat! protestă Nicole. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat, dacă acest domn nu m-ar fi ajutat să ţin hăţurile.

— Eu n-am făcut nimic în afară de a-i arăta calea, spuse vizitiul.

Gaylord Days deschise portiera şi cei doi lachei coborâră din spatele caleştii. Majordomul privi în sus înspre tânără, apoi se înclină adânc în faţa lui Charles.

— Nădăjduiesc că nu am greşit făcându-i acest hatâr, milord.

— Nu ai greşit câtuşi de puţin, răspunse Charles zâmbind, fără a-şi dezlipi privirea de la fată.

Gaylord se apropie şi mai mult de el şi îi şopti la ureche:

— Este o tânără de-a dreptul remarcabilă, milord! Nu doar fermecătoare, ci şi isteaţă.

Charles îşi ridică ambele braţe spre Nicole, zâmbind de bucurie.

— Bine ai venit la conacul Harrow, draga mea!

Nicole stătea încă pe capra caleştii. Era atât de copleşită de toate aceste emoţii noi şi plăcute, încât uitase cu desăvârşire de frica pe care o simţise până nu de mult. În acea dimineaţă, când se trezise, gândul întâlnirii cu unchiul său şi cel al oceanului de necunoscut ce o aştepta o făcură să se cutremure de groază. Totuşi, călătoria cu trăsura îi umpluse sufletul de bucurie, şi acum, toate aceste temeri erau date uitării.

— Nădăjduiesc că nu m-am comportat necuviincios, milord.

— Te rog mult să nu îmi spui aşa! Sunt unchiul tău, doar. Şi nu, nu ai făcut absolut nimic necuviincios. Permite-mi să te ajut să cobori.

— A fost o zi atât de frumoasă, încât pur şi simplu nu am putut rezista tentaţiei de a mă sui pe capră pentru a vedea mai bine soarele ce se întrezărea printre nori, spuse ea, apucându-l de mână.

— Te înţeleg prea bine. Calcă pe scara aceea de metal! Aşa, bravo.

— Şi mi s-a părut cel mai firesc lucru din lume să îl rog pe vizitiu să mă lase să ţin hăţurile, adăugă ea.

Coborî sprintenă din trăsură şi îi zâmbi cu seninătate, după care se întoarse spre calul de lângă ea şi îl bătu uşor pe grumaz.

— Caii sunt cele mai minunate şi mai nobile animale de pe pământ. Iar dumneata eşti un dascăl minunat, adăugă ea, aruncând o privire către Jim, care o privea zâmbind de pe capra trăsurii. Îţi mulţumesc pentru îndrumare.

— Plăcerea a fost de partea mea, milady, răspunse tânărul, ducându-şi degetele la şapcă.

Fata făcu un pas în spate, încercând să îşi aranjeze părul răvăşit.

— Sunt convinsă că arăt îngrozitor, se văită ea.

— Ba din contră, arăţi de-a dreptul superb! o contrazise Charles cu blândeţe, după care îi oferi braţul său. Ai dori nişte ceai?

— O, da! Mor de sete! exclamă Nicole luându-l de braţ.

După ce ocoliră caleaşca, Nicole se opri, înmărmurită.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

În faţa ochilor ei se înălţa, deasupra copacilor cei mai semeţi, cea mai somptuoasă clădire pe care o văzuse vreodată. De unde stătea ea, castelul părea să se ridice până la cer. Nicole simţi cum întreaga bucurie a acelei zile dispare, lăsând din nou loc sentimentului de teamă.

— Aceasta este casa ta? bâigui ea.

— Nu, aceasta este casa *noastră*, *o* corectă cu blândeţe Charles. Conacul Harrow.

— Este atât de mare, şopti fata cu vocea tremurândă.

Spre surprinderea ei, Charles nu porni spre personalul ce îi aştepta în faţa casei, ci o conduse în direcţia opusă. Începură să se plimbe de-a lungul aleii.

— Am să îţi spun un secret, spuse el. Înainte de sosirea ta, am fost de-a dreptul paralizat de teamă.

— Tu, unchiule Charles?… Dar de ce?

— Pentru că ştiam cât de multe depind de asta. Viitorul numelui nostru. Toate speranţele investite într-un viitor care să ducă mai departe ce am realizat. Recunosc că, în comparaţie cu cele veşnice, toate acestea par a fi lipsite de însemnătate, dar pentru mine, ele sunt totuşi importante. Când am aflat că ai să traversezi vastul ocean şi ai să vii aici, mă întrebam ce impresie are să-ţi facă locul acesta. Cum ai să te simţi aici.

Se opri şi o privi drept în ochi.

— Am pregătit chiar şi un discurs de bun venit. Îl am aici, în buzunar, dar nici prin cap nu-mi trece să îi dau citire.

Pe fată o impresionară atât cuvintele unchiului său, cât şi tonul vocii. Îşi muşcă buza.

— Şi eu sunt îngrozită, recunoscu ea.

— Bineînţeles că eşti, draga mea. Este firesc. Totuşi, trebuie să îţi mărturisesc că a fost minunat să te aud râzând. A fost cel mai plăcut moment al întregii aşteptări. Mai mult ca orice, îmi doresc să fii fericită aici, zise el, atingându-i braţul. A trecut prea mult timp de când acest conac bătrân nu a mai răsunat de veselie.

— Dragul meu unchi… Îţi mulţumesc! spuse Nicole, punându-şi mâna peste a lui.

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Pentru că mi-ai reamintit motivul pentru care am venit aici.

Charles răsuflă oarecum uşurat.

— Eşti pregătită să îţi vezi noul cămin?

Nicole simţi din nou o uşoară strângere de inimă, dar încercă să nu îşi trădeze încordarea.

— De ce nu? Să mergem.

Capitolul 12

Servitorii stăteau aliniaţi de o parte şi de alta a treptelor late din piatră. Încântat că nepoata lui se arătase dornică de a-i cunoaşte, Charles i-i prezentă pe fiecare în parte. Deşi era copleşită apropierea siluetei masive a impunătorului palat, Nicole se străduia să reţină toate aceste nume şi chipuri noi.

O persoană îi atrase atenţia în mod deosebit. Era o femeie zdravănă, cu faţa surâzătoare şi obrajii rotunzi ca două prune coapte.

— Ea este Maisy Days, spuse Charles când ajunseră în dreptul ei. Ea împreună cu soţul său, Gaylord, îmi conduc gospodăria. Şi o fac cât se poate de bine.

— Este o onoare să vă cunosc, milady, zise Maisy, căznindu-se să facă o reverenţă.

— Asemenea, coană Maisy. Mă tem că l-am băgat pe soţul dumitale în sperieţi pe drum încoace. Nu părea să fie prea încântat să mă vadă cocoţată pe capra trăsurii.

— Ei aş, milady! Chiar că era nevoie de o tânără hotărâtă în căsoiul ăsta bătrân, spuse femeia, după care întinse mâna la spate şi împinse înainte un băieţel destul de robust. Milady, permiteţi-mi să vi-l prezint pe cel mai mic dintre feciorii noştri. Numele lui este William Days, dar pe aici mai toată lumea îi zice Will. Are zece ani.

Băiatul făcu o plecăciune.

— O, ce tânăr încântător! exclamă Nicole. Pot să îţi zic şi eu Will?

— Cum doriţi, milady, mormăi copilul, cu obrajii în flăcări, vădit stânjenit de toată atenţia ce i se acorda.

Totuşi, cuvintele lui Nicole avură un efect cu totul diferit asupra mamei băiatului, care se înroşi toată de plăcere.

Răspunsul copilului o făcu pe Nicole să îşi ia inima în dinţi, aşa că se întoarse spre Charles şi îi spuse chiar acolo, de faţă cu toţi:

— Iartă-mă, unchiule, dar mi se pare din cale afară de neplăcut să mi se spună „milady”. Mai ales aici, printre oamenii cu care împărţim aceeaşi casă.

Charles clipi surprins, dar nu protestă în niciun fel.

— Ai prefera să ţi se spună pe nume?

— O, da!

— Prea bine. Atunci aşa rămâne, conchise el, oferindu-i din nou braţul. Mergem mai departe?

Nicole porni spre uşa de intrare, cu ochii pironiţi pe înaltul edificiu ce se afla în faţa ei. Uşa era situată central, între opt coloane enorme, ce făceau parte din maiestuoasa faţadă a clădirii. Privi în sus. Ferestrele de la primele două etaje erau mai înalte decât ea. Copleşită, Nicole se împiedică de o treaptă.

— Ei, nu te pierde cu firea! o apostrofă blând unchiul său.

— Dar totul este atât de *mare*!…

— Ai dreptate. Totul este mult prea mare pentru un om bătrân şi singur, răspunse Charles, mângâindu-i mâna cu care îl ţinea de braţ. Dar te rog să nu uiţi, draga mea, că toate acestea pălesc în comparaţie cu darul pe care mi l-ai făcut acceptând să vii aici.

Trecură pragul, pătrunzând în vestibul. Încăperea avea forma unui cub, cu latura de cincisprezece picioare. Pereţii erau îmbrăcaţi în marmură, iar de tavanul în formă de cupolă atârna un policandru uriaş din alamă. Charles o conduse mai departe, fără a acorda vestibulului nici cea mai mică importanţă. Intrară într-o încăpere imensă. Era

cea mai mare încăpere pe care o văzuse Nicole în toată viaţa ei. De o parte şi de alta a scării interioare duble se aflau două tablouri în mărime naturală, înfăţişând bărbaţi călare pe cai cabraţi.

— Oamenii aceştia fac parte din familie? întrebă Nicole, arătând spre portrete.

— Au făcut cândva, cu mult timp în urmă.

Fata se linişti la gândul că nu va trebui să aibă de-a face cu ei. Ambii bărbaţi aveau o căutătură încruntată, şi unul dintre ei, ce flutura o sabie deasupra capului, părea de-a dreptul ameninţător. Tânăra presimţi că nu se va obişnui cu una, cu două, să urce pe acea scară, cu veşnica ameninţare a spadei engleze deasupra capului.

— Şi acum, o scurtă incursiune în istorie, spuse Charles. Casa datează de pe vremea regelui Carol I Stuart, dar bunicul meu a reconstruit-o sub forma în care o vezi astăzi, în aşa-numitul stil georgian. În prezent, regatul este condus de George al III-lea, cel de-al treilea rege din cadrul Casei de Hanovra. Totuşi, slavă Domnului, mare parte din puterea Statului este deţinută acum de Parlament.

Nicole încerca din răsputeri să fie atentă, dar era prea copleşită de bogăţia şi luxul din jurul său.

— Cum se numeşte această încăpere?

— Aceasta? Primul antreu, răspunse Charles, cu un aer nepăsător.

— Există şi un *al doilea* antreu? făcu Nicole, privindu-l cu ochi mari.

Charles o studie preţ de o clipă.

— Cred că este mai bine să lăsăm lecţia de istorie pe altă dată, conchise el în cele din urmă.

— Da, cred că da.

— Poate că ar trebui să mergem mai departe şi să trecem cât mai repede peste partea cea mai grea.

— Partea cea mai grea?…

În loc de răspuns, Charles se întoarse spre majordom.

— Gaylord!

— Da, milord!

— Vom vizita întâi încăperile de protocol.

— Prea bine, milord! răspunse Gaylord şi o luă numaidecât înainte pe scări.

— La parter, se află încăperile private: sala pentru micul dejun, camera cu mobilier Chippendale, sala de muzică, sala de luat masa, o sufragerie mai mică, sala de lectură, grădina de iarnă. În spate, simt odăile servitorilor, bucătăria şi cămara. Înspre nord, unde s-a păstrat structura originală a casei, se află trei dormitoare, câteva salonaşe şi garderobe şi un apartament pentru oaspeţi. La etaj…

Charles se opri brusc şi îşi încleştă degetele pe balustradă, apoi lăsă braţul lui Nicole şi îşi apăsă cealaltă mână pe piept.

— S-a întâmplat ceva, unchiule?

— Nu… Nu s-a… Întâmplat nimic.

— Dar te-ai făcut alb la faţă. Şi ţi-au apărut broboane de sudoare pe frunte…

— N-am nimic… Zău că nu, rosti Charles repede, luptându-se să tragă aer în piept. Emoţiile… Câteodată…

Nicole era pe cale să îl strige pe Gaylord, dar criza lui Charles trecu la fel de fulgerător cum apăruse. Contele începu să respire mai uşor. Culoarea îi reveni în obraji şi trăsăturile i se destinseră.

— Gata. Deja mă simt mult mai bine, spuse el, forţându-se să zâmbească.

— Nu vrei să chem pe cineva în ajutor?

— Nu, draga mea. De fapt, te-aş ruga să nu pomeneşti nimănui despre asta. Am foarte rar astfel de

crize. Şi, oricum, totul se termină repede de fiecare dată.

Deşi vorbele lui nu o convinseseră întru totul, Nicole îl lăsă să o ia înainte.

— Ai vorbit cu un doctor despre aceste crize?

— Doctorii nu au cum să mă ajute. Şi, oricum, este o chestiune lipsită de însemnătate. M-am lăsat copleşit de emoţii, asta e tot. Dar acum te afli aici şi totul este bine. Te asigur că totul este bine, adăugă el, oprindu-se pe palier, lângă Gaylord, care aştepta cu un aer plin de mândrie în dreptul a două uşi duble, superb împodobite. Aceasta este o casă cu şapte travee, cu câte trei odăi de o parte şi de alta a uşii de intrare. Încăperile de protocol, destinate mai cu seamă musafirilor, sunt la etaj. Bineînţeles că una dintre acestea poate fi a ta şi poţi să faci cu ea orice îţi pofteşte inima.

— Pot să am o cameră a mea, în afară de dormitor? întrebă Nicole, nevenindu-i parcă să-şi creadă urechilor.

— Întocmai. Odaia ta de dormit este în aripa cea veche.

— Adică pot să am *încă* o cameră, care să fie numai a mea?

Între Charles şi Gaylord avu loc un schimb rapid de priviri.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm turul casei.

— Cum doreşti, unchiule Charles.

— Să purcedem atunci mai departe, dar nu uita că toate acestea nu sunt decât lucruri deşarte. Cu adevărat important este darul pe care mi l-ai făcut astăzi.

Totuşi, efectul cuvintelor lui de îmbărbătare se risipea ca fumul în vânt pe măsură ce treceau dintr-o sală uriaşă în alta. Făcură pe îndelete înconjurul conacului şi Charles îi spuse denumirea fiecărei încăperi în parte.

Prima sală dădea într-un salon vitrat, de unde se pătrundea în primul salon de protocol. De acolo intrară în

salonul cu oglinzi – singura încăpere în care pereţii nu erau acoperiţi cu tablouri în ulei, ci cu oglinzi faţetate cu rame groase, aurii. Nicole se văzu reflectată într-o sută de oglinzi, şi fiecare reflexie înfăţişa un chip speriat. De aceea, se simţi cât se poate de bucuroasă când lăsară salonul în urmă şi intrară în sala ce dădea spre portic.

Când pătrunseră în vasta galerie, Nicole simţi nevoia de a se opri.

— Este covârşitor, şopti ea.

— Este, într-adevăr, o construcţie impunătoare, încuviinţă Charles, acordându-i timpul necesar pentru a privi mai bine în jur.

Pereţii, îmbrăcaţi într-un damasc de culoarea chihlimbarului, se ridicau la o înălţime de patruzeci de picioare*, până la tavanul boltit.

Razele amiezii se împrăştiau într-un curcubeu de culori prin vitraliile ce împodobeau cupola. Galeria era susţinută de zeci de coloane, în partea de sus a coloanelor erau sculptaţi îngeraşi poleiţi cu foiţă de aur, ce ţineau în mâini un brâu argintiu, încrucişat încoace şi încolo pe boltă. Pardoseala era un amestec de marmură şi lemn preţios. Mobilierul sculptat şi poleit cu foiţă de aur era în ton cu podoabele arhitecturale ale galeriei.

— Această galerie este folosită pentru petrecerile mai mari, spuse Charles. Intenţionasem să dau o recepţie în cinstea ta, draga mea. Asta, de bună seamă, după ce vei fi avut răgazul de a te odihni şi de a te obişnui cu locul. Dar acum toată lumea este plecată. Cum este şi firesc, de altfel, în această perioadă a anului.

Nicole nu înţelesese la ce se referea unchiul ei, aşa că se mulţumi să dea din cap, mută de uimire. Galeria, ce părea să se întindă la nesfârşit, avea pe toate laturile un balcon suficient de adânc pentru a cuprinde un rând de mese cu scaune. Fata simţi că începe să se învârtă lumea

cu ea. Neputând să cuprindă totul cu privirea, încercă să îşi concentreze atenţia într-o singură direcţie. Ochii îi căzură pe un tablou superb, care îi smulse un strigăt de admiraţie.

Văzând direcţia în care priveşte Nicole, Charles o conduse până în dreptul tabloului.

— Cum ţi se pare, Gaylord? îl întrebă el pe majordom.

— Este de-a dreptul remarcabil, milord.

— Acesta a fost tabloul preferat al mamei mele, spuse Charles, cu o blândeţe deosebită în glas. L-a ţinut mereu în iatacul său. Odaie care poate să devină dormitorul tău, dacă doreşti.

— Nu am văzut niciodată ceva mai frumos, murmură Nicole.

— Tabloul a fost pictat cu aproape două veacuri în urmă, de un artist flamand pe nume Rubens. Se numeşte „Ruga din grădina Ghetsimani”.

Nicole continuă să privească absorbită tabloul.

— Cred că ar fi mai bine să-i punem înapoi în dormitorul tău, zise Charles. Gaylord, eşti bun să te ocupi dumneata de asta?

— Numaidecât, milord.

— Faci asta pentru mine? exclamă Nicole, răsucindu-se cu faţa spre el.

— Draga mea, *tot* ce vezi aici îţi aparţine, răspunse Charles, zâmbind cu blândeţe. Poţi face tot ce doreşti cu orice îţi place de aici.

Era o afirmaţie aparent banală, dar Nicole amuţi cu gândul la amplele semnificaţii ale acesteia. Continuară turul casei, trecând, rând pe rând, prin salonul galben, salonul în dungi şi salonul în stil etrusc, cu băncile sale tapisate cu mătase brodată. În tot acest timp, fata nu se simţise în stare să scoată niciun cuvânt. Când intrară în

sufrageria de protocol – care includea, printre altele, o masă lungă de treizeci de picioare*, în centrul căreia era aşezată o superbă vază ornamentală portugheză, din argint – trupul îi fu străbătut de un fior puternic.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? întrebă Charles îngrijorat.

— Nu… Totul este în ordine, doar că…

Nicole se opri şi arătă spre pereţi.

— Toate tablourile de aici înfăţişează scene de război, murmură ea.

— Ah, da… A fost alegerea bunicului. Tata le-a lăsat în continuare aici din respect pentru memoria lui. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, având în vedere trecutul tău, spuse Charles, după care se întoarse spre majordom. Gaylord!

— Da, milord.

— Toate tablourile ce înfăţişează soldaţi, ofiţeri, bătălii şi scene de război…

— Toate tablourile ce au de-a face cu războiul, repetă Gaylord.

— Să fie scoase în grădina din spatele casei şi arse!

— De îndată, milord.

— Nu! strigă Nicole. Nu poţi să faci una ca asta!

— Nu am încotro, dacă le găseşti supărătoare.

— Nu, nu le găsesc supărătoare, doar că…

Totuşi, când privi din nou scenele ce înfăţişau bătălii şi masacre, corpul îi fu străbătut încă o dată de un fior de groază.

— Te rog să nu distrugi tablourile…

— Prea bine. În acest caz, ele vor fi adunate şi depozitate într-o cameră. Care dintre încăperile văzute până acum ţi-a plăcut cel mai puţin?

— Cea cu bănci cu tapiserie dungată, recunoscu Nicole după o clipă de şovăire.

— Gaylord?

— Toate tablourile care înfăţişează scene de război vor fi mutate numaidecât în salonul etrusc, milord.

— Nu este nicio grabă. Oricum, nu vom folosi această sală de mese în următoarele zile.

— Aveţi atât de multe tablouri aici, îngăimă Nicole, încercând din răsputeri să îşi facă ordine în gânduri.

— Aşa este. Mulţi dintre strămoşii mei au fost mari colecţionari de opere de artă, spuse Charles, luând-o de braţ.

Trecură prin două anticamere mobilate cu mese de scris.

— Avem aici tablouri şi portrete pictate de Ribera, Rafael, Van Dyck, Rubens, Steen, Tiţian, Correggio, Brueghel.

Dându-şi seama că fata nu este atentă, Charles se opri.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Cum este cu putinţă ca un om să aibă atâtea cărţi? se minună ea.

— Ah, să înţeleg că îţi place biblioteca mea? Sunt extrem de încântat să aud asta. Îmi place să mă refugiez aici ori de câte ori am ocazia.

Încăperea, la fel de înaltă precum vasta galerie prin care trecuseră cu puţin timp în urmă, nu avea unul, ci două balcoane. Doi dintre pereţi erau acoperiţi de sus până jos cu vitrine pline cu cărţi. În mijlocul celui de-al treilea perete se afla un imens şemineu de marmură, încadrat de rafturi de cărţi, iar cel de-al patrulea perete era ocupat de un birou cu o superbă tapiserie de piele, mărginit de o parte şi de alta de nişte ferestre înalte. Podeaua lustruită era acoperită cu un uriaş covor persan. Spre deosebire de încăperile vizitate anterior, aici mobilierul frapa prin simplitate, constând doar în câteva canapele de piele şi

mese pe care zăceau teancuri de cărţi şi documente. Cărţi şi iar cărţi, oriunde întorceai capul.

— Aş putea să mai vin pe aici? întrebă Nicole.

— Aş fi din cale-afară de încântat să o faci. De acum înainte, aceasta va fi camera noastră. Locul în care ne vom întâlni seară de seară pentru a vorbi despre cum ne-a trecut ziua. Ce zici, te învoieşti?

Deşi avea mintea înceţoşată de toată opulenţa din jurul ei, Nicole nu avu cum să nu înţeleagă cât de arzătoare era dorinţa unchiul său de a o vedea fericită.

— Eşti un om atât de bun, unchiule! murmură ea, bătându-l uşor pe braţ.

În momentul acela toată încordarea lui Charles păru să se risipească. Toată încordarea acumulată încă înainte de sosirea ei. Nicole observă că, dintr-odată, unchiul său se luminează la faţă, redevenind parcă bărbatul pe care îl cunoscuse în Halifax.

— Sunt convins că trebuie să fii obosită după călătorie, zise el. Ar fi bine să te odihneşti puţin înainte de cină. Hai să-ţi arăt apartamentul tău.

Nicole vru să spună că nu avea de gând să se odihnească, dar mintea îi rămase fixată pe ultimele cuvinte rostite de Charles. *Apartamentul ei*.

Coborâră la parter, trecură prin trei încăperi ceva mai puţin fastuoase – o idee numai – decât cele de la etaj, pe sub o arcadă ogivală, după care urcară pe nişte scări laterale, mai înguste şi mult mai vechi decât cele din antreul principal. Treptele scârţâiau sub picioarele ei. Era felul lor de a-i ura bun venit. Balustrada de lemn, veche de mai multe secole, era închisă la culoare şi pe alocuri scorojită şi zgâriată.

— Aici este apartamentul meu, zise Charles, arătând spre o uşă înaltă, ogivală, încadrată într-un chenar sculptat din piatră, după care o conduse de-a lungul holului decorat

cu tapiserii până ajunseră în dreptul unei alte uşi. Iar acesta, dacă îţi place, poate fi apartamentul tău, spuse el, deschizând uşa şi făcându-i loc să intre.

Deşi îi venea foarte greu, Nicole păşi înăuntru. Era un apartament cu patru încăperi. În prima odaie se aflau câteva canapele, o masă de scris şi nişte corpuri de bibliotecă, ale căror uşi vitrate, atinse de patina timpului, aveau acelaşi model ca uşile din apartament. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri lăcuite, din lemn sculptat, ce străluceau în lumina după-amiezii, conferind încăperii un aer primitor. De o parte şi de alta a intrării se aflau două şeminee înalte, în care Nicole ar fi putut să intre cu totul. Când privi în următoarea încăpere şi văzu imensul pat cu baldachin, fata înghiţi în sec. Într-o parte a camerei se afla o uşă îngustă ce dădea spre un balcon de piatră, cu balustrada acoperită de crengile unui liliac înflorit.

— Garderoba şi baia sunt în partea aceasta, spuse Charles, arătând în direcţia opusă. Iar acum te las să te odihneşti. Bine ai venit la conacul Harrow, draga mea!

Capitolul 13

În pofida rugilor fierbinţi înălţate de Anne şi de Catherine şi a grijii constante cu care îl înconjurau acestea, Cyril făcuse din nou febră. După cinci zile de încordare şi muncă asiduă la căpătâiul bolnavului, Anne se văzu nevoită să admită, cu inima strânsă, că atât ea, cât şi mama ei ajunseseră la capătul puterilor.

Tânăra ieşi din casă chiar în timp ce se derula spectacolul asfinţitului. Îşi duse o mână la şale, cu cealaltă apucă stâlpul verandei şi, cu ochii întredeschişi, urmări globul de lumină ce dispărea în spatele dealurilor dinspre apus. Dintr-odată se simţi cuprinsă de indignare. Cum era cu putinţă ca văzduhul să fie scăldat în lumina aceasta

splendidă? Cum de se simte plutind în aer miros de vară?

Uşa se deschise şi Catherine păşi pe verandă.

— Se odihneşte? o întrebă aceasta pe fiica ei.

— Da, în sfârşit…

Totuşi, atenţia tinerei nu era captată de întrebarea mamei sale, ci de mirosul ce răzbătea din casă prin uşa deschisă. Cunoştea prea bine acest miros. Îl simţise de nenumărate ori în casele pacienţilor lui Cyril. El îi spusese odată că putea să stabilească stadiul bolii cu mult înainte de a consulta pacientul, adulmecând pur şi simplu mirosul din casa respectivă. Ea nu avea nici talentul şi nici pregătirea lui, dar studiase şi învăţase mult şi ştia foarte bine ce însemna acel miros.

Atenţia îi fu atrasă de nişte strigăte răguşite ce veneau de pe aleea din faţa casei. Întârziaseră mai bine de o săptămână cu semănatul, în dimineaţa aceasta, trei dintre pacienţii lui Cyril veneau în sfârşit pe la ei să sape câteva şănţuleţe şi să planteze nişte zarzavaturi. Pământul proaspăt afânat din răzoarele frumos aranjate emana un parfum dulce, care te ducea cu gândul la bucuria zilei de mâine. Lui Anne îi veni mai uşor să îl ignore şi îşi concentră, în schimb, atenţia asupra celor trei bărbaţi care se apropiau pe stradă, dincolo de gardul alb ce înconjura curtea casei.

La ordinul guvernatorului, cele două terenuri din spatele casei lor fuseseră transformate în tabere pentru soldaţii aflaţi în drum spre vest; aşa se făcea că acum unul dintre câmpuri găzduia o adunătură pestriţă de aventurieri, cu precădere mercenari germani, veniţi să lupte alături de englezi. Noaptea târziu, când stătea întinsă în pat, Anne îi auzea chefuind.

Cei trei bărbaţi purtau cizme înalte şi murdare de noroi şi mergeau ţanţoşi, fluturându-şi săbiile. Unul dintre ei vorbea o limbă pe care Anne nu o cunoştea. Privirile lor

maliţioase şi limbajul lor fără perdea nu o speriau şi nici nu o mâniau. Neavând nimic să le spună şi nici puterea de a-şi ascunde sentimentele, ea răspunse pur şi simplu privirii lor. În privirea ei era ceva ce îi reduse pe bărbaţi la tăcere, aşa că aceştia îşi întoarseră ochii de la ea şi de la mama ei şi îşi continuară drumul fără să mai scoată o vorbă.

Nu peste mult timp, Anne auzi tropot de copite, dar, crezând că trebuie să fie unul dintre ofiţerii de la garnizoană, nu se întoarse să privească într-acolo. Deodată, o auzi pe mama ei ţipând.

Catherine se năpusti pe alee, se luptă să deschidă poarta şi apoi o luă la goană spre călăreţ. Întrucât silueta acestuia era scăldată în lumina puternică a asfinţitului, Anne nu putu să îi distingă trăsăturile. Era clar doar faptul că atât omul, cât şi animalul se aflau la capătul puterilor. Capul calului atârna greu, cât pe ce să atingă pământul, iar călăreţul avea umerii căzuţi şi capul lăsat uşor într-o parte.

În momentul acela, Anne realiză că bărbatul nu era nimeni altul decât tatăl său. Vru să coboare scările, dar dintr-odată simţi că îşi pierde echilibrul. Ceva îi spunea că nu era doar din cauza oboselii şi a sarcinii. Fu nevoită să apuce balustrada cu ambele mâini, să se oprească după fiecare mişcare, să tragă aer în piept şi să îşi adune puterile pentru a merge mai departe. Văzu cum Catherine îşi ridică braţele şi îşi îmbrăţişează soţul sleit de puteri. Auzi cum femeia începe să plângă încetişor. Erau primele lacrimi vărsate de Catherine de când sosise în casa lor.

Apoi Anne îl auzi pe tatăl său spunând:

— Am pornit de îndată ce am primit scrisoarea şi nu m-am oprit până aici. Cum se simte?

Anne reuşi, cu chiu, cu vai, să coboare scările şi puse piciorul pe alee. Atunci observă că mama sa nu îi răspunde

lui Andrew. Catherine începuse să plângă şi mai aprig. Andrew descălecă, fără a lăsa mâna soţiei sale. Catherine se agăţă de el cu disperare, punându-şi capul pe umărul lui. Corpul femeii era zguduit de hohote de plâns.

Anne simţi că îi fuge pământul de sub picioare. Privirea i se înceţoşă. Din casă – din căsuţa ei şi a lui Cyril – răzbătea o duhoare îngrozitoare, ce îşi înfăşură nemiloasele tentacule în jurul ei. Simţi pământul jilav sub picioare. Avea impresia că stă la marginea unui mormânt. Ştia că Andrew se întorsese cu faţa spre ea. Habar nu avea cum de ştia lucrul acesta, dar cert e că ştia. Deşi duhoarea îi umplea nările şi mintea, în momentul acela realiză perfect ce se întâmpla. Fusese de multe ori cu Cyril atunci când alţi pastori, unii cunoscuţi, alţii necunoscuţi, fuseseră chemaţi de urgenţă la căpătâiul bolnavilor, pentru o ultimă alinare, atunci când nimic altceva nu mai era de ajutor. Pentru rugăciune, uneori mută.

Dintr-odată simţi că o părăsesc toate puterile. Avu impresia că pământul se deschide şi o înghite. În momentul acela, Anne căzu într-un leşin ce aducea mai degrabă a renunţare. Ultimul lucrul pe care îl reţinu fu mirosul dulce al pământului pe care se prăbuşise.

Capitolul 14

Încet-încet, Anne începu să îşi revină în simţiri. Ochii îi erau încă înceţoşaţi şi mintea, confuză. Nu reuşea să înţeleagă ce se petrece în jurul ei. Vedea ca prin ceaţă imaginea unor persoane ce se mişcau, aidoma unor năluci în jurul ei, murmurând şi atingând-o. Nu le înţelegea cuvintele şi nu le simţea atingerea. Era buimacă şi îi venea să urle de ciudă, dar nu putu să scoată decât un geamăt. Dar era de ajuns pentru a atrage numaidecât atenţia siluetelor eterice care mişunau în jurul ei. Simţi o

mângâiere pe frunte şi înţelese semnificaţia ei.

Auzi glasul mamei sale. Se strădui să se concentreze asupra chipului pe care îl vedea vag înaintea ochilor şi asupra cuvintelor rostite. Îşi umezi buzele uscate şi găsi în sfârşit puterea de a glăsui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu vocea stinsă, trăgând cu greu aer în piept.

Simţi din nou cum mâna o mângâie pe frunte şi îi aranjează firele de păr care reuşiseră cumva să iasă din cocul strâns cu grijă în vârful capului.

— Suntem aici. Eu şi tatăl tău suntem aici, cu tine.

„*Văd că sunteţi aici, dar nu ştiu de ce*”, vru să răspundă Anne. „Ce *s-a întâmplat*?” îi venea să ţipe. Ce se întâmpla cu ea? Trebuia să ştie. În creierul său amorţit se iviră o mie de întrebări.

— Doctorul a plecat. Ai…

— Care doctor? interveni Anne contrariată. De ce să fi venit un doctor aici?

— Ai dat naştere unui băiat, murmură mama ei, încercând să zâmbească.

— Am dat naştere…

Anne dădu imediat să se ridice din pat, dar Catherine o împinse cu delicateţe înapoi pe pernă.

— Stai aici şi odihneşte-te! Eşti încă foarte slăbită. Trebuie să te menajezi.

— Am un fiu?… Îngână Anne, încă stupefiată. Cum am… Când…

— Cu puţin timp în urmă.

— Copilul este…

— Copilul este bine.

— Dar a venit prea repede. Nu trebuia să nasc până…

— Ştiu.

Simţind atingerea mamei sale pe umăr, Anne se

relaxă. Oricum, nu avea încă puterea de a se ridica în şezut. Îşi roti ochii prin odaie, căutând înnebunită nişte indicii ale întâmplărilor bizare ce tocmai avuseseră loc. „*Doamne, ajută-mă să pot pândi dar*”.

— Te rog să îmi spui tot ce s-a întâmplat, o imploră ea pe Catherine, încercând cu disperare să îşi facă ordine în idei. Începe cu începutul.

Văzu că mama sa clipeşte, încercând să îşi înfrâneze lacrimile. Nu era o reacţie obişnuită din partea unei proaspete bunici, ce se bucură că nepotul său a venit pe lume teafăr şi sănătos. Anne simţi un fior de groază.

— Ai leşinat, începu Catherine.

Anne încercă din răsputeri să îşi amintească. Da, a leşinat. Chiar după sosirea tatălui său. Unde este tata? Se strădui să îndepărteze vălul de nesiguranţă ce îi acoperea sufletul. Poate că el era cel care stătea acolo, la capătul opus al patului.

— Am leşinat, încuviinţă ea, dând aproape imperceptibil din cap.

Îşi aminti vag durerea. Durerea. Totul era atât de straniu.

— Dar… De ce? întrebă ea.

— Cyril a fost… Bolnav.

Cyril. Desigur. Leşinase din cauza lui Cyril. Acum îşi amintea perfect. Cyril era bolnav. Grav bolnav. Trebuie să se ducă să îl vadă. Trebuie. Încercă să dea la o parte mâna mamei sale şi îşi adună toate puterile în încercarea de a se ridica.

— Trebuie să îţi păstrezi calmul, spuse Catherine printre lacrimi.

— Ai născut înainte de soroc din cauza încordării şi a neliniştii, zise Andrew, apropiindu-se de capătul patului.

Chiar şi vocea lui suna diferit în urechile lui Anne.

— Pruncul este mic, dar puternic, continuă Andrew.

Este un mic luptător. Şi are să fie bine.

— Şi Cyril? bâigui Anne, scuturându-şi capul în încercarea de a-şi pune gândurile în ordine.

Era posibil ca totul să fi fost doar un vis urât? Se va trezi, oare, în curând şi va regăsi universul fericit din căminul ei?

Andrew îi luă în palme mâna rece ca gheaţa şi o strânse cu putere. Trecu o vreme până când bărbatul găsi tăria de a vorbi din nou.

— Rugăciunile lui Cyril au fost ascultate, spuse el încet. A putut să îi spună fiului său că îl iubeşte.

Anne îl privi consternată. Ce afirmaţie stranie! Atât de stranie, încât începu să îi destrame încet ceaţa ce îi împresurase mintea.

— Despre ce vorbeşti?…

Încă o pauză lungă.

— Draga mea… Mi-aş da şi viaţa doar să nu fiu nevoit să îţi dau o asemenea veste… Scumpul tău soţ ne-a părăsit şi s-a dus la cele veşnice.

— Poftim?…

— Cyril s-a stins din viaţă, scumpa mea. La scurt timp după ce şi-a ţinut fiul în braţe. Ultima lui rugăciune a fost pentru tine… Şi pentru copilaşul vostru.

— Ai înnebunit! ţipă Anne, încercând să se ridice în ciuda mâinilor care încercau să o împingă înapoi.

Nu îi mai vorbise niciodată aşa tatălui său. Nici lui, nici altcuiva. Dar acum spaima o făcuse să îşi iasă din fire.

— Vreau să îl văd pe Cyril. Vreau să îmi văd copilaşul.

— Taci, scumpa mamei, taci, murmură Catherine, încercând să o liniştească. Îţi faci doar rău în felul acesta. Trebuie să te gândeşti la copilul tău. Uite, merg acum să ţi-l aduc. Chiar dacă tatăl lui nu mai este printre noi, fiul vostru este aici şi are nevoie de tine. Trebuie să te

gândeşti la el acum. Asta şi-ar dori şi Cyril.

Trupul lui Anne începu să fie zguduit de suspine. În timp ce Andrew o ţinea strâns în braţe, încercând să o liniştească, soţia lui se îndepărtă de lângă pat. În curând reveni în odaie cu un bebeluş micuţ şi delicat, pe care îl puse în braţele lui Anne. Fiul ei. Anne îl strânse la pieptul său cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră. Era adevărat! Avea un fiu. Dar nu îi ieşea din minte cealaltă veste… Dacă era adevărat că are un fiu, atunci trebuie să fie adevărat şi faptul că iubitul ei Cyril a pierdut lupta cu boala crâncenă care îi mistuise puterile.

Lacrimi de durere începură să i se prelingă pe obraji. Avea inima sfâşiată de pierderea iubitului său soţ. Cum va putea ea să trăiască fără el? Cum va putea să îşi petreacă zilele şi nopţile fără el? Ce se va întâmpla cu pruncul din braţele ei? Cu micuţul John, a cărui venire pe lume o aşteptaseră amândoi cu atâta nerăbdare. Cu copilaşul care ar fi trebuit să le întregească familia şi să le umple căminul de bucurie.

Ajută-mă, Doamne", strigă inima ei, *„ajută-mă, Te rog*!"

Capitolul 15

La trei săptămâni după sosirea ei în Anglia, Nicole pornise împreună cu Charles spre Londra. Plecarea lor, la fel ca orice altceva legat de viaţa la conac, avusese loc cu mare vâlvă. Gaylord şi Maisy plecaseră cu o zi înainte, împărţind trăsura cu una dintre slujnice, cu tânărul Will, ce stătea cocoţat pe un morman de bagaje, şi cu un lacheu ce îi însoţea pe post de paznic şi surugiu. Charles îi explicase nepoatei sale că singurul motiv pentru care o supune efortului unei călătorii atât de curând după sosirea ei consta în faptul că sezonul londonez se apropia de

sfârşit şi se cuvenea ca ei să participe la cel puţin unul dintre evenimentele mondene din capitală.

Nicole nu avea absolut nimic împotrivă. În ultima vreme, nimic nu părea să o afecteze prea tare. Deosebirea dintre viaţa din Anglia şi felul în care trăise înainte era atât de uriaşă, încât ajunsese să reacţioneze aproape pasiv la toate câte i se întâmplau. De la sosirea ei încoace, explorarea conacului îi ocupase tot timpul. Se îndeletnicea cu tot soiul de activităţi, dar nimic nu părea să o atingă la un nivel profund. Atât Charles, cât şi personalul casei o sorbeau din ochi de dragă ce le era şi erau cu toţii gata oricând să îi satisfacă şi cea mai mică dorinţă. Doar că Nicole nu avea niciuna. Pentru ea, era îndeajuns de dificil să accepte ideea că fusese adusă aici pentru a deveni moştenitoarea moşiei lui Charles. Şi că tot ceea ce vedea în jur – casă, grădinile, mobilierul, tablourile şi opulentele decoraţiuni interioare – aveau să fie ale ei într-o bună zi.

Fuseseră conduşi până la trăsură de întregul personal. Nu doar datoria îi împingea să îi ureze drum bun stăpânului – zâmbetele de pe feţele servitorilor erau cât se poate de sincere. Nicole abia ce luă loc în caleaşcă alături de unchiul său, când pe lunga alee din faţa conacului se ivi unul dintre grădinari. Omul alerga înspre ei, fluturând deasupra capului un pachet învelit în piele.

— Poşta, milord! A venit poşta!

— Mulţumesc, Harry. E un semn de bun augur pentru călătoria ce ne aşteaptă, nu crezi, draga mea? întrebă Charles, întinzând mâna pe fereastră şi luând în primire corespondenţa. Să pornim, Jim!

— Desigur, milord, răspunse tânărul vizitiu, după care pocni din bici şi întoarse caii, făcând curtea pavată a castelului să răsune de tropot de copite.

— Am primit vreo veste de acasă? întrebă Nicole.

Charles simţi că i se strânge inima când o auzi

rostind cuvântul „*acasă*”. Deşi încercă din răsputeri să zâmbească în timp ce extrăgea un plic voluminos din teancul de scrisori, Nicole îi observă tulburarea şi înţelese numaidecât ceea ce se petrecea în sufletul lui.

— Nici că se putea să ne începem călătoria sub auspicii mai bune, spuse Charles, înmânându-i scrisoarea.

— În sfârşit! exclamă Nicole, rupând sigiliul plicului cu mâinile tremurânde.

Când despături scrisoarea, din interiorul ei căzu o a doua foaie.

— Uite, am primit o scrisoare şi de la mama Robichaud! strigă ea extaziată.

Charles rămase tăcut, lăsând-o să citească pe nerăsuflate ambele scrisori. O dată şi încă o dată. O pagină era scrisă în limba engleză, iar cealaltă, în franceză. Prima scrisoare era din partea lui Catherine şi avea un ton vesel şi optimist, chiar dacă femeia era îndurerată să fie atât de departe de fiica ei. Totuşi, după ce citi ultimele rânduri ale epistolei, Nicole ridică îngrijorată capul.

— Anne nu mi-a scris nimic. Înţeleg că soţul ei s-a îmbolnăvit de plămâni şi ea îşi petrece tot timpul îngrijindu-l.

— Cyril este un bărbat tânăr şi puternic şi un bun medic, răspunse Charles, fără să se arate câtuşi de puţin îngrijorat. Nu mă îndoiesc că va învinge boala cu uşurinţă. Mai cu seamă în această perioadă a anului.

— Bănuiesc că ai dreptate…

— Ce spun cei din Louisiana?

Fetei îi veni mai uşor să traducă scrisoarea. Nu de alta, dar se temea că, de i-ar da citire în dulcele grai francez, aveau să o năpădească amintirile înmiresmatelor ape cu străluciri de smarald din îndepărtatul plai al copilăriei, iar asta ar fi fost chiar greu de suportat.

— Spun că sunt cu toţii bine, sănătoşi, şi că nu-şi

amintesc să fi avut vreodată o recoltă mai bogată decât cea din primăvara aceasta. Vestea proastă este că neliniştea pluteşte în aer.

— Sunt semne de război? întrebă Charles, posomorându-se brusc.

— Da, se pare că războiul ia o amploare tot mai mare. Forţele engleze au ocupat fortul din Bâton Rouge şi i-au avertizat pe spaniolii din New Orleans să nu se implice în conflict, spuse Nicole cu vocea tremurândă. Vermilionville şi familia mea se află chiar la mijloc.

— Nu cred că sunt motive reale de îngrijorare, spuse Charles, cu siguranţa unui om puternic, care cunoaşte foarte bine tacticile de război. Nu mă îndoiesc că englezii ţin fortul sub ocupaţie doar pentru a se asigura că spaniolii nu li se alătură coloniştilor. Acum, următoarea ţintă a trupelor britanice o va constitui ocuparea principalelor forturi din nord şi nicidecum a satelor mai mici din teritoriu. Mai ales dacă locuitorii acestora nu iau parte la conflict.

Charles se opri şi îşi îndreptă ochii spre fereastră, privind în gol, cu gândul la strategiile mişeleşti ale războiului şi la scenele sângeroase de pe câmpul de luptă.

— Ce grozăvie deşartă şi tragică mai este şi războiul acesta! murmură el.

— Eşti împotriva războiului? întrebă Nicole, oarecum mirată.

— Ba chiar mai mult de-atât, draga mea. Nu sunt doar împotriva războiului, ci şi împotriva *principiului* care stă la baza lui, răspunse Charles cu o expresie gravă pe faţă, lovind nervos cu degetele pervazul ferestrei. În cazul acesta nu vorbim de nişte străini ce ocupă teritorii râvnite de armata britanică. Cea mai mare parte dintre coloniştii americani sunt britanici, pentru numele lui Dumnezeu! înţelegi cât de greu trebuie să le fie să se răzvrătească

împotriva Angliei, pe care mulţi dintre ei încă o mai consideră patrie-mamă?!

Nicole avea inima grea de dorul locurilor şi al oamenilor pe care îi lăsase de cealaltă parte a oceanului, dar ardoarea cu care vorbise Charles o făcu să lase deoparte, cel puţin pentru o vreme, dorul de casă.

— Cred că sunt foarte furioşi.

— Se simt *umiliţi*. Noi, britanicii, am dat dovadă de atât de multă nepăsare şi nepricepere în guvernarea coloniilor, încât coloniştii sunt nevoiţi să ne dea la o parte. Altă cale pur şi simplu nu mai există. Nu putem nutri speranţa de a ocupa prin forţă o populaţie răspândită pe un continent întreg, adăugă el, făcând un gest larg cu mâna. Există doar două posibilităţi în acest caz. Fie suntem în stare să îi guvernăm pe aceşti oameni menţinând pacea şi armonia, fie trebuie să acceptăm revendicările lor şi să ne retragem. Nu există cale de mijloc, încheie el, căzând pe gânduri.

Caleaşca îşi continuă drumul cu huruieli şi zgâlţâituri. Într-un sfârşit, gândurile bărbatului reveniră în prezent.

— Şi ce altceva îţi mai scriu, dacă nu te superi? o întrebă el pe nepoata sa.

— Mama îmi scrie despre familie. Fratelui meu i s-a născut de curând un fiu. Atât pruncul, cât şi mama acestuia sunt bine.

Louise îi mai scria despre cât de dor îi este de ea, despre cât de pustii îi sunt bucătăria, casa şi inima fără de fiica ei mult iubită. Simţind tristeţea din spatele cuvintelor scrise de mama sa, Nicole îşi înghiţi cu greu lacrimile.

— Tata nu este omul scrisului. Îmi scrie doar că ştie că, dacă mă aflu în Canada, am să plec în curând, iar, de mă aflu în Anglia, am să rămân.

— Tatăl tău este un om înţelept, spuse Charles,

studiindu-i atent faţa, fără a se lăsa înşelat de tonul ei aparent vesel. Sper din toată inima să te simţi bine la Londra, scumpa mea.

Nicole inspiră adânc şi, atunci când expiră, odată cu aerul, dădu afară şi tristeţea. Regretele şi dorul după lucruri imposibile nu aveau niciun sens în momentul de faţă. Tot ce trebuia să facă acum era să se bucure din plin de viaţa din Anglia.

— Chiar asta am de gând să fac, răspunse ea.

— Aşa te vreau, răspunse Charles. Dacă te uiţi pe fereastră, ai să vezi unul dintre satele mele.

— Satele *tale*? exclamă Nicole mirată, după care se ridică de pe locul ei şi se aşează alături de el. Ne aflăm încă pe moşia ta?

— Este timpul să îţi dau nişte lămuriri cu privire la anumite chestiuni, răspunse Charles, tuşind uşor. În trecut, titlul de conte, un titlu de origine saxonă, li se acorda persoanelor care conduceau o provincie sau un comitat în numele regelui. În familia noastră, titlul de conte a fost transmis din generaţie în generaţie de mai bine de două sute de ani. Domeniul meu este atât de întins, încât cuprinde până şi hanul la care vom poposi în noaptea aceasta, spuse el, bătând-o uşor pe mână. Secolul trecut, drept răsplată pentru un mare serviciu adus regelui, unul dintre strămoşii mei a primit şi mai mult pământ în Ţara Galilor şi un titlu în plus, acela de viconte. Întrucât acesta era un titlu inferior celui mai vechi, cu permisiunea regelui, noul titlu îi este atribuit unui moştenitor desemnat al averii, dacă unul strict ereditar nu există. Prin urmare, draga mea, tu ai să porţi titlul de vicontesă de îndată ce va avea loc investitura.

Spre uşurarea ei, Nicole nu trebui să răspundă, căci în momentul acela trăsura încetini şi pătrunse huruind pe uliţa satului. Casele erau construite din lemn şi chirpici,

având acoperişuri ţuguiate, acoperite cu stuf sau plăci de ardezie.

— Ce vor toţi aceştia? întrebă Nicole, privind uluită numărul tot mai mare de oameni ce se strângeau pe la porţi şi ferestre.

— A, bănuiesc că au ieşit să mă întâmpine. Aşa o cere datina strămoşească.

Datină ori ba, adevărul este că toţi sătenii, de la mic la mare, păreau să fie sincer bucuroşi să îl vadă pe conte. O ceată mare de copii şi chiar câţiva dintre adulţi începură să alerge pe lângă trăsură, făcându-i urări de bine stăpânului, iar femeile îşi fluturau batistele de la ferestrele caselor. Toţi erau cu zâmbetul pe buze şi mulţi îşi strigau în gura mare recunoştinţa faţă de proprietar. Charles îi strigă pe mulţi dintre ei pe nume, zâmbindu-le la rândul său şi făcându-le tuturor cu mâna.

Un tânăr se prinse cu mâinile de marginea ferestrei şi se sui pe scara caleştii.

— Hei, dă-te jos numaidecât! strigă din spate lacheul.

— Este în ordine, interveni Charles, bătându-l uşor pe braţ pe tânăr… Arăţi bine, Tom. Cum se simte soţia ta?

— Cum nu se poate mai bine, stăpâne! Nici nu ştim cum să vă mulţumim.

— Şi-a revenit pe deplin după naştere, nu-i aşa?

— Da, stăpâne, revenitu-şi-a, şi acum avem o fetiţă de toată frumuseţea! exclamă bărbatul, radiind de fericire. Staţi alături de omul cu sufletul cel mai mare din întreaga Anglie, milady! adăugă el, adresându-i-se lui Nicole.

— Ei, te rog să încetezi, spuse Charles cu blândeţe. Să îi spui doamnei inimii tale că îi doresc toate cele bune.

— Aşa am să fac, milord. Să ştiţi că am botezat-o pe copilă Charlotte, după domnia ta, stăpâne. Fie să facă cinste acestui nume! zise bărbatul, după care sări jos, continuând să mai alerge o vreme pe lângă trăsură.

După ce caleaşca ajunse la marginea satului şi caii o luară din nou la galop, omul rămase în mijlocul drumului, fluturându-şi, fericit, pălăria.

— Despre ce vorbea omul acesta? întrebă Nicole.

În timp ce trăsura urca pe drumul ce ducea afară din sat, Charles, vădit fâstâcit de efuziunea săteanului, scoase capul pe fereastră şi privi îndelung în urmă.

— De când m-am întors în Anglia, am încercat să îmi administrez proprietăţile ca un bun slujitor al lui Dumnezeu, spuse el într-un sfârşit. Totuşi, trebuie să recunosc faptul că, deşi intenţiile mele au fost întotdeauna nobile, nu de puţine ori mi s-a întâmplat să dau greş.

— Şi care este povestea acestui tânăr?

— Tatăl meu a angajat pe postul de intendent un bărbat lipsit de scrupule, care îi teroriza pe ţăranii de pe moşie. Spre ruşinea mea, eu l-am lăsat să îşi păstreze funcţia şi după moartea părintelui meu. Intendentul a murit în timp ce eu mă aflam în America. Moartea sa, cum era de aşteptat, nu a fost deplânsă de nimeni. Când m-am întors în ţară, am hotărât să şterg toate datoriile arendaşilor mei şi am început să construiesc hambare colective pentru depozitarea grânelor pe timpul iernii. Ţăranilor mai tineri, care au fost dispuşi să înveţe metode agricole noi, le-am dat, drept recompensă, mai mult pământ.

Nicole se bucură nespus de mult să audă aceste lucruri, căci, pe lângă faptul că o ajutau să înţeleagă mai bine caracterul unchiului său, ele reprezentau totodată o provocare pentru ea însăşi.

— Unchiule, îţi promit că am să fac tot ce îmi stă în putere pentru a deveni vrednică să îţi fiu urmaşă!

Charles se întoarse spre ea, cu faţa radiind de recunoştinţă.

— Asta este tot ce îţi cer, draga mea, spuse el, după

care îi veni brusc o idee. Ce zici, nu ai vrea să îi dai o mână de ajutor lui Jim?

— Cum să nu? izbucni Nicole, bătând entuziasmată din palme. Aş fi vrut să îţi cer voie, dar îmi era teamă.

— Să nu îţi fie niciodată teamă, draga mea! spuse el, după care bătu în acoperiş cu bastonul. Hei, Jim! Fii bun şi opreşte trăsura. Domnişoara doreşte să urce pe capră.

Capitolul 16

Pe cât de rece şi de aspră fusese primăvara canadiană, pe atât de călduroasă şi senină se dovedise a fi vara. Totul în jur era plin de viaţă. Holdele erau atât de mănoase şi vânatul atât de numeros, încât locuitorii din Georgetown nu mai pridideau cu săratul cărnii şi pregătitul conservelor pentru iarnă. Copilaşii, cu obraji roşii şi bucălaţi ca de purceluşi, zburdau pe uliţele satului din zori şi până-n seară.

Totuşi, frumuseţea verii era umbrită de doi nori negri ce pluteau, ameninţători, la orizont. Unul era reprezentat de zvonurile ce apăreau necontenit cu privire la numărul tot mai mare de bătălii câştigate sau pierdute de către britanici. Catherine privea neputincioasă cum întreaga lume din jurul său era zdruncinată de nişte forţe scăpate de sub control. În zilele de târg, oamenii acceptau să plătească un preţ mai ridicat doar pentru produsele autohtone. Toţi se rugau ca războiul să nu ajungă până la ei.

Celălalt nor de pe cerul senin al verii era îngrijorarea tuturor în privinţa lui Anne. După moartea lui Cyril, tânăra rămăsese înfăşurată într-un văl de întuneric. Micuţul John, pruncul ei, era o încântare pentru întreaga familie. Bătrânul Price, străbunicul băiatului, părea să trăiască o a doua tinereţe. Dacă i s-ar fi permis, şi-ar fi petrecut tot

timpul gângurind deasupra pătuţului. John era un copil voinic, sănătos şi viguros, care creştea văzând cu ochii. Râdea aproape tot timpul, iar, dacă avea vreo trebuinţă, ştia să dea de ştire întregii lumi, făcând casa să răsune de ţipetele lui. Stările lui erau uşor de citit, şi fiecare nerv din fiinţa lui se plia după starea de spirit a celor din jur. Era de ajuns să vadă un chip zâmbitor aplecat deasupra pătuţului său, că începea imediat să dea fericit din picioruşe. Dacă cineva îi întindea degetul, îşi încleşta mânuţa în jurul lui şi era în stare să stea aşa la nesfârşit; iar zâmbetul lui fără dinţişori putea să aducă lumină în noaptea cea mai întunecată şi căldură în inima cea mai îndurerată – mai puţin în inima mamei sale.

Anne se transformase într-o umbră. Trecea dintr-o odaie în alta ca o nălucă, abia mişcând parcă aerul. Nu se dădea în lături de la nicio treabă casnică, dar mintea îi era încă paralizată de durere. Deseori începea să lăcrimeze din senin chiar în mijlocul unei activităţi – cum era, de pildă, alăptatul copilului. Cu excepţia nopţilor, când suspinele ei îi ţineau treji ore întregi pe părinţii săi, Anne plângea în tăcere. În timpul zilei, tânăra părea cu totul absentă. Dacă o lăsau de una singură, era în stare să stea ore în şir privind în gol. Nici chiar copilul nu părea să o poată scoate din această stare, căci gânguritul sau ţipetele lui fericite îi aduceau zâmbetul pe buze doar preţ de o clipă, după care începea să verse şi mai multe lacrimi tăcute. Catherine se văzu nevoită să îi interzică să o mai ajute în bucătărie, de teamă ca nu cumva să se taie cu cuţitul în momentele sale de rătăcire.

Cu trei zile în urmă, îi vorbise pentru a doua oară fiicei sale despre dezolarea ce pusese stăpânire pe ea. Văzând că Anne nu spune nimic, tonul lui Catherine deveni mai aspru.

— Trebuie să ieşi din starea asta! Dacă nu poţi să o

faci pentru binele tău, fă-o măcar de dragul copilului! Într-adevăr, faptul că ţi-a murit bărbatul este tragic. Dar uită-te la pruncul ăsta! Cum poţi să nesocoteşti un asemenea dar ceresc?

Pentru prima dată după tragicul eveniment, Anne îi ascultă cuvintele cu atenţie.

— Nu nesocotesc nimic.

Vocea-i răguşită şi blândă suna ca foşnetul frunzelor de toamnă.

— Ba da! Fiecare acţiune a ta arată că nu-ţi pasă că Dumnezeu, în bunătatea Lui, ţi-a lăsat măcar o părticică din soţul tău!

Anne îşi întoarse faţa spre leagănul aşezat lângă cămin. Dinspre golf sufla un vânt rece, şi în vatră fusese aprins focul.

— John nu este doar o părticică, mamă. Când mă uit la el, îl văd pe Cyril, zise Anne, şi lacrimile începură să îi şiroiască pe obraji, fără ca ea să pară că bagă de seamă sau că încearcă să le şteargă. Are zâmbetul lui Cyril, continuă ea. Mânuţele lui, ochişorii lui, toate îmi amintesc de…

— Anne…

Văzând că tânăra rămâne cu ochii fixaţi pe pătuţul copilului, Catherine se întinsese spre ea şi îi scuturase braţul.

— Anne! Priveşte în ochii mei!

Anne îşi întoarse atunci spre ea chipul răvăşit. Părea groaznic de îmbătrânită. Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji, dar ea nu părea să fie nici atunci conştientă de asta.

— Nu mi-a murit doar soţul, mamă dragă, ci şi sufletul. Atunci când s-a stins Cyril, inima mi-a fost smulsă din piept. Mă întreb de ce oare mai trăiesc…

— Cum poţi să spui aşa ceva? murmură Catherine,

luptându-se de această dată cu propriile-i lacrimi. Trăieşti pentru copilul tău! Pentru John.

— Zău? Sunt cumva o mamă bună? Voi fi, oare, în stare să îl apăr şi să îl îndrum în viaţă? Când se va uita la mine, va vedea, oare, o persoană care poate să îi ofere speranţă şi bucurie?

— Anne, trebuie să îţi revii. *Trebuie*!

Tânăra şi-a întors atunci din nou privirea spre leagăn. John îşi agita mânuţa în aer şi gângurea fericit, dar ea părea să nu sesizeze nimic din toate acestea.

— Până acum nu ştiam ce înseamnă cu adevărat să fii *schilod*. Ce înseamnă să pierzi un membru al corpului şi să ştii că l-ai pierdut pentru totdeauna, spuse ea, privind înainte cu ochii goi. Cum să faci o cârjă pentru o inimă schilodită? Cum să umpli golul unui suflet pustiu?

Catherine îşi spălă mâinile murdare de făină şi apoi se şterse cu şorţul. Bunicul Price o convinsese pe Anne să ia pruncul şi să meargă toţi trei până la buşteanul de pe promontoriu, iar Andrew era plecat în vizită la unul dintre enoriaşi. Casa era scăldată de razele soarelui şi afară răsuna ciripit de păsări. Mai erau două ore până la cină, ceea ce însemna că avea timp berechet să îi scrie lui Nicole. Nu mai putea amâna. A doua zi urma să plece la Halifax împreună cu Andrew pentru a face nişte cumpărături urgente şi pentru a lua câteva lucruri din casa lui Anne. Nu se mai întorseseră acolo de la înmormântare, aşa că acum aveau de rezolvat câteva chestiuni administrative şi voiau să ia cu ei cât mai multe dintre lucrurile fiicei lor, înainte ca soldaţilor din vecini să le treacă prin cap să prădeze locuinţa părăsită. Cu această ocazie, Catherine nădăjduia că vor găsi o corabie cu care să poată trimite în Anglia scrisoarea către Nicole. Era greu să îi dea o veste atât de tragică, dar fiica ei trebuia să afle

adevărul.

Totuşi, îi va scrie şi despre lucruri mai plăcute, cum ar fi, de pildă, experienţa ei de dascăl la şcoala acadiană. La îndemnul lui Andrew, acceptase invitaţia acadienilor şi începuse să le predea copiilor mai mici limba oficială a provinciei, arătându-le totodată o faţă mai prietenoasă a englezilor. Catherine găsea o bucurie şi o satisfacţie atât de mare în munca de dascăl, încât abia îşi mai încăpea în piele de fericire. Elevii ajunseseră să joace un rol extrem de important în viaţa ei. Catherine era convinsă că, în adâncul sufletului, tânjise dintotdeauna să aibă prilejul de a oferi iubire şi altor copii. Acadienii din sat, recunoscându-i valoarea şi talentul de profesor, ajunseseră să îi spună „*tante* Catherine”. Lucrul cu elevii o îmbogăţise sufleteşte şi o ajutase să suporte mai uşor povara durerii profunde a lui Anne, ce atârna greu pe umerii ei.

Chiar şi aşa, nu putea să înceapă scrisoarea cu veştile bune. Nu, nu avea niciun rost să lase veştile rele la urmă. Aprinse o lumânare de seu şi o puse pe măsuţa de scris din colţul odăii. Ridică blatul mesei, scoase câteva foi de hârtie, o pană şi o călimară, şi se puse de îndată pe scris, fără a pierde timpul căutând cuvintele potrivite. Oricum, nu existau cuvinte potrivite pentru comunicare unei asemenea veşti. Trebuia pur şi simplu să relateze lucrurile fără ocolişuri, exact aşa cum se petrecuseră.

Capitolul 17

Charles şi Nicole înnoptaseră la han şi în dimineaţa următoare porniseră din nou la drum. Înainte de a ajunge în cartierele mărginaşe ale Londrei, Nicole luase loc lângă Charles, fiindcă, deh, trebuia să-şi facă intrarea în oraş într-un mod demn de o doamnă, şi nicidecum cocoţată pe capră, alături de vizitiu. Totuşi, deşi în după-masa

anterioară şi în mare parte din dimineaţa acelei zile îşi făcuse plăcerea de a conduce trăsura, entuziasmul i se risipi cât ai zice peşte. Periferia londoneză avea un aspect mizerabil, iar cei care locuiau aici păreau săraci lipiţi pământului. Pe chipurile celor câţiva oameni ce întorceau capul după caleaşcă se citea o indignare tăcută. Deşi, după o vreme, mizeria şi dezolarea făcură loc unor străzi îngrijite, cu case respectabile, imaginea sărăciei pe care o văzuse puţin mai devreme rămase adânc întipărită în mintea şi în inima lui Nicole.

Charles înţelegea prea bine ceea ce se petrecea în mintea fetei.

— Aş fi vrut să nu trebuiască să vezi toate acestea…

— Nu se poate face nimic pentru a-i ajuta pe oamenii aceia?

— De făcut, se pot face multe, răspunse Charles. Dar pentru asta este nevoie de o viaţă întreagă şi chiar mai mult de-atât. Momentan, am în acest sens câteva planuri, pe care mă străduiesc să le duc la bun sfârşit, după care sper că vor urma şi altele. Nu regret decât faptul că… De fapt, cred că este prea timpuriu pentru a discuta despre aceste lucruri.

— Te rog să îţi duci vorba până la capăt, unchiule Charles!

— Abia după ce m-am întors din colonii am realizat ce trai mizer duc mulţi dintre supuşii Coroanei. Înainte, spre ruşinea mea, nu priveam mai deloc în jurul meu şi îmi păsa prea puţin de ceea ce vedeam, spuse bărbatul, posomorându-se. Ani la rând am fost sclavul convenţiilor şi m-am ocupat doar cu tertipuri deşarte, menite să-mi mărească avuţia şi puterea… Ei, dar pentru toate astea va trebui să dau socoteală într-o bună zi.

— Dar acum eşti un om schimbat, ce face numai fapte bune, încercă să îl consoleze Nicole.

— Dar mult prea puţine, zise Charles, forţându-se să zâmbească. Poate că, în timp, tu ai să reuşeşti să faci mai multe.

Reşedinţa Harrow din Londra nu părea foarte mare, dar asta doar în comparaţie cu conacul din Sutton, Era o casă văruită în alb, situată la intersecţia dintre Charles Street şi Princes Gate, în apropierea unui parc. Dincolo de coroanele verzi ale copacilor din parc se zăreau acoperişul şi turnurile Palatului Buckingham. Pe lângă grădina din faţa casei treceau, cu un zgomot infernal, o sumedenie de trăsuri şi căruţe.

Gaylord şi Maisy, care ieşiseră la poartă pentru a-i întâmpina, o conduseră pe Nicole în casă. Din vestibul, pătrunseră într-un salon de protocol, cu tavan înalt. De o parte şi de alta a vastei încăperi se ridicau, falnice, spre tavanul boltit, împodobit cu rozete de lemn sculptat, câte opt coloane cu caneluri. Motivul rozetelor se regăsea şi pe pardoseală, doar că aici erau realizate din marmură şi sidef.

— Casa aceasta ocupă un loc special în sufletul meu, zise Charles, apropiindu-se de Nicole. Adevărul este că eu m-am născut aici, nu pe moşia din Sutton. Aici m-am născut, aici am fost botezat, aici m-am cununat de două ori. Şi când am să mor, sper că am să fiu îngropat tot aici, în grădina din spatele casei.

Nicole fu condusă în odăile sale de la etaj, unde rămase o vreme pentru a se revigora după lunga călătorie. Când coborî din nou la parter, îl găsi pe unchiul său în antreul de la intrare, ţinând în mână o cutie doldora de scrisori şi de acte. Lângă el stătea un domn mai în vârstă, care arăta insistent spre documentul de deasupra teancului, spunându-i ceva pe un ton şoptit.

Fata se îndreptă spre cei doi bărbaţi. Auzindu-i paşii, Charles ridică privirea şi îi zâmbi.

— Ah, iată-te, draga mea! Permite-mi să ţi-l prezint pe lordul Percy Fulton. Percy este avocatul londonez care se ocupă de majoritatea afacerilor mele şi, totodată, unul dintre diaconii Catedralei Westminster. Sunt onorat să îl pot numi pe acest om unul dintre prietenii mei cei mai apropiaţi.

Percy era un bărbat mic de statură, cu o conformaţie care îl făcea să pară şi mai scund decât era de fapt. Deh, omul avea o guşă grozavă şi un pântec din cale-afară de voluminos, iar toată această greutate formidabilă se sprijinea pe două picioare fusiforme. Lui Nicole i se părea că Percy seamănă cu o pară sprijinită pe două chibrituri. Ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, bărbatul era chel în creştetul capului, toată podoaba sa capilară constând în câte un smoc bogat de câlţi albi şi lungi, ce îi fâlfâiau deasupra fiecărei urechi. Da, hotărât lucru, Nicole nu mai văzuse niciodată un om cu o înfăţişare mai caraghioasă şi mai bizară decât Percy.

Totuşi, fata înţelesese foarte clar cât de mult îl preţuia unchiul său pe omul acesta şi, de aceea, se strădui să facă o reverenţă cuvenit de adâncă.

— Este o onoare să vă cunosc, stimate domn!

— Onoarea este şi a mea, o, prea frumoasă domnişoară! Hai să ne comportăm ca nişte făpturi ce se îndrăgesc, ceea se sper să şi devenim în viitorul cel mai apropiat, spuse Percy cu o voce de bas, ce ar fi făcut de ruşine orice buhai din Louisiana, privind undeva deasupra capului ei, ca şi cum s-ar fi adresat unuia dintre colţurile îndepărtate ale tavanului. Charles mi-a vorbit atât de mult despre domnia voastră în lunga iarnă ce a trecut, încât ardeam de nerăbdare să vă cunosc, adăugă el.

— Mă scuzaţi, dar eu trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de câteva chestiuni urgente, se scuză Charles după ce îi conduse în salon.

— Nicio problemă, băiete, nicio problemă. Du-te liniştit şi lasă-mă să vorbesc între patru ochi cu această superbă domniţă, spuse lordul Percy, după care îşi coborî capul şi începu să se scotocească prin buzunarele vestei, în căutarea tabacherei.

În această poziţie, bărbia îi dispărea cu totul în guşă. Priză puţin tutun, după care strănută straşnic.

— Vă rog să mă iertaţi, domnişoară! Ştiu că este un viciu înfiorător, dar vă asigur că este singurul pe care îl am.

Nicole abia se putu abţine să nu izbucnească în râs. Nici nu ştia ce o amuza mai tare: înfăţişarea bărbatului sau modul lui de exprimare.

— Nu doriţi să luaţi loc?

— Vai, mulţumesc, domnişoară, sunteţi prea amabilă! Vă rămân veşnic îndatorat pentru mărinimoasa dumneavoastră invitaţie, făcu bărbatul, după care porni spre cele două scaune cu spătar înalt, aşezate în dreptul ferestrei centrale.

După ce se cocoţă pe scaun, Percy rămase cu picioarele – mult prea scurte pentru a atinge podeaua – suspendate în aer, ajungând la covor doar cu vârfurile pantofilor săi cu catarame.

— Din nefericire, acest umil înveliş al sufletului nu mă ajută foarte tare, spuse el, observând probabil expresia amuzată de pe chipul interlocutoarei sale. Dar asta nu înseamnă că nu am alte calităţi şi mijloace care să mă facă plăcut, să zic aşa. Totuşi, am impresia că domnia voastră nu daţi doi bani pe vorbele dulci ale admiratorilor.

Realizând că bărbatul îi face curte, Nicole se aşeză încet pe scaun, încercând să tragă de timp.

— Mă scuzaţi, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise ea în cele din urmă, privind nedumerită spre acel omuleţ straniu cu vestă roşie, ce stătea lângă ea cu guşa revărsată

peste cravată şi burdihanul sprijinit pe picioare.

— Eu sunt cel care trebuie să vă ceară scuze – pentru dizgraţioasa-mi înfăţişare. Dar vă asigur, domnişoară, că inima ce bate în acest piept este făcută din aur curat, zău că da. Inima aceasta e mai curată decât aripile îngerilor din rai şi mai preţioasă decât diamantele.

Nicole îşi duse mâna la buze pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Mă iertaţi, domnule, dar nu prea ştiu cum să interpretez cuvintele domniei voastre.

— Gândiţi-vă la rai, o, tânără şi frumoasă zână a zânelor! Pentru că asta este ceea ce aş dori eu să vă ofer: raiul pe pământ, îşi continuă Percy discursul, prizând de încă două ori din tutun şi strănutând şi mai grozav ca înainte. Mă iertaţi, stimată domnişoară, mă iertaţi.

— Mă luaţi, fără îndoială, peste picior, stimate domn, răspunse Nicole cu vocea tremurândă din cauza efortului de a-şi stăpâni râsul.

— Câtuşi de puţin, draga mea, câtuşi de puţin. Am împrumutat graiul poeţilor pentru a vă prezenta umila-mi cerere. Acceptaţi-o şi mă veţi face cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Nicole îşi lăsă braţul să cadă şi se holbă la el cu gura căscată.

— Mă cereţi cumva în căsătorie?

— Exact. Spuneţi da. Nimic nu m-ar face mai fericit, zise bătrânelul, după care deschise din nou tabachera de aur şi îşi aplică tutun măcinat fin în ambele nări.

Strănutul care urmă după prizare aproape că îl azvârli jos de pe scaun.

— Vă rog încă o dată să mă scuzaţi!

Nicole se lăsă pe spătarul scaunului şi, nemaiputându-se abţine, începu să chicotească.

— Să înţeleg că îmi refuzaţi cererea?

Nicole nu putu decât să încuviinţeze din cap. Râdea acum în hohote, ţinându-se cu o mână de burtă şi acoperindu-şi faţa cu cealaltă.

— Vai, ce durere!... Deşi m-aţi lăsat cu inima zdrobită, am să încerc să supravieţuiesc şi să suport mai departe amarul acestei nefericite sorţi pământeşti.

Încă o priză de tutun, urmată din nou de un strănut, după care Percy scoase din buzunarul de la spate o batistă uriaşă, pe care o despături fulgerător, şi se şterse la ochi.

— De bună seamă că îmi va rămâne pentru totdeauna satisfacţia de a fi fost primul pretendent pe care aţi binevoit să îl refuzaţi. Nu este cine ştie ce consolare, dar bănuiesc că trebuie să mă mulţumesc cu atât.

— Credeţi că voi avea mulţi pretendenţi, sir? întrebă Nicole, oprindu-se brusc din râs.

— Mai încape vreo îndoială în acest sens, domnişoară Nicole? răspunse Percy, studiind-o îndelung cu ochii săi cenuşii, ce păreau prea luminoşi şi prea senini pentru un bărbat cu o înfăţişare altminteri atât de ridicolă. Îmi acordaţi permisiunea de a vă numi aşa, oare?

În momentul acela, fata realiză că toate acele vorbe stranii şi absurda cerere în căsătorie a bătrânelului nu fuseseră decât o şaradă menită să micşoreze distanţa dintre ei. Scopul lui Percy fusese doar acela de a o face să râdă, pentru ca ea să nu se simtă stingherită în prezenţa lui. Nicole îl plăcea deja nespus de mult pe omul acesta.

— Chiar vă rog să o faceţi, răspunse ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Charles mi-a povestit, de bună seamă, câte ceva despre trecutul dumneavoastră, dar, văzându-vă acum aşezată aici, lângă mine, atât de frumoasă şi de calmă, zău că am uitat tot ce mi-a spus, spuse Percy pe un ton cât se poate de serios, de această dată. Sunteţi o tânără fermecătoare, ce are să devină în curând una dintre cele

mai bogate moştenitoare din întregul regat. Nu încape îndoială că, în scurt timp, veţi fi asaltată cu nenumărate cereri în căsătorie.

— Ce oroare! murmură Nicole.

— Da, bănuiesc că aşa trebuie să vi se pară în momentul de faţă. De aceea, trebuie să vă pregătiţi pentru a le ţine piept.

— Şi cum aş putea să fac asta?

— Înconjurându-vă de prieteni sinceri, care vă vor cu adevărat binele. Ascultându-le sfaturile şi lăsându-i pe ei să vă apere.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce spuneţi, spuse Nicole, şovăitoare.

— Nu mă îndoiesc de faptul că o domnişoară ca dumneavoastră, cu o fire atât de impetuoasă şi de spontană, găseşte eticheta înaltei societăţi engleze cât se poate de desuetă şi de anostă.

Nicole se întrebă dacă poate să fie cu adevărat sinceră cu omul acesta. Charles avea o mare stimă pentru Percy, iar ea ajunsese să se încreadă orbeşte în unchiul său. În plus, chiar simţea nevoia de a se destăinui cuiva.

— Adevărul este că, pe parcursul săptămânilor care au trecut de la sosirea mea în Anglia, m-am simţit cam încorsetată, mărturisi ea în şoaptă.

— Of, biata mea domnişoară!… Bineînţeles că v-aţi simţit încorsetată. În comparaţie cu trecutul dumneavoastră, când obişnuiaţi să munciţi cot la cot cu ceilalţi membri ai familiei, probabil că acest nou stil de viaţă vi se pare de-a dreptul sufocant.

— Până acum nici nu mi-am dat seama cât de mult înseamnă munca pentru mine. Aici mă simt atât de inutilă! …

— Trebuie să aveţi în vedere faptul că urmează să deveniţi moştenitoarea unui conte, îi reaminti Percy.

— Bine, dar ce am *să fac* în această calitate?

— O, sunt multe de făcut. De asta vă veţi convinge în curând şi singură. Puteţi face multe lucruri bune. Vă va reveni o avere considerabilă şi, odată cu ea, veţi dobândi şi putere. Sunt sigur că veţi şti să le folosiţi pe amândouă în mod înţelept.

Părea gata să se lanseze într-o tiradă despre ceea ce putea să îi rezerve viitorul, dar în cele din urmă se răzgândi.

— Dar toate acestea nu vă sunt de niciun folos acum, nu-i aşa?

— Aşa este, încuviinţă ea gânditoare. Mă simt îngrădită de lucruri pe care nu le înţeleg. Trebuie să respect reguli de conduită care mă împiedică să arăt cine sunt cu adevărat. Nu am voie să gătesc sau să am grijă de casă. Trebuie să dau ordine altora şi apoi să stau deoparte şi să îi privesc muncind, ca şi cum eu nu aş avea, la rândumi, două mâini şi două picioare.

Fata simţi că i se pune un nod în gât.

— Şi mi s-a spus că nu ar trebui să ies niciodată neînsoţită! adăugă ea indignată.

— Asta deoarece Londra nu este un sat, unde toţi sunt prieteni sau rubedenii…

— Nu mă interesează motivul! Tot ce ştiu este că mă simt ca o prizonieră! Poate că aceasta este o colivie de aur, dar tot colivie se numeşte!

— Desigur că nu vă interesează motivul, spuse Percy, întinzându-se înspre ea şi bătându-i uşor mâna. Şi sunt bucuros să vă anunţ că soluţia la această problemă sunt chiar eu.

— Poftim?…

— Exact cum aţi auzit, zise el, şi faţa-i dolofană se lăţi într-un zâmbet luminos. Charles m-a implorat să îl ajut să găsească o escortă potrivită pentru domnia voastră.

Răspunsul meu a fost unul cât se poate de simplu. Vedeţi dumneavoastră, eu m-am retras aproape total de pe scena socială, iar asociaţii mei mai tineri sunt mult mai talentaţi decât aş putea fi eu vreodată. Cu toate acestea, stimatul dumneavoastră unchi a insistat ca eu să mă ocup personal de afacerile sale. Chiar şi aşa, activităţile mele de la biserică şi munca pentru Charles abia de îmi ocupă două zile pe săptămână. Unde mai pui că sunt şi văduv. Da, de zece ani. Prin urmare, mă aflu aici pentru a vă întreba dacă mă acceptaţi pe post de însoţitor oficial.

— Acum înţeleg de ce unchiul Charles ţine atât de mult la dumneavoastră, sir.

— Vă rog să îmi spuneţi Percy, spuse bătrânul şi aproape că se duse de-a rostogolul când se întinse şi o bătu din nou liniştitor pe mână. Vă rămân veşnic îndatorat pentru aceste cuvinte măgulitoare.

Când reveni în salon şi îi văzu cum stăteau unul lângă altul, pe faţa lui Charles apăru un zâmbet.

— Ah, văd că începeţi să vă împrieteniţi! spuse el, bătând încântat din palme. Ce bucurie! Haideţi, mai avem timp pentru o plimbare prin grădină înainte de cină!

Capitolul 18

Eşti sigur că clici este? întrebă Nicole şovăitoare.

— Da, coniţă. Lincoln’s Inn Fields, numărul treizeci şi nouă este chiar acolo, răspunse Jim, arătând în faţă cu mâna în care ţinea biciul.

— Dacă nu doreşte să mă primească? întrebă tânăra, privind într-acolo prin portiera deschisă.

— Tocmai în aceasta constă frumuseţea înaltei societăţi, răspunse Percy, aşezându-şi bastonul între genunchi şi zâmbindu-i încurajator. Nu eşti niciodată nevoit să suporţi umilinţa unei respingeri. Tot ce trebuie să

faceţi este să îi lăsaţi slujnicei care va deschide uşa o carte de vizită.

— Bine, dar nu înţeleg…

— Dacă doreşte, stăpâna casei va avea apoi posibilitatea de a vă întoarce favorul. Dacă o face, urmează să vă întâlniţi la un ceai sau să vă plimbaţi împreună prin Mayfair. În eventualitatea în care nu doreşte să vă întâlnească, are să vă trimită un bileţel scris într-o manieră cât se poate de politicoasă, invocând o listă lungă de motive, care vor fi, de bună seamă, toate false. Am cunoştinţe care, în acest mod politicos, au evitat să se întâlnească de mai bine de zece ani.

Neavând încotro, Nicole coborî şovăitoare din trăsură şi se îndreptă spre clădire. Nu cunoştea deloc acest cartier londonez, dar Percy o asigurase că este unul cât se poate de respectabil. Casele erau lipite una lângă alta, cu faţadele spre un parc cenuşiu, tăcut şi umbrit de copaci, aflat pe cealaltă parte a străzii. Era o zi răcoroasă, cu o burniţă fină, ce aducea mai degrabă a ceaţă decât a ploaie. În ochii lui Nicole, vremea era la fel ca mare parte din populaţia Angliei: enervant de politicoasă.

Între timp, fata descoperise că în Anglia existau două lumi diferite şi paralele. Una era reprezentată de universul sclipitor al rochiilor bătute cu pietre preţioase, al balurilor, al recitalurilor muzicale şi al somptuoaselor slujbe care se ţineau duminica la Catedrala Westminster. Cealaltă consta dintr-o sărăcie lucie, dezgustătoare şi oripilantă. Bineînţeles că putea să evite contactul vizual cu cartierele mizere ale oraşului, trăgând pur şi simplu perdelele trăsurii. După felul în care vorbeau cei din înalta societate pe la recepţii, banchete şi ceaiuri dansante, ai fi zis că această lume scufundată în sărăcie nici măcar nu există. Totuşi, Nicole nu putea să ignore existenţa acestui univers şi nici nu voia să o facă. Era de ajuns să arunce o privire

pe o alee din cartierele mărginaşe pentru a avea nopţi în şir coşmaruri cu oameni ce trăiesc în mizerie, înconjuraţi de fum şi praf, cu copii flămânzi, îmbrăcaţi în zdrenţe. Asemenea imagini o umpleau de groază şi de frustrare.

Urcă treptele din faţa casei şi trase de mânerul din bronz de lângă uşă. Undeva, în casă, se auzi un clinchet de clopoţel. Băgă mâna în punguţa împodobită cu mărgele ce îi atârna de încheietură şi îşi scoase cartea de vizită. Îi venea greu să creadă până şi faptul că avea cărţi de vizită. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le făcuse împreună cu unchiul său după sosirea la Londra. S-au dus întins la magazinul Kedrick’s de pe Bond Street şi au comandat hârtie de scris şi cărţi de vizită din carton velin, cu blazonul casei Harrow poansonat şi argintat. Sub blazon se afla o inscripţie scrisă în relief: *Domnişoara Nicole Harrow*. Atât. Deşi pe cartea de vizită nu era trecută nicio adresă şi nicio altă informaţie, Charles a asigurat-o că nu era nevoie de nimic mai mult.

Uşa se deschise şi în faţa ei apăru o tânără ce purta un şorţ alb şi o bonetă scrobită. Aceasta măsură din ochi rochia de zi şi pălărioara lui Nicole, după care făcu o scurtă reverenţă.

— ’Neaţa, coniţă.

Nicole era cât pe ce să se încline la rândul ei, dar din fericire se opri la timp, începând, în schimb, să dea rostire discursului învăţat de la Percy.

— Fiţi amabilă, vă rog, şi înştiinţaţi-o pe doamna Madden că domnişoara Nicole Harrow doreşte să îi facă o vizită şi…

Văzând că slujnica nu mai este atentă la cuvintele ei, Nicole se opri în mijlocul frazei şi se întoarse să vadă ce anume o fascinase într-atât pe tânără. Nu văzu decât trăsura cu care venise şi pe lacheul ce aştepta lângă portiera deschisă. Percy rămăsese aşezat în trăsură,

jucându-se cu măciulia bastonului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă în cele din urmă Nicole.

— Vai, nicidecum, milady!… Exclamă slujnica, după care făcu încă o reverenţă, de această dată mult mai adâncă. Vă rog să mă iertaţi…

Prea târziu. Fragila stăpânire de sine a lui Nicole se risipise cu totul, la fel şi înfloratul discurs protocolar.

— Vă rog să-i daţi doamnei Madden această carte de vizită, spuse ea scurt, vârând biletul de vizită în mâna slujnicei, după care se întoarse cu spatele şi porni înapoi spre caleaşcă.

— Nicole! strigă cineva în spatele ei chiar înainte ca tânăra să ajungă la trăsură.

Când se întoarse, Nicole o văzu pe soţia căpitanului, care îşi apucă poalele fustelor şi coborî într-un suflet scările din faţa casei.

— O, Dumnezeule mare, aproape că nu-mi vine să-mi cred ochilor! exclamă femeia, strângându-i înfrigurată mâinile într-ale sale. Sunt încântată să te văd, draga mea!

Nicole răsuflă uşurată.

— Nu aţi luat legătura cu mine şi am crezut că nu mai doriţi să ne întâlnim, răspunse ea.

— Of, draga mea dragă, nimic nu poate fi mai departe de adevăr! Dar te rog să pofteşti înăuntru şi să serveşti nişte ceai, o invită Emily, trăgând-o uşor spre casă.

Nicole îşi eliberă o mână şi arătă spre portiera deschisă a caleştii.

— Vi-l prezint pe lordul Percy, care este avocatul şi prietenul unchiului meu.

— Vă doresc o dimineaţă bună şi frumoasă, stimată doamnă.

— Vă rog şi pe dumneavoastră să poftiţi înăuntru,

milord.

— Vă mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie, dar stau cât se poate de confortabil aici.

— Îmi pare rău, milord, dar aşa ceva nu este cu putinţă. Coborâţi numaidecât! ordonă Emily, privind îngrijorată în jur şi bodogănind: „Pun rămăşag că toţi vecinii mei ne privesc înmărmuriţi”, după care

O luă pe Nicole de mână şi o conduse înapoi spre casă.

Ascultător, Percy coborî cu chiu, cu vai din trăsură şi le urmă.

În curând stăteau toţi trei aşezaţi confortabil în nişte fotolii pluşate, în dreptul bovindoului dinspre stradă. Pardoseala lustruită, din lemn de stejar, reflecta razele blânde ale dimineţii şi strălucirea focului din cămin. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri ce înfăţişau porturi şi corăbii maiestuoase. Pe măsuţa din colţ trona un glob pământesc de dimensiuni uriaşe. În încăpere se mai aflau două dulapuri cu vitrină, pline cu teancuri de hărţi şi suluri prinse cu şnurul albastru al casei regale.

— După ce ne-am întors din călătorie, m-am gândit că s-ar putea să nu îţi mai doreşti să te vizitez, explică Emily în timp ce slujnica servea ceaiul.

— Cam aşa?…

— Deoarece, pe uscat, lucrurile stau altfel, spuse femeia cu glasul şi privirea pline de căldură. Ar putea să pară nepotrivit ca o soţie de armator să o viziteze pe moştenitoarea unui conte, adăugă ea, întinzându-se spre Nicole şi lovind-o uşor pe genunchi. Dar să lăsăm asta. Acum eşti aici şi aş vrea să ştiu cum te simţi în Anglia.

— Sinceră să fiu… Nu ştiu.

Acum, că avea ocazia de a i se destăinui unei alte femei, simţi că

I se pune un nod în gât.

— Nu sunt nefericită. Totuşi, nu pot să nu mă simt încorsetată… Şi foarte confuză…

— Şi poate că, din când în când, dezorientată?

— O, da!

Emoţia faptului că exista cineva care o înţelege o lăsă aproape fără vlagă.

— Au trecut deja două luni de când mă aflu aici şi tot nu ştiu ce aşteptări au ceilalţi de la mine, adăugă ea.

— Nici nu e de mirare, draga mea. În Anglia, totul este atât de…

— …Diferit. Ştiu. Toată lumea îmi spune că trebuie să am răbdare.

Să aştept. Dar cât trebuie să mai aştept? Şi de ce trebuie să fiu atât de încorsetată? Aş vrea să fac atât de multe… Există atât de mulţi oameni nevoiaşi… Dar tot ce aud este: „Toate lucrurile la timpul lor”.

Totuşi, de la Emily nu auzi asta. Femeia sorbi o gură de ceai, uitându-se atent la Nicole peste marginea ceştii.

— Şi, ia spune-mi, ai avut mulţi pretendenţi? o întrebă ea.

— Of, da… De toate soiurile: tineri şi bătrâni, slabi şi graşi, scunzi şi înalţi…

Percy tuşi uşor.

— Doamne, cum v-am neglijat! exclamă Emily, întorcându-se spre el. Vă rugăm să ne iertaţi, milord!

— Nu aveţi de ce să vă cereţi iertare, doamnă Madden. Pentru mine este o onoare să mă număr printre prietenii domnişoarei Nicole, iar, în calitate de prieten, ştiu cât de mult i-a lipsit sfatul unei femei în această perioadă.

— Păi cum să nu-i lipsească? zise Emily, întorcându-se din nou către Nicole. Spuneai că ai avut o mulţime de pretendenţi până acum, spuse ea, îndemnând-o astfel blând pe tânără să îşi continue povestirea.

Nicole nu îşi mai puse stavilă gurii şi îşi descărcă sufletul, dând frâu liber unui şuvoi de gânduri. Povesti despre iureşul de persoane proaspăt cunoscute la petrecerile mondene: despre debutante şi burlaci, despre pretendenţii ce roiau, linguşitori, în jurul ei, despre marile cucoane ce nici măcar nu păreau să îi observe prezenţa. Povesti că a întâlnit oameni care se lăudau că strămoşii lor ar fost înrudiţi cu familia Harrow şi oameni care păreau să ştie cine ajunsese ea acum, mai bine decât ea însăşi. La început, fusese impresionată de opulenţa înaltei societăţi londoneze şi de respectul care i se arăta pentru că era nepoata lui Charles. Totuşi, pe măsură ce se afunda tot mai mult în oceanul monden de şifon, tafta şi discuţii politicoase şi sterile, au început să i se deschidă ochii şi a reuşit să îşi vadă peţitorii exact aşa cum erau: anoşti, chei şi plini de afectare.

Emily o ascultă cu atenţie până la capăt, calmă şi răbdătoare.

— Şi ce crede unchiul dumitale despre toate astea? întrebă ea când Nicole termină de povestit.

— Pare mulţumit, răspunse Nicole, cu o urmă de îndoială în voce.

În momentul acela, Percy îşi drese din nou glasul şi interveni în discuţie.

— Permiteţi-mi să vă spun, stimată doamnă Madden, că lordul Charles este de-a dreptul încântat. A aruncat-o pe această sărmană domnişoară în apele cele mai adânci şi ea nu doar că a supravieţuit, dar a făcut faţă situaţiei într-un mod admirabil, care îi face cinste atât ei, cât şi unchiului său.

— Unchiul Charles ar vrea să cheltuiesc mai mult, spuse Nicole posomorâtă.

— Asta deoarece domnişoara Nicole are doar şase rochii de zi şi nu mai mult de două rochii de bal, explică

Percy.

— Nu este, într-adevăr, de ajuns, aprobă Emily.

— Vai, dar cusătoresele de aici cer nişte preţuri atât de piperate! exclamă Nicole nemulţumită. Cu banii aceştia aş putea cumpăra hrană pentru un an întreg locuitorilor satului meu din Louisiana!

— Dar aici nu suntem în Louisiana, spuse Emily. Draga mea, vrei să îţi dau un sfat?

— Sigur, răspunse Nicole, aplecându-se spre ea. Aş fi fericită să o faceţi.

— Ascultă întâi ceea ce am să-ţi spun şi mai vedem după aceea dacă vei fi fericită ori ba, spuse Emily, după care îşi puse ceaşca pe măsuţă şi îşi aşează mâinile pe genunchi. De fapt, ceea ce urmează să-ţi spun nu are nicio legătură cu fericirea.

Femeia se opri şi aşteptă să vadă dacă tânăra nu are, cumva, ceva de obiectat. Văzând că Nicole nu spune nimic, Emily îşi îndreptă spatele, pregătindu-se să continue.

— Aici nu este vorba despre fericire, ci despre *datorie*. Doar cei tineri şi privilegiaţi au falsa impresie că viaţa este un şir lung de evenimente fericite şi că singurul nostru ţel în viaţă este cel de a ne asigura propria fericire. În schimb, orice persoană cu scaun la cap ştie că în viaţă ne confruntăm cu nenumărate greutăţi şi alegeri dificile.

— Aveţi perfectă dreptate, spuse Nicole cu vocea tărăgănată.

— Orice dar primit implică o răspundere, continuă Emily. Unchiul dumitale ţi-a oferit un dar impresionant: avuţie şi putere. Dacă accepţi acest dar, ai datoria de a le folosi pe amândouă cu înţelepciune.

— Dar cum pot să fac asta? întrebă Nicole. Acest mod de viaţă mă sufocă! Nu mă ocup decât cu lucruri frivole, care nu ajută pe nimeni.

— Pentru a putea să zbori, trebuie întâi să înveţi să

mergi, răspunse Emily. Învaţă lecţiile zilei de azi şi, încet-încet, vei descoperi modalităţile prin care îi poţi ajuta pe alţii.

Percy îşi drese din nou vocea.

— Mă iertaţi, stimată doamnă, dar domnişoara Nicole trebuie să fie acasă în jumătate de ceas. I-am dat unchiului său cuvântul meu de onoare că nu vom întârzia.

— Pot să mai vin şi altă dată? întrebă Nicole, ridicându-se în picioare.

— Ori de câte ori doreşti, draga mea, răspunse Emily, luând-o de mână. Dragă Nicole, în aceste câteva minute petrecute împreună am descoperit la dumneata două trăsături de caracter de-a dreptul remarcabile. În primul rând, faptul că, indiferent de ceea ce crezi dumneata, începi să îţi găseşti locul în înalta societate din Anglia şi o faci într-un mod cât se poate de demn. În al doilea rând, este admirabil cât de puţin te interesează frumuseţea şi averea de care dispui. Eşti o pasăre rară, draga mea. Nu mă îndoiesc de faptul că unchiul dumitale este încântat.

— Mi-aş dori să pot fi şi eu atât de sigură de asta, murmură Nicole.

— Îi vei face cinste unchiului dumitale, ai să vezi, spuse Emily zâmbind. Îţi vei face datoria de moştenitoare şi, cu timpul, ai să-ţi găseşti împlinirea sufletească. La bordul navei, i-ai vorbit soţului meu despre credinţa dumitale în Dumnezeu. Îţi amintesc că Dumnezeu nu ne-a făgăduit că viaţa noastră pământească va fi uşoară, dar ne-a făgăduit, în schimb, că va fi alături de noi mereu, chiar şi în momentele cele mai grele.

— Îmi stă bine coafura aceasta?…

— Sunteţi frumoasă ca o floare, zău aşa, coniţă Nicole! exclamă Maisy, dându-se cu un pas înapoi. Ia întoarceţi-vă de jur-împrejur, domniţă, să vă văz mai bine.

Nicole purta o rochie de bal nou-nouţă, din mătase de tafta de culoarea smaraldului, cu trena împodobită cu flori de mătase.

— Iar când vă aşezaţi, aveţi grijă de vă ridicaţi trena rochiei, că de nu, floricelele astea or să se flecească urât de tot şi-ar fi mai mare păcatu' de ele.

— Îţi mulţumesc că mă ajuţi, Maisy.

— Vai, dar asta-i o adevărată plăcere pentru mine, coniţă! Când am aflat că slujnica s-a îmbolnăvit de gripă, mi-a părut rău de ea, ce-i drept, dar m-am şi bucurat. Îmi place la nebunie să vă ajut să vă gătiţi! Este ca şi cum aş privi cum se face chiar sub ochii mei o păpuşică încântătoare.

„*Exact aşa mă simt*", se gândi Nicole în timp ce se privea în oglindă, „*ca o păpuşă de porţelan pregătită pentru a fi expusă în vitrină*".

— Bine, dar tot nu mi-ai spus cum îmi stă părul... Nu arăt ridicol?

— Nici gând, coniţă Nicole. Coroniţele astea sunt moda zilei, din câte ştiu eu.

Dar Nicole nu purta nicidecum o coroană, ci un aranjament în stil oriental, format din lujeri verzi şi lungi, ce se clătinau la fiecare mişcare.

Tânăra îşi îndreptă spatele, îşi strânse turnura rochiei cu mâna dreaptă şi făcu o reverenţă de probă. Petrecerea din seara aceasta, organizată de ambasada Portugaliei, era primul eveniment cu adevărat oficial la care participa. Vrând ca nepoata lui să se familiarizeze treptat cu pompa şi ceremonialul scenei mondene londoneze, Charles nu o dusese până acum decât la sindrofii de-ale prietenilor şi aliaţilor săi, unde era protejată şi i se treceau cu vederea eventualele greşeli. Însă petrecerea din seara aceasta era o cu totul altă poveste. Sezonul londonez se apropia de sfârşit, iar

aceasta reprezenta ultima ocazie de a participa la un eveniment oficial. Ştiind cât de importantă era această petrecere pentru unchiul său, Nicole îşi dorea fierbinte să facă totul ca la carte.

— Datorie, murmură ea pentru sine şi apoi, privindu-se în oglindă, se aplecă în faţă şi făcu un gest larg cu braţul înmănuşat, după care îşi îndreptă din nou spatele. A fost bine?

— Aţi fost graţioasă ca o lebădă, coniţă Nicole! exclamă Maisy, sorbind-o din ochi, cu mâinile încleştate peste şorţ. Tare mândru are să fie stăpânul!

— Sper să ai dreptate, răspunse Nicole.

„*Datorie*”, repetă apoi tânăra în gând. Cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui Emily, cu atât era mai convinsă de înţelepciunea sfatului ei. Până acum se comportase într-un mod frivol. Întâi şi întâi trebuie să înveţe regulile de etichetă – să înveţe să se adapteze şi să se comporte în mod adecvat în înalta societate – şi doar după aceea poate să îşi asume răspunderea şi să înceapă să îşi folosească avuţia şi puterea, nu doar pentru a-şi găsi propria fericire, ci mai ales pentru a-i ajuta pe cei mai puţin privilegiaţi, împlinindu-şi astfel ceea ce credea că este menirea sa în viaţă. *Datoria*.

În timp ce cobora treptele scării începu să respire din ce în ce mai greu, şi asta nu doar din cauza strânsorii corsetului. Era ca şi cum elementele acestei lumi străine, pe care nu o înţelegea, ar fi sufocat-o.

Când intră în salon, aruncă instinctiv o privire spre măsuţa din colţ. Pe o tavă de argint trona un teanc de corespondenţă. În ziua aceea mai sosiseră alte şase invitaţii gravate, cărora li se adăugau şi cele trei cărţi de vizită lăsate slujnicei de nişte persoane care voiau să le transmită complimente lordului şi moştenitoarei acestuia.

Nicole îşi reprimă cu greu un fior de groază la gândul

că va trebui să suporte şi mai multe ceaiuri dansante, expoziţii, mese festive şi flecăreli politicoase.

— Sunt gata, unchiule.

— Arăţi superb, draga mea! exclamă Charles plin de mândrie, privind-o admirativ. Croitoreasa a făcut o treabă grozavă.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru rochie.

— Ei, nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

Nicole se gândi că era straniu că unchiul ei insista atât de mult ca ea să îşi cumpere straie noi, din moment ce, la toate evenimentele la care participau, el purta mereu aceeaşi redingotă neagră, aceiaşi pantaloni şi aceeaşi vestă brodată cu fir de aur.

— Nu ştiu cum aş putea să te conving să îţi comanzi mai multe rochii. Ei, dar să lăsăm asta acum. Draga mea, am o surpriză pentru tine, spuse el, ducând mâna în interiorul hainei.

— O scrisoare! exclamă Nicole.

— A sosit chiar adineauri, în timp ce te îmbrăcai, şi am considerat că este mai bine să aştept să cobori.

Nicole tăie înfrigurată sigiliul plicului cu un cuţitaş de argint şi începu să parcurgă repede primele rânduri ale epistolei.

— Doamne, Dumnezeule!…

— Ce este? Ce s-a întâmplat? exclamă Charles îngrijorat –, venind într-un suflet lângă ea. Ai devenit palidă ca o stafie. Uite, ia loc aici, te rog, adăugă el, conducând-o până la una dintre canapele. Şi acum, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Cyril… S-a îmbolnăvit de gripă… Şi… A murit…

— Dar cum este posibil aşa ceva? gemu Charles, lăsându-se încet pe canapea, alături de nepoata sa. Era, doar, un om puternic, în floarea vârstei…

— Da, dar boala nu a ţinut cont de asta, răspunse

Nicole. Anne este dărâmată, adăugă ea după ce termină de citit scrisoarea.

— Păi cum să nu fie, biata de ea?... Cât de mult se iubeau!... Cât de fericiţi erau împreună!...

Charles clătină posomorât din cap.

— Şi copilul?

— Copilul este bine. Catherine spune că este izvorul lor de bucurie. L-au botezat John, după bunicul Price.

— A, da, tatăl lui Catherine. Un om de ispravă.

În momentul acela, ochii lui Nicole căzură peste data înmormântării lui Cyril.

— Dumnezeule, dar au trecut deja trei luni de la moartea lui! exclamă ea, scăpând scrisoarea din mâini.

Nu mai resimţise niciodată atât de acut distanţa colosală ce o despărţea de iubita sa familie şi de universul pe care îl cunoştea. *„Au trecut deja trei luni*”.

Observă îngrijorarea de pe faţa lui Charles de îndată ce îşi ridică privirea. Începea să îl cunoască din ce în ce mai bine şi de aceea îi era uşor să ghicească la ce se gândea în momentul acela. Charles se aştepta ca ea să îi spună că vrea să se întoarcă acasă – idee care îi trecuse, ce-i drept, prin cap – şi se gândea cu groază că va trebui să îi reamintească de promisiunea pe care i-o făcuse: că va rămâne în Anglia timp de doi ani.

— Nu ştiu ce să fac, murmură Nicole.

Charles începu să îşi maseze pieptul – ceea ce devenise deja un gest reflex – şi inspiră adânc, apoi, dintr-odată, se lumină la faţă.

— De ce nu îi scrii să vină şi ea aici, în Anglia?

— Poftim?...

— În acest moment, i-ar prinde bine o schimbare. Acordă-i şansa de a-şi privi trecutul şi viitorul dintr-o altă perspectivă.

— O, unchiule, dar este o idee minunată!

Gândul că o va revedea pe sora şi prietena ei o umplu de dor.

— Dar crezi că are să se învoiască?

— Nu avem cum să ştim, dacă nu o întrebi, spuse el, după care sună din clopoţel.

În scurt timp, Gaylord îşi făcu apariţia.

— Gaylord, am să scriu o scurtă scrisoare pe care am să te rog să i-o duci ambasadorului Portugaliei. Tocmai am primit o veste tristă şi, prin urmare, nu vom putea participa la evenimentul din seara aceasta.

— Sigur, milord, răspunse Gaylord, după care se întoarse spre Nicole şi îşi înclină capul. Mă scuzaţi, domnişoară Nicole, permiteţi-mi să vă spun că suferim cu toţii alături de dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc, Gaylord.

Tânăra era cât pe ce să se supună hotărârii lui Charles şi să folosească această veste tristă drept scuză pentru a-şi amâna debutul oficial în înalta societate. Nici că putea găsi un pretext mai bun. Totuşi, ceva în interiorul fiinţei ei se răzvrăti. Îşi îndreptă umerii şi se ridică în picioare.

— Nu va fi nevoie de nicio scrisoare, unchiule Charles.

— Bine, draga mea, dar nu pot să îţi cer să…

— Chiar tu ai spus că acesta este un eveniment important. Mi s-a întins cumva machiajul?

— Nicidecum, draga mea. Arăţi în continuare superb! spuse Charles, ridicându-se la rândul său în picioare, plin de mândrie şi de recunoştinţă. Draga mea, tot ce pot să spun este că sunt mândru de tine!

Capitolul 19

Stând în căruţa unui fermier acadian ce se oferise să

o conducă înapoi în Georgetown, Catherine se gândea recunoscătoare la cât de bună fusese soarta cu ea. La o vârstă la care majoritatea femeilor începeau să o lase mai domol cu munca şi acordau mai mult timp odihnei, ea găsise o nouă îndeletnicire, care îi aducea bucurie şi împlinire sufletească.

Puternicul vânt de miazăzi făcea natura să vibreze aidoma sufletului său. Era una dintre cele mai călduroase toamne din câte îşi amintea. Soarele transforma aversele de ploaie în perdele cu scânteieri aurii şi, aproape în fiecare după-amiază, pe cer se desfăşura, ca un imens arc multicolor, câte un curcubeu.

Când ajunseră pe ultima culme de dinainte de Georgetown, fermierul trase hăţurile, lăsându-şi caii osteniţi să răsufle un pic. Căruţa, încărcată cu ultima recoltă a verii şi cu primele butoaie de cidru proaspăt, se opri cu un scârţâit teribil. Fermierul, un om taciturn din fire, abia de scosese câteva cuvinte pe parcursul întregii călătorii; dar pe Catherine nu o deranja defel lucrul acesta. După două zile lungi, petrecute în compania a şaptesprezece copilaşi guralivi, tăcerea era bine-venită.

Îşi apucă şnururile bonetei, de teamă ca aceasta să nu îi fie luată de vânt. Deşi bătea un vânt destul de puternic, era o după-masă călduroasă şi senină. Catherine cuprinse cu privirea întregul peisaj fremătător, pictat de toamnă într-o miriadă de culori, ce se întindea dedesubt, până la clopotniţa bisericii din satul lor. Vântul dezgolea ramurile copacilor cu o furie nebună, acoperind totul în jur cu frunzele lor multicolore. În vârful dealului, totul era lumină, cer albastru şi şuierat de vânt. Dedesubt, natura semăna cu o mare zbuciumată, pictată în nuanţe de roşu şi auriu.

Fermierul smuci din hăţuri, plesnind uşor spinarea cailor, şi animalele se puseră din nou în mişcare. Începură

să coboare încet pe cărarea plină de hârtoape, pătrunzând treptat în inima vârtejului de sub culme. Catherine fu nevoită să îşi ducă mâna la ochi pentru a se feri de frunze şi praf. Când ajunseră la adăpostul unor copaci înalţi ca nişte turnuri şi îşi ridică din nou privirea, femeia rămase înmărmurită de frumuseţea tabloului de deasupra capului ei. Razele soarelui, ce licăreau jucăuşe printre ramurile unduitoare ale copacilor şi frunzele ce pluteau în aer, semănau cu scânteile unui foc ceresc.

Când ajunseră în apropiere de Georgetown, Catherine îşi scoase din traistă o foaie de hârtie. Era o listă pe care o pregătise cu ceva timp înainte. După ce o verifică din nou şi ajunse la concluzia că nu lipsea nimic, i-o înmână fermierului, spunându-i în limba franceză:

— Eşti bun să cumperi aceste lucruri şi să le dud familiei nou-venite?

— Sigur că da, madame.

— Banii aceştia ar trebui să fie de ajuns, spuse Catherine, dându-i o punguţă de piele – dar, dacă totuşi n-ajung, atunci îţi voi da restul banilor săptămâna viitoare, când ne revedem.

Charles le trimitea în continuare bani şi Andrew încetase să se mai opună. Ajutorul lui le prindea bine din mai multe puncte de vedere. Andrew avea probleme tot mai mari cu articulaţiile, motiv pentru care fusese obligat să renunţe la pielărit. În plus, numărul enoriaşilor din parohie crescuse simţitor în ultima vreme şi, în mod natural, şi îndatoririle lui Andrew în calitate de pastor. Totuşi, principalul motiv pentru care erau bucuroşi că dispun de aceşti bani consta în faptul că astfel puteau să îi ajute pe imigranţi să îşi clădească o nouă viaţă aici, în Noua Scoţie.

Coloniştii loiali Coroanei britanice veneau în provinciile canadiene într-un număr de-a dreptul

impresionant. În fiecare săptămână soseau vase pline ochi cu loialişti refugiaţi din calea conflictului din coloniile sudice. Unii veneau cu bani şi niscaiva unelte, alţii, doar cu poveşti despre ororile războiului. Catherine şi Andrew nu erau însă interesaţi de astfel de istorisiri. Pe de o parte, pentru că inimile lor erau împărţite între cele două tabere, iar, pe de altă parte, deoarece veştile deveneau din în ce mai îngrijorătoare. Totuşi, nu puteau să privească indiferenţi greutăţile cu care se luptau aceşti oameni. Pentru ei, era important să ajute familiile ce se străduiau să îşi ridice casele înainte de venirea iernii.

— În punguţă ai să găseşti şi banii necesari pentru a-i plăti pe cei care ajută la construirea casei familiei Parker, adăugă Catherine.

Arginţii zornăiră când fermierul puse punguţa în buzunarul de la jiletcă. Bărbatul îşi miji ochii şi rămase o vreme cu privirea aţintită asupra drumului.

— Ştiu că nu vreţi să spunem nimănui de unde provin banii aceştia, spuse el într-un târziu. Dar zău că nu are niciun rost. Mai devreme sau mai târziu, adevărul are să iasă oricum la iveală.

— Nu contează. Soţul meu şi cu mine vrem ca lucrurile să rămână deocamdată aşa.

Pentru a nu crea vâlvă şi pentru a se asigura că oamenii acceptă ajutorul lor, Catherine şi Andrew hotărâseră să îşi păstreze anonimatul. Asta nu le-a împiedicat, însă, pe multe dintre familiile ajutate să descopere cine erau binefăcătorii lor şi să vină să le mulţumească.

Folosind banii lui Charles pentru a-i plăti pe coloniştii francezi care construiau case pentru imigranţii de origine engleză, cei doi mijloceau totodată stabilirea unor relaţii de pace între vecini. Fiind, la rândul lor, noi-veniţi, francezii aveau o nevoie disperată de bani, mai cu seamă

acum, când preţurile creşteau văzând cu ochii. În felul acesta, majoritatea noilor veniţi erau recunoscători pentru ajutorul acordat de vecinii lor, şi între cele două naţii nu exista niciun fel de duşmănie.

— Cum doriţi, răspunse fermierul.

Bărbatul opri caii în apropierea casei soţilor Harrow. După ce Catherine coborî din căruţă, fermierul întinse braţul şi scoase un ulcior de ceramică din spatele banchetei.

— Nişte cidru proaspăt pentru dumneavoastră şi domnul reverend, zise el, întinzându-i ulciorul.

— Vai, mulţumesc! Andrew adoră cidrul.

Fermierul trase hăţurile, îşi ridică pălăria în faţa lui Catherine şi, fără a mai spune o vorbă, îşi continuă drumul către târg. Catherine se întoarse în direcţia opusă şi porni în grabă de-a lungul uliţei, nerăbdătoare să ajungă acasă.

Deşi la început îi era greu să stea câte două zile pe săptămână departe de casă, cu timpul, hotărârea de a rămâne peste noapte în satul acadian s-a dovedit a fi una înţeleaptă. Între cele două aşezări, trebuia să parcurgă o distanţă de douăsprezece mile[1], peste mai multe dealuri şi un drum plin de hârtoape. La început, pleca dimineaţa din Georgetown şi se întorcea seara, dar în curând acest ritm se dovedi imposibil de susţinut. Prin urmare, unul dintre fermierii acadieni transformase un şopron vechi din gospodăria sa într-o baracă şi o pusese la dispoziţia lui Catherine. Apoi, fermierii locali au improvizat o duşumea şi au adus o masă, câteva vase de ceramică şi o seamă de ustensile de bucătărie. Întrucât englezoaica nu accepta să fie plătită pentru munca ei, acesta era singurul mod în care îşi puteau arăta recunoştinţa faţă de ea.

Pentru Catherine, depărtarea de familie se dovedea o încercare grea, dar totodată o binecuvântare. Înainte de

1 Aproape 20 de kilometri (n.ed.).

această experienţă nu petrecuse nicio noapte singură. Totuşi, în clipele de solitudine ale nopţilor petrecute în satul acadian, când sunetele i se păreau mai stranii, iar tăcerile, mai profunde ca niciodată, Catherine găsea timp să mediteze.

Rugăciunile şi citirea Bibliei căpătaseră un sens cu totul nou, ca şi cum Dumnezeu i-ar fi vorbit altfel în acele momente de singurătate.

Deschise poarta curţii şi se îndreptă în grabă spre casă. Avea sufletul plin de bucurie. Ca de fiecare dată când se întorcea acasă. Cineva culesese toate zarzavaturile din grădină. Probabil că bunicul Price, se gândi Catherine. Pe pervazul ferestrei din bucătărie se vedeau mormane de morcovi şi napi, iar lângă uşa de la intrare aştepta un coş mare, cu cartofi încă murdari de pământ.

Când deschise uşa casei, Anne se năpusti înspre ea.

— Nu mă duc şi gata! exclamă tânără înainte ca mama ei să apuce să scoată măcar un cuvânt.

— Foarte bine, draga mea. Aşteaptă, te rog, să îmi dau întâi jos pelerina şi boneta şi apoi stăm de vorbă, spuse Catherine, după care se mişcă, în mod intenţionat, extrem de încet, încercând să înţeleagă care era cauza acestei schimbări de comportament.

Fiica ei era din nou plină de vitalitate. Se plimba de colo colo prin cameră, frângându-şi mâinile. Părea un om complet schimbat. După moartea soţului său, Anne îşi pierduse aproape toată vlaga; iar acum se învârtea ca un leu în cuşcă, foşnindu-şi, furioasă, fusta neagră.

— S-a întâmplat ceva cu micul John? o întrebă Catherine.

— Nu, copilul este bine, răspunse Anne, evitând în mod evident să vorbească despre prunc. Am primit o scrisoare din Anglia.

— Ah, mă bucur să aud asta! Ce mai fiice Nicole?

— Nicole este bine. Sau, cel puţin, aşa cred, răspunse Anne, ridicând nepăsătoare din umeri. Nu prea scrie multe despre ea.

— Cum aşa?

Văzând că fiica sa nu spune nimic, Catherine traversă încăperea şi se aşează lângă cămin.

— Vino şi ia loc, draga mea! o invită ea pe Anne.

— Nu pot.

— Stai jos.

Lui Catherine îi displăcea enorm să îi vorbească fiicei sale mature pe un ton aspru, dar câteodată Anne se adâncea atât de tare în gânduri, încât aceasta era singura modalitate de a se face auzită.

— Nu pot să fiu atentă la ceea ce spui dacă te învârţi aşa, de colo colo. Te rog să şezi aici, lângă mine.

— Uf!… Făcu Anne, trântindu-se pe banca din faţa mamei sale. Nu înţeleg ce i-a apucat să-mi facă o invitaţie atât de ridicolă…

Catherine înţelese imediat despre ce era vorba în scrisoare. Totuşi, voia să audă confirmarea bănuielilor sale.

— Spune-mi, te rog, despre ce invitaţie este vorba.

— Nicole şi Charles vor să îl iau pe micul John şi să le fac o vizită, în Anglia. De ce Doamne, pentru ce aş merge eu în Anglia oare?!

Catherine îşi privi atent fiica. Anne avusese o constituţie delicată încă din fragedă pruncie, iar acum, după moartea lui Cyril, tânăra părea mai plăpândă ca niciodată. Era de mirare până şi faptul că putea să îşi alăpteze pruncul. Tristeţea o învelea ca un giulgiu, făcându-i faţa pământie. Era toată numai piele şi os, fragilă ca o vrăbiuţă. Ochii mari şi negri îi păreau înfundaţi în orbite, iar, în locul fericirii de odinioară, acum pe chip i se citea doar încordarea.

— Numai nişte oameni fără de minte ar putea să-mi facă o asemenea invitaţie, continuă Anne. Mai cu seamă acum, în acest moment al vieţii mele.

Catherine încetă să o mai asculte, retrăgându-se în sine. Această capacitate de a se retrage din calea tumultului exterior se număra printre rezultatele benefice ale clipelor petrecute în singurătate. Atunci când se confrunta cu durerea lui Anne, această abilitate de refugiere într-un spaţiu interior era o adevărată mană cerească. Altminteri, ar fi putut să se înece în atâta suferinţă.

— Trebuie să îmi cresc pruncul. Trebuie să-mi jelesc bărbatul mort. Trebuie să… Oricum, cine crede că pot să las totul baltă şi să pornesc numaidecât într-o călătorie de mii de mile marine… Ei bine, acela e nebun de legat!

Catherine se întoarse şi privi pe fereastra deschisă norii de praf şi de frunze purtaţi de vânt pe lângă căsuţa lor, aidoma unor vestitori ai numeroaselor schimbări ce zdruncinau lumea dincolo de satul lor. Se întrebă cum de putea fi atât de calmă în asemenea momente. Poate că avea simţurile amorţite. Dar nu, era imposibil.

— Oare cum de le-a putut trece prin cap să îmi facă o invitaţie atât de ridicolă?!

— Unde este bunicul? întrebă Catherine, întorcându-şi privirea spre fiica ei.

— Nu şt…

Anne se opri, complet năucită de întrebarea mamei sale.

— A ieşit la plimbare cu copilul. Asta este tot ce ai de spus?

— Cred că ar fi mai bine să mă apuc de pregătirea cinei, răspunse Catherine, ridicându-se în picioare şi pornind spre bucătărie.

Brusc, se simţea extenuată şi fiecare mişcare parcă îi

provoca durere.

Anne se apropie de ea, privind-o uluită.

— Bine, dar chiar nu ai nimic de spus despre scrisoare… Despre invitaţia pe care mi-au făcut-o?…

— Încă nu am auzit tot ce ţi-au scris, spuse ea începând să cureţe morcovii şi să îi taie în felii subţiri.

Va pregăti o tocană. Da, lui Andrew îi place la nebunie tocăniţa fierbinte.

— Şi, oricum, se pare că tu ai cuvinte cât pentru două persoane.

— Poftim…? făcu Anne, clătinându-se.

Trebui să se sprijine cu o mână de servantă pentru a-şi păstra echilibrul.

— Tu *vrei* să plec? întrebă ea apoi pe un ton extrem de calm.

— Dacă vreau să pleci? Nu. Bineînţeles că nu, răspunse Catherine, continuând să cureţe încet zarzavaturile. Aş vrea ca tu să rămâi mereu aici, cu noi. Aş vrea să îl văd crescând pe micul John. Aş vrea… Aş vrea atât de multe…

— Bine, spuse Anne, aproape la fel de confuză ca adineauri. Pentru că eu *nu* am de gând să plec. Nicăieri.

Catherine lăsă brusc cuţitul pe masă. I se înceţoşaseră ochii şi îi era teamă să nu se taie cumva. Îşi întoarse faţa spre fereastră şi privi cum vântul biciuieşte copacii din faţa căsuţei lor. Era mamă şi ştia ce urmează. Da, aşa avea să se întâmple. În privinţa aceasta nu avea nicio îndoială.

Capitolul 20

Sosi încă o scrisoare din partea lui Nicole. Anne se străduise să formuleze un răspuns adecvat, dar nu reuşise decât să alimenteze focul cu cocoloaşe de hârtie de scris.

Rupsese cu mâinile tremurânde sigiliul plicului, sperând ca Nicole să se fi răzgândit în privinţa acelei invitaţii absurde. Avea de gând să îi dea un răspuns politicos, dar ferm şi să clarifice chestiunea o dată pentru totdeauna. Cum să pornească într-o călătorie peste ocean cu un bebeluş? Era imposibil.

Totuşi, spre surprinderea ei, cea de-a doua scrisoare a lui Nicole era una stranie, în care aceasta nu făcea nicio presiune asupra ei, ci, dimpotrivă, vorbea despre cât de singură se simţea şi cât de dor îi era de tot şi de toate; despre cât de mult şi-ar fi dorit să fie acasă pentru a putea să o consoleze în aceste momente de suferinţă. De nu i-ar fi promis unchiului Charles că avea să rămână în Anglia timp de doi ani, mai scria ea, s-ar fi îmbarcat numaidecât pe o corabie şi s-ar fi întors acasă.

Anne continuă să citească, aşteptând ca absurda invitaţie din scrisoarea anterioară să fie repetată şi aici. Totuşi, Nicole nu aducea vorba despre asta, scriindu-i în schimb despre cum a trebuit să suporte avalanşa de evenimente sociale din cadrul sezonului londonez. Da, să suporte, căci, deşi Nicole îşi petrecea tot timpul pe la dineuri şi petreceri fastuoase, ea nu găsea în asta absolut nicio plăcere. Citirea acestor rânduri o făcu pe Anne să se încrunte. Să fie, oare, adevărat că Nicole se simte atât de singură şi de nefericită? „*îmi este nespus de dor de voi toţi*”, scria sora ei în încheiere. „*Aş da orice să pot să vă revăd. Chiar şi pentru o zi. Chiar şi pentru un ceas*”.

De câte ori în ultimele luni nu strigase sufletul ei aceleaşi cuvinte deznădăjduite? O, de l-ar putea vedea din nou. De l-ar putea strânge în braţe chiar şi preţ de o clipă… Dintr-odată, Anne înţelese mai bine dorul lui Nicole, în lumina propriei sale însingurări.

Şi mai era ceva ce nu îi dădea pace. Mama lui Cyril, care trăia în Ţara Galilor, îi trimisese până acum două

scrisori, în care îi scria despre cât de îndurerată este de pierderea fiului său şi cât de mult şi-ar dori să îşi poată ţine nepotul în braţe. Anne, având în vedere propriul său trecut, înţelegea mult prea bine însemnătatea familiei. Mama scumpului ei soţ avea tot dreptul să îl cunoască pe fiul lui Cyril, iar micul John avea tot dreptul să îşi cunoască rudele din partea tatălui. Fiul ei trebuia să îşi cunoască neamurile. Mai cu seamă din moment ce existau foarte puţine şanse de a-şi întâlni vreodată adevăraţii bunici din partea mamei. Şi asta deoarece probabil că părinţii ei naturali, Henri şi Louise, nu vor mai reveni niciodată în îndepărtata Noua Scoţie. În curând unchiul Charles nu va mai putea să închirieze o navă pentru ei, iar Anne nici nu se gândea să călătorească singură până în Lousiana – mai ales acum, când era pe cale să izbucnească războiul.

Se simţea împărţită între durerea ce îi paralizase fiinţa şi nevoile celor dragi. Era confuză şi incapabilă să ia o hotărâre. Cu faţa în lacrimi, se scufundă în rugăciune, lăsând alegerea în mâinile Domnului. Totuşi, după ce îşi încheie ruga, nu dădu uitării dilema, ci aşeză din nou pe umerii săi plăpânzi greaua povară, încercând din răsputeri să găsească un răspuns raţional. Ce ar trebui să facă? Cum ar vrea Cyril să procedeze? Ce ar fi mai bine pentru John? „Doamne, am nevoie de un semn”, şopti ea deznădăjduită. „Arată-mi voia Ta! Dacă e să plec, trebuie să o fac fără de zăbavă, căci mă tem că, dacă mai aştept mult, nu se va mai găsi nicio corabie din cauza războiului”.

Unde mai pui că acum, când toamna era deja pe sfârşite, nu era nicidecum momentul propice pentru un voiaj spre Anglia. Cu siguranţă că nu vor putea face aranjamentele pentru călătorie înainte de Crăciun, ceea ce însemna să pornească la drum în anotimpul rece. Gândul de a înfruta o furtună pe ocean în toiul iernii o făcea să se cutremure de groază. Traversarea oceanului era

anevoioasă chiar şi în lunile de vară, darămite în cele de iarnă. A te înhăma într-un asemenea periplu se dovedea a fi curată nesăbuinţă.

Dar dacă Dumnezeu era Cel care voia ca ea să meargă în Anglia, nu o va feri El, oare, de pericole?

Trecuseră câteva luni de când nu mai fusese în casa ei din Halifax, dar acum Anne hotărî că sosise momentul să se întoarcă acolo, măcar pentru a aranja câteva chestiuni administrative şi pentru a face nişte plăţi. Nu suporta gândul de a trăi fără Cyril în căsuţa lor mult iubită. Amintirea lui aproape palpabilă ar fi umplut locuinţa… Prin bătăile pendulei pe care el obişnuia să o regleze cu sfinţenie în fiecare dimineaţă de duminică… Furişându-se în spatele ei ori de câte ori ar fi pregătit cina, aruncând, pofticios, câte o privire în oalele de pe sobă… Trăgând-o de mânecă ori de câte ori ar fi dat să iasă afară, în frig, amintindu-i să-şi pună un şal pe umeri. Nu, era sigură că nu ar mai putea trăi în casa aceea.

Totuşi, acum trebuia să se întoarcă acolo. Se codea să le ceară părinţilor ei să o însoţească, dar ştia foarte bine că nu poate să se întoarcă singură în acel loc.

Cert este că, atunci când îi rugă în cele din urmă să o însoţească până la Halifax, Andrew şi Catherine nu se arătară câtuşi de puţin surprinşi.

— Desigur, răspunse tatăl său, vorbind şi în numele soţiei lui. Voi face numaidecât aranjamentele necesare pentru călătorie.

Apoi lucrurile se petrecură mult mai rapid decât şi-ar fi dorit Anne. Ea simţea că mai are nevoie de puţin timp pentru a se obişnui cu gândul reîntoarcerii. Pentru rugăciune. Pentru a se pregăti sufleteşte să înfrunte amintirile dulci-amare care ştia că o vor împresura de îndată ce va trece pragul casei. Dar părinţii săi făcuseră

aranjamente de călătorie cu atâta repeziciune, încât acum trebuia să le facă pe toate acestea în timp ce trăsura înainta huruind pe drumul îngheţat ce ducea şerpuind înspre Halifax.

Slavă Domnului, copilaşul dormise bine pe tot parcursul călătoriei, iar acum era treaz, părea că savurează aventura, observând fiecare ramură ce atârna aproape de drum şi fiecare pasăre ce le trecea în zbor pe deasupra capetelor.

— Băiatului nu îi scapă niciun amănunt, zise Andrew zâmbind, extrem de mândru de nepotul său.

Anne trecu atunci pruncul în braţele lui Catherine. Deşi o dureau cumplit braţele, îi venea greu să nu îl simtă aproape. Pe măsură ce se apropiau de Halifax, durerea din sufletul ei creştea tot mai mult. Nu avea să fie uşor. Pentru niciunul dintre ei. Anne îşi coborî capul şi începu din nou să se roage. Va avea nevoie de ajutor divin pentru a face faţă următoarelor zile.

A doua zi, Andrew înhămă caii la trăsură şi o duse pe Anne la biroul bancherului lui Cyril, iar Catherine rămase acasă cu copilul, în mod surprinzător, Anne reuşise să îşi depăşească tulburarea şi să se ocupe de chestiunile administrative. Cabinetul lui Cyril urma să fie vândut unui alt medic – unul dintre numeroşii loialişti care se refugiaseră la Halifax din calea războiului iminent.

Anne încerca să nu dea atenţie discuţiilor înfiorătoare din jurul său. Erau discuţii despre oameni îngroziţi, ce se refugiau din calea pericolului. Discuţii despre furie, ură şi răzvrătire. Discuţii care se temea că vor duce în cele din urmă la dezlănţuirea unui conflict de amploare, în care numeroşi oameni îşi vor pierde căminele, locurile de baştină şi chiar vieţile. La acest gând, o trecu un fior. Îşi dorea din tot sufletul să se restabilească pacea – o pace care să dăinuie pentru totdeauna – şi ca lumea să

devină din nou un loc sigur pentru fiul ei. Deşi conflictul avea loc între coloniile sudice şi Anglia, loialiştii continuau să se refugieze în masă pe coastele Canadei. În acest caz, nu era, oare, posibil ca războiul să îi urmeze până aici şi ca Noua Scoţie să fie din nou implicată, fără voia ei, într-un conflict?

— Vă rog, vă implor să mă scuzaţi, le spuse ea bărbaţilor care o terorizau cu poveşti odioase, dar trebuie să mă întorc degrabă la pruncul meu. Putem să ne grăbim puţin?

Bărbaţii încuviinţară din cap şi torentul de istorisiri sinistre încetă. Actele fură semnate fără de întârziere, după care noul doctor plecă. Anne rămase să mai regleze o seamă de chestiuni minore cu bancherul, apoi plecă şi ea. Când ieşi din clădire, răsuflă uşurată, simţind cum deruta şi frica din sufletul ei încep să se destrame.

Acum era cât se poate de sigură că nu avea să rămână în Halifax. Va scoate casa la vânzare. Oraşul, luat cu asalt de loialiştii refugiaţi din coloniile sudice, nu mai era un loc sigur pentru ea şi micul John. Dacă războiul avea să se extindă dincolo de coloniile americane, cu siguranţă că portul din Halifax va fi prima ţintă a armatelor rivale. De aceea, ea avea să se mute în interiorul ţinutului, într-un sat ascuns între păduri. Acolo familia ei va fi în siguranţă. Acest gând îi aduse linişte în suflet.

În ziua următoare, Anne îşi făcu curaj şi se duse la biroul lui Cyril pentru a-i aduna lucrurile. Detesta gândul că urma să păşească în încăperile unde lucrase cot la cot cu soţul ei, dar nu avea încotro: trebuia să strângă hârtiile lui Cyril şi doctoriile din magazie. C? acestea va putea să îi ajute pe vecinii care nu aveau cum să ajungă la un medic.

Când păşi înăuntru, Anne rămase uimită. Cabinetul părea neschimbat. Sala de aşteptare era, ca întotdeauna,

plină de pacienţi, îşi trecu privirea peste scaunele aliniate lângă perete şi, din fericire, nu recunoscu pe niciunul dintre foştii lor pacienţi. Pentru o clipă, se revăzu înapoi în trecut şi fu cât pe ce să îşi agaţe haina în cârligul din spatele uşii şi să se aşeze în spatele măsuţei sale, gata să îi întâmpine pe pacienţi. Pe scaunul ei, stătea acum o altă femeie, mult mai în vârstă decât ea, cu o figură din cale-afară de acră.

— Este aici domnul doctor Wan-en? întrebă Anne cu vocea tremurândă.

— Da, domnişoară, este. Dar va trebui să vă aşteptaţi rândul, la fel ca toată lumea, răspunse femeia pe un ton morocănos, fără a ridica măcar privirea.

— O, nu… Murmură Anne, luată prin surprindere de răspunsul ţâfnos al femeii. Cred că aţi înţeles greşit… Nu am venit să îl văd pe domnul doctor în calitate de pacientă… Sunt doamna Mann. Soţia domnului Cyril Mann.

Femeia îşi ridică în sfârşit faţa cenuşie şi se uită chiorâş la Anne.

— Sunt soţia fostului medic, bâigui Anne. Adică văduva lui…

Femeia se ridică fără tragere de inimă, făcând scaunul să scrâşnească pe pardoseală.

— Veniţi cu mine! spuse ea pe un ton acru, vădit iritată că fusese deranjată. Domnul doctor mi-a spus că veţi trece pe aici. Acum e ocupat cu un pacient. Dar bănuiesc că înţelegeţi.

— Desigur…

O urmă pe femeie, deşi cunoştea drumul şi cu ochii închişi. Intrară în magazia cu doctorii şi articole medicale.

— Domnul doctor aşteaptă, de bună seamă, o listă cu toate lucrurile pe care le luaţi, spuse femeia fără niciun fel de menajamente. Unele articole au fost incluse în preţul de

cumpărare al cabinetului. De acelea, să nu vă atingeţi!

— Bineînţeles că nu, răspunse Anne, uluită de lipsa de delicateţe a femeii.

Femeia îi lăsă o pană şi câteva foi de hârtie pentru a nota lucrurile pe care le ia, după care plecă. Anne îşi scoase paltonul şi se apucă repede de treabă, dorind să scape cât mai repede din micul cabinet ce îi stârnea atâtea amintiri dulci-amare. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu avea multe lucruri de luat; majoritatea articolelor fuseseră vândute odată cu clădirea. Luă trusa medicală a soţului său, o mângâie cu drag şi apoi o puse printre celelalte lucruri pe care le adunase într-o lădiţă.

Aruncă o ultimă privire prin încăpere, pentru a se asigura că nu a uitat nimic, după care îşi şterse ochii şi oftă adânc. Cu ajutorul lui Dumnezeu, trecuse peste încă o sarcină ingrată. Trebuia să lase trecutul în urmă şi tocmai făcuse un pas înainte în acest sens. Îşi luă haina, apoi ridică lădiţa şi lista pe care o întocmise. I-o va înmâna personal acelei femei acre ce se ocupa acum de cabinet.

Îşi şterse încă o dată faţa cu o batistuţă de bumbac, după care îşi luă inima în dinţi şi ieşi din magazie.

Nu reuşi să facă decât câţiva paşi, când în cabinet răsună o voce cunoscută:

— Vai, maică, uite-o pe doamna Mann!

Auzindu-şi numele, Anne se opri brusc din mers. Vocea era a unei femei în vârstă, care se ridică – nu fără oarecare greutate – de pe scaun şi se îndreptă şontâc-şontâc spre tânăra femeie. Anne o recunoscu numaidecât, dar înainte de a apuca să spună ceva, femeia întinse braţul spre ea şi îi strânse mâinile într-ale sale.

— Tare rău îmi pare că s-a prăpădit bunul nostru doctor!…

Confruntată cu această neaşteptată dovadă de compasiune, Anne simţi că se clatină. Nu putu decât să

dea din cap şi să strângă uşor mâna bătrânei.

— A fost o nestemată de om, zău aşa! Nu exista oră din noapte ori din zi la care dumnealui să nu fi fost gata să sară în ajutorul bolnavilor.

— Vă mulţumesc pentru cuvintele frumoase, doamnă McKenzie, reuşi Anne să spună în cele din urmă, încercând să îşi elibereze mâna din strânsoarea femeii.

Ştia că, de nu părăseşte cabinetul cât mai grabnic, avea să izbucnească în lacrimi chiar acolo, într-o sală plină cu persoane străine. Doamna McKenzie atrăsese atenţia tuturor, şi acum toate privirile erau aţintite asupra lui Anne.

— Şi mătăluţă? Ce ai să faci de-acum încolo? o întrebă bătrâna.

— M-am… M-am mutat în casa părinţilor mei, bâigui Anne.

— Vai, dar noi avem nevoie de mătăluţă aicea! protestă bătrâna. Ştiu că încă e prea devreme să te întorci în Halifax, dar în viitor…

— Nu, îi tăie vorba Anne. Îmi pare rău, dar nu mă mai întorc în Halifax.

— Şi nu mai vrei să îi ajuţi pe cei suferinzi?! Dar e mai mare păcatul, cu un talent doftoricesc ca al dumitale! exclamă bătrâna, strângându-i şi mai tare mâna şi apropiindu-şi faţa de a ei.

— Ei bine… Nu sunt sigură. Deocamdată trebuie să îmi îngrijesc copilul… Copilul nostru… Poate că în viitor…

În timp ce Anne se străduia să îi explice situaţia bătrânei, un bărbat se ridică de pe scaun şi se apropie de ele.

— Sunteţi soră medicală calificată? întrebă el fără niciun fel de introducere.

— Nu, răspunse Anne, întorcându-se spre bărbat. Am lucrat doar ca asistentă a soţului meu.

— Ba e mult mai mult de-atât, o contrazise bătrâna. Mult mai mult! Toţi pacienţii ce veneau la cabinet se minunau de atingerea ei tămăduitoare. Nu era prunc, fie el cât de năbădăios, care să nu se oprească din plâns atunci când era îngrijit de dânsa, zău aşa.

— Lăudat să fie Domnul! murmură bărbatul ca pentru sine.

— Mă scuzaţi, domnule, dar nu înţeleg…

— Numele meu este Cox. Paul Cox. Caut cu disperare o persoană care să o poată îngriji pe soţia mea, Matilda. Spuse bărbatul, întorcându-se şi arătând spre o femeie palidă ce stătea pe scaunul din colţul sălii. Este foarte bolnavă, dar îşi doreşte fierbinte să se reîntoarcă în Anglia. Spune că este sigură că se va întrema dacă ajunge acasă în siguranţă. Dar, vedeţi dumneavoastră, eu nu ştiu să îi dau îngrijirile necesare, iar căpitanul navei o acceptă la bord doar dacă este însoţită de o persoană care să o îngrijească pe tot parcursul voiajului. Doamnă, ajutaţi-ne… Din suflet vă rog… Veţi fi retribuită cu generozitate.

— Dar… Dar eu am un copil mic, îngăimă Anne, simţind că începe să se învârtă lumea cu ea.

— Am să plătesc şi biletul copilului.

— Bine, dar nici prin cap nu mi-a trecut că…

— Atunci sunteţi bună să luaţi în considerare propunerea mea? Suntem de-a dreptul disperaţi. Vă rog să ne daţi un răspuns cât mai grabnic. Războiul se apropie tot mai tare şi mi-e teamă că nu mai avem mult timp la dispoziţie.

Anne înghiţi în sec şi îşi scutură capul, încercând să îşi adune gândurile. Propunerea bărbatului era de-a dreptul absurdă.

— Sunteţi amabilă să îmi spuneţi cum vă numiţi şi unde pot să vă găsesc? întrebă bărbatul. Aş dori să discutăm mai multe. În cazul în care doriţi să vă asiguraţi

că mă bucur de o reputaţie bună, iată cartea mea de vizită. Din suflet vă rog să reflectaţi la propunerea mea. De bună seamă că am să vă plătesc şi biletul de întoarcere. Veţi fi liberă să vă întoarceţi când doriţi dumneavoastră. Totuşi, probabil că ar fi mai înţelept să rămâneţi în Anglia pe perioada iernii. Pot să fac toate aranjamente necesare şi în această privinţă.

— Nu, spuse Anne, clătinând din cap. Nu va fi nevoie de asta. Am rude în Anglia.

— Splendid! exclamă bărbatul, zâmbind pentru prima dată de la începutul conversaţiei.

În momentul acela, Paul Cox păru că a întinerit cu ani de zile. De fapt, Anne îşi dădu seama abia acum că bărbatul nu era nici pe departe atât de bătrân precum crezuse la început. Îngrijorarea îi schimonosise faţa, făcându-l să arate mult mai în vârstă decât era de fapt.

— Asta nu înseamnă, însă, că accept propunerea dumneavoastră, adăugă Anne.

Văzând că bărbatul se întunecă din nou la faţă, tânăra regretă numaidecât că rostise acele cuvinte.

— Dar o veţi lua, totuşi, în considerare? insistă el.

— Chiar mai mult de atât, răspunse Anne. Am să îl rog pe Dumnezeu să mă îndrume în această chestiune.

Faţa bărbatului se destinse şi în ochi îi apăru un licăr de speranţă.

— Atunci poate că Dumnezeu mi-a ascultat rugile, zise el plin de siguranţă, după care făcu un pas înapoi şi îşi ridică pălăria.

Vădit emoţionată de cele întâmplate, Anne îşi luă rămas-bun de la doamna McKenzie şi părăsi cabinetul. Era posibil ca ea să fie răspunsul la rugile cuiva? Era, oare, acesta semnul pe care îl aştepta? Nu ştia, dar nu îndrăznea să considere această întâmplare ieşită din comun drept o simplă coincidenţă.

Pe parcursul zilelor ce au urmat, Anne s-a întâlnit de mai multe ori cu soţii Cox şi a început să simtă pentru ei o compasiune din ce în ce mai mare. Vedea cât de mult suferă cei doi şi îşi dorea din tot sufletul să îi ajute. Totuşi, era oare înţelept să îl ia pe micul John şi să pornească într-un voiaj spre Anglia? în cele din urmă, merse să le ceară sfatul părinţilor săi.

— Ce credeţi că ar trebui să fac? îi întrebă ea.

Întoarseră împreună chestiunea pe toate părţile, luând în considerare atât avantajele, cât şi posibilele riscuri.

— Bineînţeles că, dacă simţi că asta este voia lui Dumnezeu, nu poţi decât să te conformezi, spuse Andrew în concluzie.

Anne dădu solemn din cap.

— Bine, dar cum pot să ştiu care este cu adevărat voia Domnului în această privinţă?

— Care alegere ţi-ar aduce pace în suflet? întrebă Andrew. Acolo vei găsi cel mai probabil răspunsul pe care îl cauţi.

— Dar am inima împărţită…

— Şi eu la fel. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, cred că în momentul de faţă, tu şi copilul tău aţi fi mai în siguranţă în Anglia decât aici.

— Crezi că urmează să izbucnească războiul şi aici?

Andrew căzu o clipă pe gânduri.

— Mă tem că da, şopti el într-un târziu, într-un ton sumbru.

În momentul acela, Anne luă o hotărâre clară şi le trimise numaidecât vorbă soţilor Cox că se învoieşte să îi însoţească până în Anglia. Încet-încet, sufletul şi mintea i se umplură de linişte. Se rugase, şi acum spera că a găsit răspunsul pe care îl aşteptase.

Capitolul 21

Nu reuşiră să găsească locuri decât pe o navă ce pornea abia în luna februarie. Totuşi, Anne a început să se bucure încă din decembrie la gândul că va începe o viaţă nouă şi că va putea să lase în urmă suferinţa. De Crăciun, fusese uşor tristă, dar mult mai puţin încordată, iar în casa părinţilor simţise din nou măcar o urmă din căldura de odinioară. În luna ianuarie fusese apoi atât de ocupată cu făcutul bagajelor şi cu celelalte pregătiri pentru călătorie, încât, din lipsă de timp, nu avu încotro şi trebui să lase deoparte orice eventuale îndoieli.

Timpul trecu repede şi în curând sosi momentul despărţirii. Au călătorit toţi trei până la Halifax pe o vreme geroasă, s-au rugat împreună pe chei, şi apoi Anne li s-a alăturat soţilor Cox la bordul navei, lăsând în urmă universul pe care îl cunoştea şi înfruntând iarna pe apele zbuciumate de furtună ale oceanului Atlantic.

Din unele puncte de vedere, voiajul se dovedi a fi mai uşor decât se aşteptase Anne. Din altele însă, destul de periculos. Vântul, valurile şi ploaia rece o deranjau mult mai puţin decât pe unii dintre pasagerii cu o constituţie mai robustă. Pe Anne, vremea urâtă o liniştea, căci avea impresia că a luat cu ea o parte din iubitul său plai natal. Iar vremea rămase neschimbată aproape pe parcursul întregii călătorii.

Ziua în care corabia părăsise portul din Halifax fusese una din cale afară de rece, cu o ploaie bătută de vânt, ce a continuat apoi să cadă zi de zi. Mulţi dintre pasagerii vasului erau îngroziţi de mugetele vijeliei, dar nu şi Anne. Tânăra simţea că prinde putere urmărindu-i pe stoicii mateloţi, pe care rafalele de vânt ce loveau năprasnic bordul navei nu păreau să-i îngrijoreze defel. Ba

Anne chiar îl auzise pe unul dintre ofiţeri spunând că vremea ţine cu ei. Căci, atâta timp cât vântul bătea puternic din nord, existau puţine şanse ca vasul să fie lovit de o furtună neaşteptată, cu o forţă mult mai mare şi efecte dezastruoase. „Cât timp bate vântul, suntem în siguranţă”, auzise ea spunându-se în repetate rânduri.

Cu fiecare zi se apropiau tot mai mult de Anglia. Anne nu avusese deloc de rău de mare, dar alţii, printre care se număra şi doamna Cox, nu fuseseră la fel de norocoşi. Îngrijirea copiilor de pe navă i-a revenit, în marea parte a timpului, tot lui Anne. La bord se mai aflau încă două tinere mămici, pe care tangajul le făcea să verse întruna; Anne se oferi să le ajute cu copilaşii, bucuroasă să îşi ocupe timpul cu ceva.

Până la sfârşitul celei de-a doua săptămâni de voiaj, urmărindu-i pe mateloţi, Anne învăţase deja cum să traverseze puntea în siguranţă, în funcţie de mişcările navei. Ştia că vasul pluteşte lin pe talazurile mai lungi şi că trebuie să ia înălţarea botului corăbiei ca pe un semn de avertizare. Căci în momentul imediat următor se simţea impactul năprasnic al unui val uriaş, ce se spărgea mugind de bordaj, clătinând nava ca pe o coajă de nucă şi făcându-le pe multe dintre femei să ţipe îngrozite.

Umezeala constantă constituia, de asemenea, o problemă. Aproape toate hainele lui Anne prinseseră mucegai. Totuşi, obişnuită cu iernile cumplite din Noua Scoţie, tânăra ştia cum să se adapteze acestor condiţii neprielnice.

Micul John, care părea încântat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui, gângurea şi râdea mai tot timpul. Din cauza hăinuţelor umede, micuţul făcuse urticarie, la fel ca marea majoritate a copiilor de pe vas, dar nici măcar asta nu îi stricase buna dispoziţie. Iar noaptea, legănatul continuu al corăbiei îl făcea pe John să doarmă buştean.

Se dădu semnalul pentru cină şi puntea răsună de zgomot de tălpigi. Anne, care tocmai îşi alăptase pruncul, aşteptă până când zarva se potoli, se asigură că micuţul John doarme, după care urcă treptele scării înguste şi abrupte ce ducea spre puntea principală.

Viscolea. Vântul îngheţat sufla cu sălbăticie, biciuindu-i faţa. La timonă stăteau doi bărbaţi cu căciuli de lână, încotoşmănaţi în paltoane groase. Balustradele de lemn şi frânghiile erau îmbrăcate în gheaţă. Valurile se spărgeau mugind de corabie. Sub cerul cenuşiu începu să se lase întunericul.

Anne coborî din nou scara şi traversă lungul coridor ce unea aripa pasagerilor de bucătăria căpitanului. Bucătarul-şef o întâmpină, ca întotdeauna, cu un zâmbet mare pe faţă. Lipsa celor doi dinţi din faţă confereau zâmbetului său un efect cât se poate de comic.

— Cum se simte coniţa în această seară superbă?

— Nicio persoană cu scaun la cap nu ar califica seara asta geroasă şi dezolantă drept *superbă*, răspunse Anne. Iar eu sunt bine şi vă mulţumesc de întrebare.

— Şi voinicul dumneavoastră?

— E sătul, fericit şi acum doarme dus, spuse Anne cu mândrie.

Bucătarul-şef şi cele două ajutoare ale sale se priviră zâmbind.

— E un matelot înnăscut flăcăiaşul, ascultaţi bine ce zic.

— Ferească bunul Dumnezeu! ripostă Anne. Nu am să-i las în ruptul capului să se facă marinar!

Bărbaţii pesemne că găsiră răspunsul femeii cât se poate de amuzant, căci începură să hohotească de râs.

— Câtor persoane le duceţi mâncarea în seara asta? întrebă bucătarul-şef.

— Nu ştiu sigur, n-am verificat. Puneţi-mi porţiile pe

o tavă şi, dacă nu au să fie de ajuns, am să mă întorc să iau mai multe.

— Medicul şi căpitanul vasului sunt bucuroşi să vă aibă la bord, coniţă, spuse bucătarul-şef, umplând mai multe castroane cu supă aburindă, preparată din mazăre uscată şi păstramă de porc, în timp ce unul dintre ajutoarele sale aşeza un morman de posmagi pe marginea tăvii. Prezenţa dumneavoastră aici îi scuteşte de o grămadă de griji.

— Fac şi eu ce pot, răspunse Anne zâmbind.

— Ia vedeţi să nu cumva să vă îmbolnăviţi de la atâta efort, că vă văd robotind zi şi noapte, mai dihai ca un ostaş.

Anne luă tava şi ieşi din bucătărie, coordonându-şi cu atenţie mişcările în funcţie de legănarea corăbiei. De obicei, pasagerii luau masa după marinari, dar pe bucătar nu îl deranja să îi dea lui Anne mai repede porţiile celor bolnavi la pat. Tânăra pătrunse în aripa pasagerilor. Aici, spre deosebire de punte, se simţea un miros greu, de aer închis. Ceea ce nu era de mirare, având în vedere că acum, din pricina frigului, oamenii nu se mai spălau decât pe ochi şi pe faţă. Aproape toţi cei care zăceau, palizi, în paturile şi hamacurile aranjate de-a lungul pereţilor, îşi îndreptară privirile spre ea. Pe feţele lor se citeau foamea şi suferinţa.

Anne aşează tava pe masa din mijlocul încăperii şi îi duse primul castron doamnei Cox.

— Nu, luaţi castronul acesta de aici. Vă implor, gemu încet femeia.

— Dar trebuie să mâncaţi ceva. Vă rog eu mult…

— Miroase înfiorător.

Anne nu spuse nimic, uimită în sinea ei de faptul că femeia mai avea simţul mirosului.

— Vreţi să vă hrănesc cu forţa? întrebă ea cu blândeţe în cele din urmă, aşezându-se pe salteaua umedă,

lângă doamna Cox.

Femeia se ridică gemând în şezut şi luă câteva înghiţituri, expresia de pe chipul său indicând clar în tot acest timp faptul că mâncarea îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu mai pot.

— Încă patru guri. De dragul pruncului.

Acest argument fu de ajuns pentru ca doamna Cox nu doar să ia încă patru înghiţituri de supă, ci să nici nu vomite.

Femeia înghiţi cu noduri ultima gură de supă, după care se prăbuşi înapoi pe pernă.

— Gata.

— Nu aţi vrea să facem o plimbare pe punte? o întrebă Anne, aşezând castronul pe masă. Aerul curat are să vă priască.

— Nu acum. Poate mâine, răspunse doamna Cox cu vocea slăbită.

Era trasă la faţă şi îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Răul de mare şi boala de care suferise recent îşi spuneau cuvântul.

— Vă mulţumesc că sunteţi atât de bună cu noi! îi spuse femeia. Atât de bună şi de înţelegătoare.

— Este un adevărat înger îndoliat, se auzi o voce dinspre paturile vecine.

Toţi pasagerii cunoşteau tragica poveste a lui Anne. Existau prea puţine secrete între ei.

Anne se ridică de pe marginea patului şi trecu la îngrijirea celorlalţi bolnavi, apoi o ajută pe una dintre mame să îşi îmbăieze bebeluşul şi să îi schimbe hăinuţele. După ce merse să vadă ce face John, li se alătură câtorva dintre pasageri pentru rugăciunea de seară şi, în cele din urmă, ajunse să ia, la rândul său, cina.

La scurt timp după masa de seară, lumânările fură stinse şi toţi pasagerii se retraseră în cabine pentru a

înfrunta încă o noapte pe apele zbuciumate ale oceanului. Anne stătea întinsă lângă copilaşul ei, gândindu-se cât de înfiorătoare deveniseră nopţile pentru ea.

Asta deoarece în acele momente, când nu mai era ocupată cu îngrijirea celorlalţi, îşi dădea seama că, de fapt, ea se refugia în muncă, încercând din răsputeri să uite golul şi durerea din sufletul său. Închise ochii, dorindu-şi fierbinte să poată adormi. Înainte să o fure somnul, se mai gândi că poate acesta era motivul pentru care furtuna de afară nu o afecta atât de mult ca pe ceilalţi. Era reflexia perfectă a furtunii pe care o simţea în suflet.

Capitolul 22

Nicole stătea aşezată lângă fereastra sufrageriei sale din castelul Harrow, gândindu-se că, dacă i s-ar cere să găsească o altă denumire pentru luna martie, i-ar spune luna schimbărilor. Năprasnicele vânturi de miazănoapte continuaseră să bată până la mijlocul lui martie, aducând cu ele ninsori şi un frig cumplit. Cu o zi înainte, cerul fusese încă acoperit de nori grei, rafalele de vânt zgâlţâiau ferestrele, iar coşurile de fum duduiau ca nişte furnale. Apoi, în aceeaşi seară, vântul se potolise ca prin minune şi, odată cu întunericul, peste moşie se lăsase un ger înfiorător, care persista şi în dimineaţa aceasta, transformând gazonul din faţa casei într-o mare de ace verzi cu sclipiri argintii.

Dis-de-dimineaţă Nicole se dusese în sufragerie şi aprinsese focul în cămin, încântată că are prilejul să facă măcar şi atât fără ajutorul servitorilor, după care îşi pregătise ceaiul, întinsese nişte miere de albine pe o felie de pâine neagră şi se aşezase la masă, ca să ia micul dejun, cu Biblia deschisă în faţa ei.

Tânăra, care se trezea întotdeauna foarte devreme,

savura aceste clipe de linişte din primele ceasuri ale dimineţii, când întreaga suflare din casă şi din afara ei era încă adormită. Curând după ce se întorseseră de la Londra, Charles o anunţase cu părere de rău că nu i se va mai putea alătura la rugăciunea de dimineaţă, căci avea mare nevoie de acele câteva ore de somn în plus. Prin urmare, îşi făcuseră obiceiul de a studia Biblia şi de a se ruga împreună seara, aşezaţi confortabil pe canapelele de piele din bibliotecă. Nicole era încântată de acest aranjament, căci adora să îşi înceapă ziua de una singură, în liniştea odăii goale. Servitorii aveau instrucţiuni stricte de a nu intra în încăperile din faţa casei înainte ca stăpânul să coboare din odăile sale. Până la urmă, chiar şi Maisy trebui să înţeleagă faptul că Nicole dorea să îşi pregătească singură micul dejun şi să se bucure de câteva clipe de solitudine în bucătărie.

Un zgomot nedesluşit răzbi în încăpere, diferenţiindu-se treptat de trosnetul lemnelor din cămin. Nicole îşi puse degetul pe pasajul pe care îl citea şi îşi îndreptă privirea spre peretele dinspre intrare. Da, nu se înşelase. Era zgomot de copite şi venea de pe aleea din faţa casei.

Se ridică de pe scaun şi privi afară pe fereastră, dar nu văzu decât fuioare de ceaţă, tufe acoperite cu brumă, reflexia flăcărilor din cămin şi cea a lumânării pe care o ţinea în mână. În momentul acela, vizitiul strigă „Prr!”, trăsura se opri cu un huruit în faţa casei, şi unul dintre cai lovi nechezând pământul cu copita.

În drum spre uşă, Nicole mai auzi un plânset înăbuşit, ca un scâncet de copil, ce îi făcu inima să se înfioare.

Răsună clopoţelul de la intrare. Tânăra traversă în goană coridorul şi deschise uşa. În semiîntunericul dimineţii, nu văzu decât o făptură delicată, înfofolită,

aidoma unui cerşetor, în mai multe rânduri de mantii şi pături, tremurând din tot corpul şi scoţând vălătuci de aburi pe nări. Era o femeie, conchise Nicole în sinea ei. Da, fără îndoială. Făptura din faţa ei ţinea în braţe un copilaş şi părea prea gingaşă şi graţioasă pentru a putea fi bărbat.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă Nicole pe un ton politicos.

— Da, poţi. Poţi să îl ţii pe micul John, surioară, spuse femeia abia desluşit, dârdâind de frig. Nu-mi mai simt braţele de amorţite ce sunt.

— Anne! exclamă Nicole, recunoscând-o în sfârşit pe sora sa.

Anne era atât de trasă la faţă, încât părea o victimă a foametei. Pe chip, i se citea oboseala, iar în ochi, durerea. Nicole luă cu un braţ copilul şi cu celălalt îşi îmbrăţişă sora. Sub multiplele straturi de haine, Anne era numai piele şi os.

— Vai, Anne, nici nu-mi vine să cred că eşti cu adevărat aici!

— Mă iertaţi, coniţă! interveni vizitiul.

Omul era bine încotoşmănat, iar de sub fularul gros nu i se vedeau decât ochii şi nasul roşu.

— Doamna a spus că am să primesc banii de la dumneavoastră.

— Desigur!

După ce plăti costul călătoriei, Nicole îl pofti pe vizitiu înăuntru să se încălzească puţin, apoi o conduse pe Anne lângă căminul din sufragerie. În momentul acela, spre marea ei uşurare, în cadrul uşii din spate apăru o femeie voinică, înfăşurată într-un capot voluminos. Pesemne că fusese trezită de sonerie.

— Maisy! Vino, te rog, să mă ajuţi!

— Ce e? Ce s-a întâmplat? exclamă Maisy speriată, alergând într-un suflet spre ea.

Când dădu cu ochii de copil, femeia făcu ochii mari.

— Vai, bietul pruncuşor e vânăt de frig! strigă ea îngrijorată.

— Pregăteşte ceva fierbinte. O supă ar fi bună. Prepară şi nişte ceai cu mirodenii. Şi trezeşte-l, te rog, pe unchiul Charles, îi ceru Nicole, după care o ajută pe Anne să ia loc în balansoarul de lângă cămin. De ce nu ne-ai anunţat că vii?

— Dar v-am anunţat, spuse Anne încet, cu gura încă amorţită de frig. V-am scris o scrisoare, dar probabil că nava a fost prinsă într-una din cumplitele furtuni ce răvăşesc oceanul în perioada asta, şi a naufragiat. Ceaşca aceea este, cumva, plină cu ceai?

— Da, dar ceaiul s-a răcit, răspunse Nicole, după care îi întinse bebeluşul lui Maisy. Ţine-l tu o clipă, te rog.

— Gaylord mi-a spus că domnul conte s-a dus foarte târziu la culcare, spuse Maisy, luând copilaşul din braţele ei.

— Nu contează, răspunse Nicole, trăgând încă un scaun lângă foc. Vă rog să luaţi şi dumneavoastră loc lângă cămin, îi spuse ea vizitiului. Păreţi îngheţat.

— Vă mulţumesc frumos, coniţă, dar pot să mă încălzesc lângă soba din bucătărie.

Nicole se întoarse către Maisy.

— Ia, te rog, copilul şi culcă-l în odaia mea, iar apoi pregăteşte ceaiul şi supa. Şi trezeşte-i pe toţi! porunci Nicole, după care se întoarse din nou către vizitiu. Iar dumneavoastră, domnule, faceţi bine şi vă aşezaţi aici! spuse ea pe un ton cât se poate de autoritar, arătând spre scaunul de lângă foc.

— Sigur că da, milady, bâigui bărbatul, conformându-se imediat.

— Bine, dar domnul conte… încercă Maisy să protesteze.

— Nu te îngrijora şi fă cum îţi spun! Du-te şi spune-i unchiului meu că a sosit Anne.

— Anne, vestita Anne din povestirile domniei tale, coniţă? exclamă Maisy, apropiindu-se mai mult de tânără şi privind-o cu ochii mari de uimire. Fetiţa cu care ai fost schimbată în fragedă pruncie? Sora dumitale de suflet?

— Chiar ea, răspunse Nicole, ajutând-o cu blândeţe pe Anne să îşi dea jos rândurile de haine şi frecându-i energic braţele îngheţate. Dă ordin să se aprindă focul în toată casa şi să se încălzească apă pentru îmbăiat. Eu am să vin imediat să văd ce face copilul.

Trecuseră trei săptămâni de la sosirea lui Anne. Nicole stătea în sufragerie, admirând o nouă dimineaţă. Apăruseră brânduşele, primii vestitori ai primăverii. Prezenţa lui Anne şi a bebeluşului părea să îi fi transformat întreaga viaţă. De la sosirea lor, totul căpătase rost. Arme nu adusese cu ea nici fericire şi nici bună dispoziţie. Din contră, tânăra sosise la conac purtând povara unei tristeţi funerare. Cu toate acestea, apariţia ei schimbă totul aici, căci îi adusese lui Nicole tocmai ceea ce îi lipsea cel mai tare: bucuria de a se simţi *utilă*.

Totuşi, în dimineaţa aceasta, Nicole nu se gândea la Anne şi la copil. Ceaiul din ceaşcă se răcise de mult, iar micul dejun din faţa ei era aproape neatins. Nicole adora aceste clipe de linişte ce precedau începerea activităţilor de peste zi. În mod normal, în astfel de momente îi plăcea să se scufunde în studiul Bibliei şi să se apropie de cele cereşti, însă astăzi nu putea nicicum să se concentreze asupra pasajului din carte. Gândul îi zbura întruna la cele întâmplate cu o zi înainte, când participase la o petrecere organizată la una dintre moşiile vecine. Faptul că Anne se afla aici nu însemna că Nicole putea să îşi neglijeze îndatoririle sociale. Totuşi, Anne şi copilaşul său o făceau

să se simtă utilă. Viaţa ei nu mai era lipsită de sens, aşa cum avusese ea impresia când sosise în Anglia. Existau persoane care aveau nevoie de ea şi asta o umplea de bucurie, ajutând-o să participe la recepţii precum cea de ieri cu sufletul împăcat.

Petrecerea începuse aşa cum se întâmpla cu majoritatea evenimentelor de acest fel, printr-un iureş de trăsuri, veşminte de gală şi sporovăieli vesele. Apoi un bărbat i-a atras atenţia în mod deosebit: lordul Reginald Harwick. La fel ca unchiul său, Harwick era membru al Camerei Lorzilor şi stăpânul mai multor moşii. De o frumuseţe colţuroasă şi plină de virilitate, lordul avea parcă aerul unui pirat, o siguranţă de sine care intimida pe oricine. În timpul conversaţiei lor, încercase să o epateze atât prin farmecul său, cât şi cu avuţiile şi puterea lui, dar infatuarea lui o făcuse pe tânără să se întrebe dacă era oare cu adevărat atent la ceea ce spunea ea. Totuşi, nu putea să nege faptul că bărbatul avea un farmec aparte. Lordul Harwick era, cu siguranţă, mult mai interesant decât majoritatea filfizonilor şi snobilor care îi dăduseră târcoale până acum.

De aceea, atunci când lordul o invită la o plimbare pe terasă, Nicole acceptă bucuroasă.

— Să ştiţi că ne-am mai întâlnit şi cu altă ocazie, îi spusese el când ieşiră pe terasă, cu francheţea celor bogaţi şi puternici, ce nu sunt obişnuiţi a vorbi cu ocolişuri. Ba chiar am fost prezentaţi unul altuia.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu îmi amintesc.

— O, dar nici nu mă aşteptam să vă amintiţi. Eram doar unul dintre zecile de bărbaţi care făceau reverenţe în faţa domniei tale precum nişte curteni în faţa reginei Franţei.

Singura pată de culoare din ţinuta altminteri complet neagră a lui Reginald Harwick o constituia cravata, ce

părea să fie ţesută cu fir de aur veritabil. Bărbatul se opri şi îşi aranjă cravata, fără a-şi dezlipi ochii de Nicole, apoi continuă.

— Am acceptat invitaţia la această petrecere doar pentru că mi-am dorit să vă revăd. Înainte de a accepta, m-am asigurat că veţi fi prezentă aici împreună cu unchiul dumneavoastră.

— Cuvintele dumneavoastră mă onorează, sir.

— Este purul adevăr, milady. Nu mă interesează nici vânătoarea, nici celelalte distracţii deşarte ale vieţii la ţară. Moşiile mele îmi aduc venit şi asigură locuri de muncă pentru cei care depind de mine.

— Mă bucur să aud că vă interesează şi bunăstarea altora, sir. Nu am întâlnit multe persoane care să dovedească acelaşi altruism.

— Am auzit că păşiţi pe urmele unchiului dumneavoastră în această privinţă, spuse Harwick, fixând-o cu pătrunzătorii săi ochi cenuşii.

— Să înţeleg că dumneavoastră sunteţi un om drept şi cinstit?

— Ca orice supus loial, trebuie să susţin Coroana şi Biserica, răspunse el, după care făcu o pauză. Când vreau să o fac, adăugă el apoi mai încet.

Dintr-odată, noaptea deveni, parcă, mai rece.

— Cred că ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalţi, sir.

Când se întorceau spre casă, Harwick se apropiase îndeajuns de mult pentru ca Nicole să îi poată adulmeca preţ de o clipă parfumul aparte, ce o duse imediat cu gândul la misterul şi mirodeniile Orientului îndepărtat. Ştia că s-ar fi cuvenit să se îndepărteze, dar îndrăzneala acestui bărbat o atrăgea în mod aproape irezistibil.

— Să ştiţi că mă bucur de o influenţă considerabilă la curte, domnişoară Nicole, spuse lordul Harwick. Pot să vă spun aşa? Da, considerabilă. Se pot ivi tot felul de oprelişti

atunci când este vorba de transferul moştenirii şi al titlului nobiliar, mai ales când legăturile dintre o generaţie şi alta sunt fragile. O vorbă bună, pusă acolo unde trebuie, poate să facă adevărate minuni.

Bărbatul se opri şovăind, după care îşi puse cu fermitate palma pe uşa ce ducea în sala de bal.

— Se ştie faptul că pot să fiu un aliat de nădejde. Un susţinător puternic şi vrednic de încredere.

Dintr-odată, Nicole nu se mai simţi ca o femeie curtată, ci mai degrabă ca o cetate sub asediu. Întinse mâna şi deschise singură uşa.

— A fost o plăcere să vă cunosc, sir Harwick.

Nicole stătea cu Biblia deschisă pe genunchi, meditând atât la cuvintele citite în Scriptură, cât şi la strania întâlnire de ieri. În momentul acela, se simţi cuprinsă brusc de o linişte profundă, care spori parcă frumuseţea răsăritului de soare şi îi trezi simţurile. Inspiră adânc mirosul iute al tăciunilor din cămin. Ascultă cântecul unei păsări, ce răsuna dincolo de fereastră. Trase cu ochiul la o veveriţă ce sărea de pe o creangă pe alta, apoi, de dincolo de zidul de piatră ce împrejmuia grădina, auzi ţipătul metalic al unui fazan ce îşi striga perechea.

— Te deranjez? se auzi o voce în spatele ei.

— O, bună dimineaţa, Anne! Cum să mă deranjezi? Hai, vino şi şezi aici, lângă mine, spuse Nicole, aşezând Biblia pe masă, după care se ridică în picioare şi se întinse. Cum te simţi astăzi? întrebă ea, întinzându-se atât de straşnic, încât era cât pe ce să îşi piardă echilibrul.

Anne rămăsese încremenită în prag, aşa că Nicole se duse la ea, o luă de braţ şi o conduse până la canapeaua cu spătar înalt aflată vizavi de cea pe care stătuse ea. Era o sofa extrem de confortabilă, umplută cu păr de cal. Anne se instală comod şi o lăsă pe Nicole să îi înfăşoare o pătură

în jurul picioarelor.

— Întotdeauna te trezeşti atât de devreme? întrebă Anne.

— Da, acesta este momentul meu de linişte, când vin aici, citesc Biblia şi îmi amintesc care este motivul pentru care mă aflu aici, spuse Nicole, ezitând să se aşeze. Nu doreşti ceva, poate nişte ceai?

— Poate puţin mai târziu.

— Să nu mă duc să văd ce face John?

— John s-a trezit în urmă cu un ceas. L-am alăptat, i-am pus un scutec curat şi apoi a aţipit din nou. Va mai dormi câteva ore bune. Vino şi aşează-te aici, lângă mine, te rog, spuse ea, şi aşteptă până când Nicole luă loc. Am impresia că de când am venit aici nu fac decât să dorm, să mănânc şi să am grijă de John. Şi apoi să dorm şi mai mult.

— Voiajul peste ocean ţi-a slăbit puterile.

— Nu voiajul a fost devină, spuse Anne, privind în gol. Nu m-am mai odihnit cu adevărat de la înmormântare.

— Îmi pare atât de rău pentru cele întâmplate! spuse Nicole, aşa cum o făcuse deja de nenumărate ori până acum. Cyril fost un om atât de bun…

— Da, aşa este. Cyril a fost un om bun. De ore întregi stau culcată în odaia mea de la etaj, gândindu-mă la el.

Cuvintele acestea o tulburară vizibil. Îşi roti ochii prin încăpere, căutând cu disperare ceva care să îi dea posibilitatea de a schimba subiectul. Privirea îi căzu în cele din urmă pe Biblia ce stătea deschisă pe masă.

— Ce citeşti?

— Psalmii. Dar nu citesc sau, mai bine zis, nu în dimineaţa aceasta. Doar caut câteva versete pe care nu mi le amintesc în întregime pentru a vedea dacă se potrivesc cu gândurile mele din ultima vreme.

— Şi despre care versete este vorba, mă rog?

Nicole ezită.

— Poate că ar trebui să aştept până te mai înzdrăveneşti.

— De ce? Sau poate nu vrei să îmi spui?

— Nici vorbă de aşa ceva. Doar că…

Nicole nu ştia ce să facă. Ardea de nerăbdare să îi spună ce avea pe suflet, dar făptura pe care o vedea acum în faţa ochilor era încă extrem fragilă.

— Este greu să vorbesc despre versetele pe care le citesc fără a explica *de ce* sunt ele atât de importante pentru mine.

Anne strânse din ochi din pricina soarelui ce se ridica la orizont, apoi se lăsă să alunece mai jos, până când spătarul unui scaun îi protejă vederea.

— Te-ai schimbat, spuse ea încet.

— Da, bănuiesc că aşa este.

— Am impresia că nimic din ce ţi-aş spune acum nu te-ar surprinde.

Nicole sesiză o rugăminte în spatele acestor cuvinte.

— De ce nu mă pui la încercare? întrebă ea la fel de încet precum vorbise Anne.

Fără să se ridice, Anne se mişcă uşor pe sofa, căutând umbra mai densă care să o apere.

— M-am trezit pentru că l-am visat pe Cyril. A fost un vis aparte, înainte să vin aici, îmi apărea adesea în vis, şi de fiecare dată mă trezeam plângând. Nopţi la rând am plâns până am simţit că îmi iese inima din piept.

Anne se opri şi o măsură pe Nicole din ochi. Nicole îşi aşeză mâinile pe genunchi şi nu spuse nimic. Nu putea descrie în cuvinte durerea pe care o simţea ascultând-o pe sora ei şi, oricum, Anne nu voia să audă de la ea nişte platitudini. Aşa că Nicole aşteptă tăcută şi răbdătoare.

Se părea că Anne găseşte mulţumitoare reacţia ei, căci îşi întoarse privirea spre foc şi continuă.

— Noaptea trecută a fost altfel. Nu m-am trezit

plângând. Nu am mai plâns de când am plecat din Halifax. Port încă durerea în suflet şi probabil că am să o port mereu, dar în punctul acesta, lacrimile nu mai par să aibă niciun sens. Au trecut luni de zile de când l-am pierdut pe Cyril. Poate că am să mai vărs lacrimi, dar agonia pierderii lui s-a încheiat. Nu ştiu de ce, dar sunt sigură de lucrul acesta.

Rămaseră o vreme în tăcere. Nicole ar fi aşteptat, răbdătoare, chiar şi o zi întreagă, de ar fi fost nevoie. În curând lumea va începe să mişune prin casă, dar asta nu era o problemă. Era de ajuns să îi spună o vorbă lui Maisy şi nimeni nu va îndrăzni să le deranjeze. Charles, pe de altă parte, nu ieşea niciodată din apartamentul său atât de devreme; aşa că nu aveau niciun motiv să se grăbească. Tăcerea ce se aşternuse în jurul lor părea să spună acelaşi lucru. Aşteptarea îşi avea rostul său.

În momentul acela, Anne realiză că se lăsase furată de gânduri.

— Unde rămăseserăm?

— Spuneai că noaptea trecută a fost diferită.

— O, da. Foarte diferită, într-adevăr. L-am visat pe Cyril stând pe ţărmul unei ape. La început, am crezut că era ţărmul din Noua Scoţie şi că visul însemna că am comis o greşeală înfiorătoare venind aici; dar, de îndată ce am gândit asta, mi-am dat seama că mă înşelasem. Cyril nu era în Noua Scoţie, deoarece eu nu mai văzusem niciodată ţărmul pe care se afla el.

Vocea ei căpătă o cadenţă neregulată, sunând ca a unei persoane pe jumătate adormite.

— Părea atât de senin, continuă ea. Şi de puternic. Ca şi cum nu ar fi fost niciodată bolnav. Stătea acolo şi mă privea. Îi simţeam iubirea şi voiam cu disperare să mă duc la el. Dar eu eram pe o corabie care mă ducea tot mai departe de ţărm, fără ca eu să o pot opri. Nu puteam decât

să stau acolo şi să îl privesc. L-am privit până când s-a pierdut în zare. Tot ce mi-a rămas a fost iubirea lui.

Focul pârâi uşor şi unul dintre buşteni trosni, împroşcând în jur scântei. Nicole se ridică, aranjă tăciunii cu un cleşte, după care se aşeză la loc.

— Aşadar, ce părere ai despre visul meu? o întrebă Anne.

— Că nu ai simţit iubirea lui Cyril. Sau, mai bine zis, că nu ai simţit *doar* iubirea lui Cyril.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Anne începură să strălucească şi mai puternic. Tânăra se uită îndelung în ochii lui Nicole, apoi se sprijini de braţele sofalei şi se ridică în picioare.

— Întâi de toate, am să-ţi accept oferta şi am să beau nişte ceai. Şi poată că am să şi mănânc ceva. Iar după aceea vreau să aud ceea ce te codeai să îmi spui.

După micul dejun, Anne urcă până la etaj şi în scurt timp reveni.

— Copilul doarme şi acum. Ce zici de o plimbare prin grădină? Când ieşiră, Anne nu putu să nu se minuneze de căldura plăcută de afară. Acum, când în Halifax totul era încă mohorât, câmpurile din Anglia erau pictate într-un verde crud cu sclipiri argintii, iar răzoarele de flori de lângă casă începeau să înflorească. În cele trei săptămâni care trecuseră de la sosirea sa, iarna fusese izgonită.

Casa era situată pe un promontoriu ce cobora în spate, în pantă lină, către o multitudine de câmpuri cu un aspect extrem de îngrijit. Dedesubt curgea un pârâu lat, scăldat în razele soarelui. Priveliştea ordonată a câmpurilor cultivate o linişti pe Anne într-atât, încât aceasta găsi puterea de a rosti nişte cuvinte pe care nici nu visase că le va putea rosti vreodată.

— Noaptea trecută, după ce m-am trezit din vis, am

rămas culcată în pat, gândindu-mă la cum a fost viaţa mea după moartea lui Cyril. La anotimpurile, întunecate ca nopţile de iarnă, prin care a trecut sufletul meu până acum. La felul în care am încercat să nu accept realitatea. Să mă refugiez în deznădejde. Doar copilaşul meu mi-a dat putere să îndur durerea. În timpul călătoriei peste ocean, m-am spetit muncind. Iar de când am ajuns aici nu fac aproape nimic în afară de a dormi.

În timp ce vorbea, Anne era extrem de atentă la sora ei, care păşea alături. Cu lungile ei plete castanii-roşcate şi ochii de culoarea smaraldului, Nicole era la fel de frumoasă ca înainte; dar, mai nou, firii sale puternice şi înflăcărate i se adăugase o linişte aparte, în adâncul sufletului, Anne ştia că sora ei suferise o schimbare radicală. Se maturizase, devenise mai profundă. Devenise femeie în toată firea.

Anne trase adânc aer în piept şi continuă.

— Dar acum m-am trezit. Am petrecut prea mult timp dormind şi încercând să fug de realitate. Mi-am dat seama de asta noaptea trecută, şi acum nu mai pot să neg adevărul. Cyril a plecat dintre cei vii şi nu se mai întoarce. Trebuie să adun cioburile vieţii mele şi să merg mai departe.

S-ar fi aşteptat ca Nicole să o sufoce acum într-o îmbrăţişare, strângându-i trupul plăpând în braţele-i puternice. Avea în minte tot soiul de reacţii posibile, mai puţin felul în care reacţionă, de fapt, sora ei. Nicole nu spuse nimic şi nu schiţă niciun gest. Se uită doar adânc în ochii ei şi, din respect pentru confesiunea auzită, păstră tăcerea.

În felul acesta, Anne putu să păşească liniştită mai departe, deşi inima îi era încă grea de durere. Totuşi, tăria de care dădea dovadă Nicole o ajuta cumva să spună până la capăt tot ce îi stătea pe suflet.

— Acum problema mea constă în a afla *care* este locul de care aparţin. Cu alte cuvinte, care este sensul vieţii mele acum?

— Îl ai pe fiul tău, îi reaminti Nicole.

— Şi nu numai; dar pur şi simplu nu ştiu încotro să o apuc de acum înainte. Până acum, sensul vieţii mele era Cyril. Fără el, am impresia că nu mi-a rămas niciun rost în viaţă, în afară de acela de a-mi iubi fiul.

— Hai să ne aşezăm aici, pe bancă! spuse Nicole, conducând-o spre o bancă de piatră, înconjurată de gard viu. Acesta a devenit unul dintre locurile mele preferate. Fiind îndreptată spre sud, banca este scăldată de razele soarelui pe tot parcursul zilei, iar gardul viu este îndeajuns de înalt pentru a ne feri de vânt şi de privirile curioşilor. Singurele încăperi cu vedere spre bancă sunt biblioteca, într-un capăt al casei, şi apartamentul unchiului Charles, în celălalt capăt, spuse ea, zâmbind uşor. Nici nu-ţi închipui cât de mult a ajuns să însemne pentru mine această mică oază de intimitate.

Se aşezară confortabil pe bancă, după care Nicole continuă.

— M-ai întrebat ce versete citeam în dimineaţa asta. De la o vreme încoace, studiez Biblia, încercând să învăţ unele lecţii de una singură. Dacă te simţi în stare să vii cu noi la biserică duminică, vei avea ocazia să îl cunoşti pe pastorul local. Este un om bun, dar predicile lui nu mă învaţă nimic nou. De aceea îmi petrec dimineţile hrănindu-i sufletul cu Cuvântul lui Dumnezeu. Mărturisesc că ştiu atât de puţine, încât nu pot să pretind că meditaţiile mele sunt mai mult de nişte simple orbecăieli.

Anne avu din nou senzaţia că Nicole era o persoană total diferită de cea pe care o cunoscuse cândva. Sora ei se exprima mult mai corect în limba engleză, iar accentul îi dispăruse aproape cu desăvârşire; dar schimbarea nu se

rezuma la atât. Existau multe alte amănunte noi, cum ar fi postura ei plină de demnitate, cu spatele perfect drept. Gravitatea feţei şi a vocii. Şi câte altele.

— Vorbeşte-mi despre meditaţiile tale, o rugă Anne.

— Totul a început vara trecută, de la o discuţie cu o femeie pe care am cunoscut-o în timpul călătoriei spre Anglia. De atunci, am petrecut foarte mult timp gândindu-mă la sensul cuvântului *datorie*.

Nicole se opri, neştiind dacă e bine sau nu să spună mai multe.

— Bănuiesc că am crezut dintotdeauna că, atunci când îmi voi găsi locul în lume, am să îmi găsesc şi fericirea. Totuşi, studiind Scriptura, nu am găsit niciun pasaj în care Dumnezeu să ne facă o asemenea făgăduinţă. Ba mai mult, nu am găsit niciun pasaj în care slujitorii Săi să îi ceară un asemenea lucru.

Anne se trase puţin mai departe. Asta şi pentru că voia să o vadă mai bine pe Nicole, şi pentru că bănuia că vorbele surorii ei erau menite special pentru ea. Poate că motivul visului care o trezise azi-noapte şi chiar al venirii ei în Anglia era acela de a se afla aici, scăldată de razele soarelui, în această dimineaţă blândă de primăvară, şi de a asculta aceste cuvinte.

— Asta m-a făcut să îmi dau seama că toată viaţa am trăit cu convingerea că nu pot să trăiesc decât într-un loc care mă face fericită. Abia acum, când învăţ să mă integrez în societatea din Anglia, am ajuns să înţeleg că, deşi este plăcută, fericirea este trecătoare. Atâta timp cât fericirea mea se bazează pe ceea ce am sau pe ceea ce îmi place, ea va rămâne efemeră. Căci de îndată ce are loc o schimbare, de îndată ce apare o furtună în viaţa mea, de îndată ce viaţa ia o întorsătură neplăcută, fericirea mea va dispărea. Dar este aceasta, oare, temelia pe care vreau să îmi clădesc viaţa? Nu. Însă a spune că nu vreau să îmi bazez

viaţa pe lucruri trecătoare este mult mai uşor decât a trăi zi de zi după acest principiu.

Avea faţa încordată de pe urma efortului de a exprima aceste gânduri în cuvinte.

— Îmi cer scuze, îi spuse ea lui Anne, bătând-o uşor pe umăr. Este prima dată când vorbesc despre asta cu cineva. Probabil că vorbele mele nu par să aibă nicio noimă.

— Ba dimpotrivă, răspunse Anne abia şoptit. Înţeleg perfect ce vrei să spui. Te rog să continui. Chiar vreau să aud ce ai de spus.

Nicole se întoarse cu faţa spre lumină. Era o dimineaţă superbă.

— Studiind Biblia, am înţeles că nu pot să găsesc fericirea decât la Dumnezeu. Mi-am pus viaţa în mâinile Lui şi mă străduiesc să trăiesc după voia Sa, iar asta îmi aduce o linişte care este mai puternică decât orice necaz. Mai devreme sau mai târziu, toate greutăţile trec. Doar Dumnezeu rămâne pe veci. Iar eu trebuie să mă încred în făgăduinţele Sale veşnice.

— Nu… Nu înţeleg, bâigui Anne.

Lăsase deoparte toate gândurile care o măcinau, concentrându-se acum exclusiv pe ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor lui Nicole.

— Nu eşti fericită aici? Bine, dar ai…

— De toate, spuse Nicole încet. Da, am primit multe daruri, continuă ea, privind fix într-un punct îndepărtat. Iar fiecare dar implică o responsabilitate.

— Bine, dar de ce…

I se păru că aude un ţipăt de copil şi se opri brusc, ascultând cu atenţie. Da, era plânsul lui John.

— Trebuie să mă duc la John, zise ea, ridicându-se imediat în picioare.

— Desigur, răspunse Nicole cu o expresie impasibilă,

rămânând aşezată pe bancă.

Anne dădu să plece, dar în clipa aceea îi veni o idee. Se întoarse cu faţa spre Nicole şi o întrebă:

— Te-ar deranja foarte tare dacă aş lua şi eu parte la aceste meditaţii matinale?

Pe faţa lui Nicole apăru un zâmbet. Zâmbea pentru prima dată în ziua aceea.

— Nimic nu m-ar face mai fericită.

Capitolul 23

De la întoarcerea lui Charles din America, până şi cele mai banale aspecte ale vieţii lui de zi cu zi suferiseră o oarecare schimbare. Pe vremea când era copil, familia nu se reunea niciodată la micul dejun. Asta deoarece tatăl său considera că nu se cuvenea ca fiii să se prezinte în faţa lui înainte de a fi pieptănaţi, îmbrăcaţi şi hrăniţi de către dădacă. Charles realiza abia acum că moştenise de la părintele său unele trăsături de caracter mai puţin plăcute, cum ar fi atitudinea rece şi distantă pe care o avea faţă de ceilalţi, trăsătură de care acum se străduia din răsputeri să scape. Totuşi, la obiceiul de a lua micul dejun de unul singur nu putea să renunţe. O schimbare avusese totuşi loc şi în acest sens, întrucât Charles transformase aceste momente de singurătate într-un prilej pentru a medita, pentru a citi Biblia şi chiar pentru a se mărturisi în faţa lui Dumnezeu.

În ultima vreme, petrecea mult timp în genunchi, cerându-şi iertare pentru păcatele săvârşite în trecut. Îi mulţumea Domnului pentru zilele pe care le mai avea de trăit, dar remuşcările nu îi dădeau pace. Doar venirea lui Nicole reuşise să facă puţin mai suportabilă povara grea a regretelor. Vedea în ea o persoană care putea să îi ducă munca mai departe. Capabilă să ducă la bun sfârşit

lucrurile pe care va fi nevoit să le lase neterminate.

Nu îi venea uşor, dar trebuia să mai aibă puţină răbdare. Nicole făcuse progrese remarcabile de la sosirea ei în Anglia, doar că, spre deosebire de el, ea nu îşi dădea. seama de asta. Adevărul era că Nicole se schimbase foarte mult. Charles era cât se poate de sigur de faptul că nu mai târziu de vara aceea tânăra va fi trecut testul intrării în înalta societate şi va fi fost pregătită să i se alăture pentru realizarea principalelor lui ţeluri: operele de caritate şi reformele pozitive.

Charles ar fi vrut să discute cu ea despre numeroasele îndatoriri care o aşteptau, despre provocările cu care deocamdată se confrunta de unul singur. În momentul de faţă, bunăoară, în Camera Lorzilor se discuta legea îngrădirii terenurilor comune, lege care ameninţa să lase sute de mii de familii fără case şi căreia Charles i se opunea cu vehemenţă. Apoi mai exista şi chestiunea războiului din coloniile americane. Charles se număra printre puţinii *tory*, cum erau denumiţi membrii Partidului Conservator, care pledau pentru instaurarea păcii – poziţie care îl costase pierderea mai multor prieteni şi îi adusese izolarea. Chiar şi aşa, Charles era sigur că are dreptate.

În curând aveau să plece la Londra. Gândindu-se la ce îl aştepta acolo, bărbatul îşi simţi inima prinsă ca într-un cleşte şi faţa i se schimonosi de durere.

Din grădina din spatele casei se auzi o rumoare. Charles se îndreptă spre fereastra deschisă, încercând din răsputeri să alunge gândurile negre ce îl năpădiseră.

Văzându-le pe cele două fete aşezate pe bancă, bărbatul se minună încă o dată de schimbarea survenită la Nicole de la sosirea lui Anne. Nicole nu avea o fire exuberantă; ceea ce nici nu era de mirare, având în vedere trecu tul său dureros. Tânăra purta în suflet o nemulţumire profundă. Charles ştia lucrul acesta, dar neputând face

mare lucru, nu vorbise niciodată cu ea despre asta. Existau două posibilităţi. Nicole fie va rămâne în Anglia şi va deveni moştenitoarea sa, fie se va întoarce în Noua Scoţie.

Cea de-a doua variantă îl făcu să simtă din nou o înţepătură puternică în inimă. Crizele deveniseră atât de dese, încât ajunsese să nu le mai dea aproape nicio importanţă. De fiecare dată lucrurile se întâmplau la fel. Simţea un junghi ce îi străpungea coşul pieptului ca o lance, făcându-l să se chircească de durere, dar în scurtă vreme criza se termina. Totuşi, Charles ştia că avea zilele numărate şi că trebuie să rezolve chestiunea moştenirii cât de curând.

Imaginea celor două tinere ce discutau senine, stând pe bancă, reuşi să îl calmeze. La început, se temuse de vizita lui Anne, căci aceasta adusese cu ea un munte de tristeţe. Totuşi, venirea ei avusese un efect uimitor asupra lui Nicole, făcând-o să se maturizeze cu adevărat. La sosirea surorii sale de suflet, tânăra lăsase deoparte firea sa şovăielnică şi începuse să se comporte ca o adevărată stăpână a casei, poruncind numaidecât servitorilor să pregătească apartamentul pentru oaspeţi. Charles înţelegea că grija pentru sora îndoliată umpluse un mare gol din sufletul lui Nicole. Pentru prima dată de când venise la conac, tânăra se simţea utilă. Cineva avea nevoie de ea.

Brusc, îi veni o idee care îi aduse zâmbetul pe buze. Se îndepărtă de fereastră, îşi puse halatul de casă şi se îndreptă grăbit spre scară. Când ajunse în faţa apartamentului pentru oaspeţi, se opri şi bătu încet la uşă.

— S-a trezit deja micul prinţ? o întrebă el pe dădacă.

— Ia ascultaţi cum gângureşte fecioraşul ăsta, stăpâne, zise femeia cu părul cărunt.

Dădaca era sora lui Maisy, o femeie nespus de blândă, mamă a nu mai puţin de şase copii.

— Şi cum dă din picioruşe, ca şi cum ar fi cel mai fericit băieţel de pe faţa pământului! adăugă ea.

— Te rog să mă laşi o clipă singur cu copilul, îi ceru Charles, apropiindu-se de pătuţul aşezat lângă cămin.

De îndată ce îi văzu chipul, John zâmbi cu toată guriţa, descoperindu-şi cei doi dinţişori, şi începu să dea şi mai straşnic din picioare.

— Ce face voinicul meu? Ce fiice nepoţelul meu drag?

Copilul îşi agită braţele şi gânguri fericit. Charles era jucăria lui preferată din întreaga lume. Asta pentru că bărbatul avea nasturi mari şi strălucitori la haină şi îl lua în braţe şi se plimba cu el prin toată odaia, făcând fel de fel de giumbuşlucuri. Micuţul ţipă de încântare când Charles îl luă în braţe şi îl ridică din leagăn.

— Ei, unde ai vrea să mergi astăzi, voinicule? A, văd că te fascinează nasturii mei.

Copilul îşi strânse pumnişorii în jurul nasturilor şi începu să tragă zdravăn de ei. Când văzu că nu vor nicicum să se desprindă, John, haţ, înhăţă cu guriţa unul dintre nasturi şi începu să îl molfăie de zor, umplând haina lui Charles de salivă.

Bărbatul râse din toată inima. Nu-i venea să creadă ce efect incredibil avea acest copilaş asupra sa. Acum clipele petrecute cu cel mic reprezentau una dintre cele mai mari bucurii ale sale. Era în stare să petreacă ore întregi cu micul John fără să se plictisească.

— Bună dimineaţa, unchiule Charles.

Bărbatul se învârti numaidecât pe călcâie, stânjenit că fusese surprins într-o postură atât de caraghioasă.

— Te rog să mă ierţi, dragă Anne, că… Am venit nepoftit.

— Cum poţi să spui aşa ceva, unchiule? Aceasta este casa ta, doar.

— Da, dar acesta este apartamentul care-ţi este

rezervat, spuse el, încercând să-i convingă pe John să dea drumul nasturelui. Gata, John, lasă nasturele! *Aşa*, bravo!

Fără tragere de inimă, îi întinse copilul lui Anne.

— Nu am mai întâlnit niciodată un copil atât de adorabil, îi spuse Charles.

— Şi el s-a ataşat foarte tare de tine, unchiule, răspunse Anne zâmbind.

Entuziasmat de perspectiva de a fi ţinut în braţe de mama sa, cel mic începu să se agite frenetic în braţele lui Charles. Preţ de o clipă, vălul de tristeţe se ridică de pe chipul lui Anne, lăsând să se vadă o urmă a frumuseţii ei de odinioară.

— Suntem tare voioşi în dimineaţa aceasta, nu-i aşa? îl alintă femeia, apropiindu-şi obrazul de faţa copilului. Da, tare voioşi!

Charles dădu să plece, dar înainte de a ajunge la uşă, se opri.

— În seara aceasta, am invitat nişte prieteni la cină. Două familii de la marginea ţinutului şi pe proprietarul moşiei cu care ne învecinăm la nord. Ne cunoaştem cu toţii de multă vreme. Ar fi o onoare dacă ai accepta să ni te alături.

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, unchiule, dar nu cred că pot să accept, răspunse Anne, cu obrazul lipit în continuare de faţa pruncului său.

— Înţeleg, spuse Charles. Totuşi, poate că ţi-ar prinde bine să ieşi şi tu din când în când şi să vezi nişte feţe noi. Ca să nu mai vorbim de cât de mult ar însemna prezenţa ta pentru Nicole!

Capitolul 24

Schimbarea nu se produsese peste noapte, ci încet-încet şi atât de subtil, încât ar fi putut foarte uşor să treacă

neobservată. Dar Anne nu voia asta, aşa că începu să-şi aştearnă gândurile pe paginile de culoare crem ale micului caiet cu coperţi de piele, primit în dar de la Charles. Ea spunea că, în felul acesta, ţine jurnalul creşterii lui John; şi, într-adevăr, copilul creştea şi se schimba văzând cu ochii. Totuşi, adevărul este că ea folosea caietul pentru a consemna, în primul rând, micile revelaţii ce apăreau aproape zi de zi.

Aceste momente de iluminare apăreau cu precădere dimineaţa, atunci când citea Biblia şi se ruga împreună cu Nicole. Câteodată îl aducea pe John cu ea, iar cuvintele lor erau însoţite de gânguritul lui. Totuşi, de cele mai multe ori, după ce îl alăpta, îl punea înapoi în pătuţ sau îl lăsa cu dădaca. Pe măsură ce trecea timpul, preţuia tot mai mult aceste clipe petrecute în rugăciune şi meditaţie alături de Nicole.

La începutul lunii mai, hotărârâră să facă o excursie până la Londra. Sezonul petrecerilor începuse deja la sfârşitul lunii martie, dar Charles nu-şi programa activităţile în funcţie de calendarul altora. În plus, războiul crease o scindare pronunţată în sânul aristocraţiei engleze şi al societăţii londoneze. Susţinând cauza coloniştilor, Charles îi ofensase pe mulţi dintre prietenii săi apropiaţi şi, prin urmare, numărul invitaţiilor de a participa la diferite evenimente mondene scăzuse simţitor. Acest lucru nu părea totuşi să îi deranjeze nici pe Charles, nici pe Nicole, iar Anne considera că numărul musafirilor care le călcau pragul zi de zi era deja cât se poate de suficient.

Anne începuse să li se alăture la dineurile organizate acasă şi chiar îi însoţise la două petreceri la care fusese asigurată că nu se va dansa, organizate de persoane cu care făcuse deja cunoştinţă. Se obişnuise chiar şi cu ţinuta de văduvă, alcătuită din rochie, mănuşi, pălărioară şi voaletă, toate de culoare neagră. Hainele de doliu erau un

fel de scut, care îi permitea să privească totul de la o oarecare distanţă, acordându-i astfel timpul necesar pentru a se reintegra treptat în societate. În cele din urmă, suferinţa i se domoli, iar acum cumplitele clipe când simţea că se scufundă în durere începeau să se transforme în amintiri. Îi venea mult mai uşor şi să zâmbească, mai cu seamă atunci când se afla în preajma micului John.

Copilul şi-a păstrat buna dispoziţie pe tot parcursul şederii lor în Londra, cu excepţia unei singure săptămâni, înainte de întoarcerea la moşie, când se îmbolnăvise de crup, iar boala se adăuga ieşirii primilor dinţişori. Cât ai clipi din ochi, micul John se transformase dintr-un îngeraş într-un monstruleţ, roşu la faţă, ţipând din toţi rărunchii. Şi făcu asta opt zile la rând, aproape fără întrerupere, în mod surprinzător, cel ce a dat dovadă, mai mult ca oricare altă persoană, de răbdare şi tărie sufletească a fost nimeni altul decât stăpânul casei. Charles se dădea jos din pat la orice oră din zi sau din noapte, mergea la pătuţul copilului care urla ca din gură de şarpe, îl lua în braţe şi se plimba cu el prin odaie, legănându-l. Reşedinţa din Londra fiind mai mică decât cea de la moşie, ţipetele micuţului răsunau peste tot. Noaptea, Anne se trezea din somn când îşi auzea copilul plângând, dar, pe când ajungea ea în odaia lui John, nu o dată se întâmpla să-i găsească deja pe unchiul său la datorie. Charles era în stare să petreacă acolo un ceas sau chiar mai mult, cu cămaşa de noapte îndesată în pantaloni, lăsându-l apoi pe cel mic să îi molfăie degetul înmuiat în ulei de mentă. După ce îl fura din nou somnul pe băiat, Charles îl punea înapoi în pătuţ şi rămânea acolo, legănându-l, până când era sigur că doarme liniştit.

Într-o astfel de noapte, când toţi cei din casă erau cufundaţi în somn, Anne îşi puse capotul matlasat şi i se alătură lui Charles în odaia copilului. Bărbatul aşeză cu grijă pruncul adormit în pătuţ şi îşi trecu uşor degetul

peste feţişoara lui.

— Mare păcat că nu ai avut copii, şopti Anne privindu-l.

— Poate că asta s-a întâmplat din cauză că, până acum, nu am fost pregătit să devin părinte.

Rapiditatea cu care îi răspunsese o făcu pe Anne să înţeleagă că unchiul ei se gândea adesea la lucrul acesta.

Îl privi atentă în lumina difuză răspândită de singura lumânare ce ardea în odaie. Faţa lui brăzdată de riduri era mult mai uscăţivă decât atunci când îl întâlnise ultima dată în Noua Scoţie. Bărbatul avea ceva din aerul puternic şi blând al lui Andrew şi aceeaşi lumină în privire. O năpădi brusc dorul de casă. Îşi înghiţi totuşi lacrimile şi încercă să se gândească la altceva.

— Unchiule, ce înseamnă pentru tine cuvântul *datorie*?

Charles zâmbi. Până şi zâmbetul său semăna cu al lui Andrew.

— E straniu să ţi se pună asemenea întrebare la o astfel de oră târzie din noapte.

— Ai dreptate. Vom vorbi despre asta cu altă ocazie.

— De ce? Nu-mi este somn deloc, iar acum m-ai făcut de-a dreptul curios. De ce mă întrebi tocmai despre datorie, şi de ce tocmai acum?

— Este un subiect despre care Nicole şi cu mine vorbim aproape în fiecare dimineaţă, atunci când citim Biblia şi ne rugăm împreună.

— A, cred că înţeleg acum, spuse Charles, după care căzu o clipă pe gânduri, legănând în continuare pătuţul lui John. Datoria mea constă în lucrurile pe care am obligaţia să le fac. Am o datorie faţă de ţara mea, faţă de semenii mei şi faţă de Dumnezeu. Acestea sunt reperele vieţii mele. Trebuie să fiu cinstit şi să-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi. Trebuie să îl iubesc pe Dumnezeu şi să îl slujesc

prin tot ceea ce sunt şi cu tot ceea ce am. Acestea nu sunt nişte simple invitaţii, pe care să le pot adapta sau ignora după bunul meu plac. Acestea sunt obligaţii. Constantele pe care trebuie să-mi bazez acţiunile. Ele constituie *datoria* mea.

— Văd că şi tu te-ai gândit mult la asta, spuse Anne încet.

— De nenumărate ori şi mai cu seamă acum, răspunse el, posomorându-se brusc.

— Te referi la război?

— Sunt englez până în măduva oaselor, răspunse Charles. Aceasta este ţara regelui meu. Şi cu toate acestea, am ales să mă opun politicii britanice cu privire la colonii. Sunt împotriva războiului. Totuşi, nu am să trec niciodată în tabăra adversă. Îmi susţin acest punct de vedere aici, pe teritoriul patriei-mamă. Chiar dacă acest lucru îmi creează… Hm… Anumite neplăceri…

— Eşti un om foarte bun, unchiule Charles, spuse Anne, mângâindu-i braţul.

— Nici nu ştii cât de bucuros sunt că ai venit să stai o vreme cu noi! adăugă Charles, alungându-şi gândurile negre. Iartă-mi francheţea, dar se pare că sufletul tău începe să se vindece.

Anne încuviinţă din cap, dispusă în sfârşit să admită, la rândul ei, acest lucru.

— Cred că aşa este.

— În acest caz, poate că ar fi potrivit să planificăm o călătorie în Ţara Galilor, pentru a-l prezenta pe tânărul John rudelor sale din partea tatălui.

— Poftim? şopti surprinsă Anne, strângându-şi înfrigurată gulerul capotului în jurul gâtului.

— Am acolo nişte proprietăţi pe care nu le-am mai vizitat de multă vreme. Şi ar fi cât se poate de indicat să facem această călătorie acum, în timpul verii. Ar fi mult

mai confortabil, nu crezi?

— Dar cum rămâne cu integrarea lui Nicole în societatea londoneză?

— A, da, Nicole…

În mod instinctiv, Charles îşi ridică mâna şi începu să îşi maseze pieptul.

— Pentru ea, rigorile acestui stil de viaţă sunt foarte dificil de suportat. Sunt sigur că te-ai convins deja şi singură de lucrul acesta.

— Da, dar pare hotărâtă să li se conformeze, răspunse Anne şovăitoare.

— Da, aşa este, spuse Charles, apăsându-şi şi mai tare mâna pe piept. Aşa este.

— Şi ştiu că nu doreşti să o presezi în această privinţă, continuă Anne, privindu-şi unchiul.

— Este viaţa ei şi alegerea îi aparţine, răspunse Charles şi, observând îngrijorarea din ochii lui Anne, încetă să-şi mai apese pieptul şi îşi lăsă mâna să cadă. Sunt sigur că nu ar avea nimic împotrivă dacă ne-am retrage puţin mai devreme de pe scena londoneză.

Îşi întoarse faţa spre lumina difuză a lumânării, dar rămase cu privirea pierdută în gol.

— Totuşi, mai am ceva de rezolvat înainte de a pleca, adăugă el pe un ton sumbru.

Anne se trezi, se îmbrăcă şi coborî la parter înainte de a se crăpa de ziuă. Sufrageria era caldă şi primitoare. În fiecare seară, înainte de a merge la culcare, Maisy obişnuia să aprindă focul în cămin şi să aşeze două scaune la măsuţa de lângă bovindou. Era o dimineaţă ceţoasă şi toate ferestrele aveau geamurile aburite.

Anne tocmai lovea cremenea cu amnarul, când Nicole intră în bucătărie, târşâindu-şi somnoroasă, picioarele.

— Cum se simte John? întrebă Nicole.

— Sforăie ca un purceluş, răspunse Anne veselă.

Puse ibricul pe sobă, după care se aşează la masă alături de Nicole.

— L-a ţinut treaz pe unchiul Charles aproape toată noaptea. Nu că unchiul ar fi avut ceva împotrivă.

— Îl adoră pe copil, aprobă Nicole, întinzându-i un borcănel de lut. Vrei nişte miere?

— Da, mulţumesc. L-am întrebat pe unchiul Charles ce înseamnă pentru el cuvântul „datorie”.

— Da? Şi ce a spus?

Anne îi relată toată discuţia avută noaptea trecută, după care adăugă:

— Aş vrea să ştiu şi eu la fel de sigur care îmi este datoria.

— Eşti sigură că eşti pregătită să afli? o întrebă Nicole, privind-o într-un mod curios.

— Ce vrei să spui cu asta?

Nicole puse încet jos cuţitul şi felia de pâine. Părea că nu ştie ce să spună. Îşi roti ochii înfrigurată deasupra mesei, până când privirea îi căzu pe cele două Biblii aşezate între farfuriile lor.

— În Sfânta Scriptură ni se arată că în viaţa fiecărui slujitor al Domnului există o perioadă de pregătire. Dumnezeu l-a pregătit pe Moise în deşert, pe David, în timpul vieţii sale singuratice de păstor, şi lista continuă.

În momentul acela, Anne se opri, la rândul său, din mâncat.

— Crezi că înfrunt, la rându-mi, o asemenea perioadă?

Nicole şovăi.

— Nu contează ceea ce cred eu, surioară. Ştiu prea puţine pentru a fi în măsură să dau sfaturi cuiva.

— Dar dacă nu tu, atunci cine să mă sfătuiască? întrebă Anne, luând-o de mână. În cine pot eu să mă încred

mai mult decât în tine? Cine mă cunoaşte mai bine decât tine?

Nicole nu răspunse.

— De la sosirea mea în Anglia, am ajuns să înţeleg măcar un lucru, şi anume, că te iubesc din tot sufletul. Suntem surori de suflet şi prietene pe viaţă. Acesta este darul pe care mi l-ai făcut tu: viaţa. Eu sunt azi aici doar pentru că tu ai înfruntat calea mai anevoioasă în locul meu.

— Pentru prima dată în viaţa mea, sunt recunoscătoare pentru greutăţile pe care le-am înfruntat în copilărie, zise încet Nicole, cu privirea aţintită în poală. Datorită lor, astăzi suntem surori.

— Şi prietene, spuse Anne, ducându-şi mâna la ochi pentru a-şi şterge lacrimile. Eşti cea mai bună prietenă a mea.

Nicole ridică privirea. Avea şi ea ochii plini de lacrimi.

— Drumul a fost, într-adevăr, anevoios, dar mă bucur că am putut să-i parcurg în locul tău.

Rămaseră multă vreme în tăcere, privind adânc una în ochii celeilalte.

— Te rog să termini ce aveai de spus, o rugă Anne într-un târziu.

— Poate că aceasta a fost perioada ta de pregătire în pustie, spuse Nicole. Perioada de aşteptare. Ştiu că pare ridicol că vorbesc de deşert când noi suntem înconjurate de atâta lux şi bogăţie. Şi adevărul este că mediul acesta se potriveşte de minune firii tale delicate. Ai înflorit aici, ţi-ai refăcut puterile. Totuşi, te-am urmărit cu atenţie şi am observat cât de puţină atenţie acorzi lucrurilor din jurul tău. Asta deoarece sufletul tău este încă pustiu.

Anne simţi nevoia să se rezeme de spătarul scaunului, şocată de adevărul spuselor lui Nicole.

— Vrei să spui că trebuie să plec de aici?…

— Nicidecum, răspunse Nicole, după care se ridică şi se duse la sobă.

Luă ibricul de pe foc, îl aduse la masă şi turnă apa fiartă în ceainic.

— Deşertul este în tine, continuă ea. Întrebarea este dacă eşti pregătită să *îl* laşi sau nu în urmă.

Agită apa în ceainic, apoi acoperi ceaşca lui Anne cu o sită din argint şi începu să toarne din licoarea fierbinte şi aromată.

— Cred că sunt… Da, probabil că sunt pregătită… De ce oare mă sperie gândul acesta?

Nicole îşi umplu ceaşca şi se aşeză la loc.

— Pentru că îţi este teamă de necunoscut.

Anne cugetă profund la cuvintele acestea cât timp mâncară.

— Ce să fac acum? întrebă ea într-un târziu.

Pe faţa lui Nicole apăru o grimasă.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Pe cine altcineva să întreb? Cine m-ar putea sfătui mai bine ca tine? Spune-mi, te rog, ce crezi că ar trebui să fac!

— Poate că a sosit timpul să renunţi la hainele de doliu…

Anne sări de pe scaun ca arsă.

— Mă duc… Mă duc să văd ce face John.

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura, zise Nicole, cu vocea plină de regret. Îmi pare nespus de rău…

— Nu, nu… Am doar nevoie de o clipă… Să-mi pun gândurile în ordine… Te rog să mă scuzi, bâigui Anne, după care se năpusti în sus pe scări.

Închise uşa odăii şi se rezemă, gâfâind, de ea. Nicole avea dreptate, de bună seamă. Venise timpul să renunţe la hainele de doliu. Totuşi, înţelegerea bruscă a acestui fapt îi

tăiase răsuflarea. Se duse la pătuţ şi îşi privi copilul. Micul John dormea. De fiecare dată când îl privea, Anne îl simţea pe Cyril aproape, căci micuţul semăna leit cu tatăl său.

— Iartă-mă, iubirea mea! şopti ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

Totuşi, durerea pe care o simţea acum era diferită de agonia prin care trecuse imediat după moartea lui Cyril. Acesta era doar un pas înainte pe drumul pe care pornise din clipa în care scumpul ei soţ închisese ochii pentru totdeauna. Da, venise momentul să lase trecutul în urmă. Cyril murise, dar ea era încă în viaţă. Era deja timpul să meargă mai departe, să-şi descopere noua chemare.

Se duse la lighean, îşi dădu cu apă pe faţă, apoi deschise şifonierul şi împinse la o parte toate hainele negre, singurele veşminte pe care le purtase de când se afla aici.

— Dimineaţa bună, coniţă! se auzi din prag salutul vesel al dădacei. Domnişorul doarme şi acum?

— Bună dimineaţa! Da, John doarme. Nu s-a simţit bine azi-noapte.

— Of, sărăcuţul de el! Mă duc să-mi iau împletitura şi vin să îl veghez.

După ce femeia ieşi, Anne întinse mâna şi apucă o rochie din fundul şifonierului. Singura rochie care nu era de culoare neagră.

Acum i se părea că arată ciudat, ca şi cum ar fi aparţinut altei persoane şi altor timpuri, mult mai fericite decât acestea. Îşi aminti că, ultima dată când purtase veşmântul, îl mai avea încă pe Cyril alături.

Îşi scutură capul pentru a alunga gândul şi îmbrăcă repede rochia, apoi se aplecă deasupra pătuţului. i, sărută copilaşul şi murmură: „Adio, iubirea mea! Vei rămâne veşnic cu mine”. Cuvintele nu-i erau adresate pruncului, ci bărbatului de care îi amintea feţişoara lui.

Nefiind încă pregătită să fie văzută într-o asemenea ţinută, Anne se grăbi să părăsească încăperea înainte de întoarcerea dădacei. O găsi pe Nicole exact acolo unde o lăsase. Încordarea de pe chipul lui Nicole se transformă în uimire atunci când o văzu pe Anne în cadrul uşii.

Anne trase adânc aer în piept şi apoi întrebă:

— Mergem?

Capitolul 25

În fiecare zi de miercuri, de îndată ce auzea huruitul roţilor, Catherine, care aştepta cu sufletul la gură veşti de la cele două fiice ale sale, se năpustea afară pe uliţă şi alerga în întâmpinarea trăsurii de poştă. Totuşi, până acum nu sosise nicio scrisoare din partea lor şi de fiecare dată femeia se întorcea acasă cu inima grea.

Şi astfel, zilele de miercuri i se păreau lui Catherine mai lungi şi mai triste decât toate celelalte zile ale săptămânii, iar poştalionul devenise un simbol dureros al imensei depărtări care o despărţea de fiicele ei.

Era din nou miercuri, dar trăsura de poştă nu îşi făcuse încă apariţia. Razele soarelui străpungeau stratul subţire de nori ce atârna aproape de vârfurile copacilor. Păsările ţâşneau de pe o ramură pe alta, jucându-se în lumina plăpândă a după-amiezii târzii. John Price, care rareori se îndepărta de foc în astfel de zile, îşi întinse picioarele, îşi masă genunchiul rănit, după care rămase cu auzul încordat.

— Latră câinii, zise el.

Catherine puse deoparte lucrul de mână şi se duse la fereastră, minunându-se cât de fin rămăsese auzul tatălui său chiar şi acum, la bătrâneţe. Pe uliţă se iscase, într-adevăr, agitaţie. Când privi afară pe fereastră, Catherine văzu poştalionul, care înainta hodorogind printre casele

satului, ridicând în juru-i nori de praf.

— A sosit poşta!

Catherine se întoarse dintr-o mişcare şi înşfăca un şal. Începuse deja să se simtă răcoarea înserării. „Mu *comport copilăreşte*”, îşi spuse ea în timp ce se îndrepta grăbită spre poartă. „*Nu fac decât să mă amăgesc din nou* cu *speranţe deşarte*”.

Surugiul, un bărbat îndesat, cu o pipă strânsă între dinţi, o recunoscu de îndată pe soţia pastorului, căci aceasta era nelipsită din mulţimea ce se strângea în jurul trăsurii sale ori de câte ori oprea în Georgetown. Bărbatul îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin părul încâlcit.

— Cucoană, am un pachet pentru dumneata, zise el, fără a-şi scoate pipa din gură, şi scoase numaidecât pacheţelul de sub mormanul de corespondenţă.

Catherine bâigui un „mulţumesc”, strânse micul colet la piept şi se întoarse degrabă acasă.

Erau trei scrisori. Câte una din partea fiecărei fete şi o a treia, mai scurtă, din partea lui Charles. Puse deoparte epistola cumnatului său – Andrew avea să desfacă plicul la întoarcere – şi rupse sigiliile celorlalte două scrisori. Neştiind pe care să o citească mai întâi, le aşeză pe amândouă în poală, închise ochii şi alese una la întâmplare. Era scrisoarea lui Nicole. Aceasta începea în felul următor:

Dragi părinţi.

Vă transmit salutări de pe plaiurile gătite în veşminte de vară ale frumoasei Anglii.

Catherine zâmbi. Nicole se exprima din ce în ce mai bine în engleză, în introducere, fata îi povestea despre întâmplările zilnice ale vieţii lor sociale extrem de agitate. Catherine nu putu decât să se minuneze citind despre noianul de activităţi mondene, care, după părerea ei, nu aveau absolut niciun rost pe faţa pământului. Nicole nu

pomenea nimic despre treburile gospodăreşti. Cum era, oare, să trăieşti înconjurat de plăceri, fără să trebuiască să mişti un deget? Nici nu putea să-şi imagineze o astfel de viaţă. Ce satisfacţie putea să simtă fiica ei atunci când punea noaptea capul pe pernă? Nu, acest trai trândav nu avea cum să o facă fericită!

Totuşi, în continuare Nicole îi scria că începe să se implice din ce în ce mai mult în acţiunile întreprinse de Charles pentru a îmbunătăţi vieţile ţăranilor de pe moşie. Învăţa lucruri noi în fiecare zi. Aceste rânduri aduseră din nou zâmbetul pe buzele lui Catherine, căci constituiau răspunsul la întrebarea care apăruse adineauri în mintea ei. Fiica sa descoperea modalităţi de a-i ajuta pe alţii… *Andrew va fi atât de încântat să audă asta*", se gândi Catherine.

Nicole îi împărtăşea, de asemenea, sentimentele sale legate de vizita lui Anne:

Înainte de sosirea lui Anne şi a micului John nici nu am ştiut cât de singură mă simţeam de fapt. Îmi este greu să descriu în cuvinte bucuria care m-a cuprins atunci când am deschis uşa şi i-am văzut pe ei doi stând în prag. Nu pot să nu sufăr, însă, alături de Anne. Pierderea lui Cyril a fost o adevărată tragedie. Totuşi, Anne păşeşte înainte cu fruntea sus, nu-şi plânge de milă şi nu-şi poartă durerea ca pe o podoabă. Cu toate acestea, mi se rupe sufletul atunci când văd suferinţa ce i se citeşte în privire.

Deşi Anne este în continuare îndurerată, prezenţa lor aici mă face nespus de fericită. Johnny – aşa îmi place mie să îl alint, deşi Anne nu este de acord – este o scumpete de copil, care ne bine dispune pe toţi. Nu trece zi să nu înveţe ceva nou. Îi plac cântecelele cu bătăi din palme, jocul de-a cucu-bau şi „Podul de piatră s-a dărâmat". Ştie deja o seamă de cuvinte, dar cu toate acestea, ne vine greu să înţelegem mare parte din ceea ce spune, fapt care îl

enervează grozav de tare. Este un copilaş plin de energie şi nu putem să-i scăpăm din ochi o clipă. Unchiul Charles este cel care îl răsfaţă cel mai tare. Pur şi simplu îl adoră pe cel mic. Toţi servitorii spun că Johnny a umplut casa de bucurie.

Catherine simţi o apăsare în inimă. Pierdea atât de multe etape din viaţa micuţului… O lacrimă i se prelinse din colţul ochiului, trasându-i o dâră umedă pe obraz.

Ne gândim la voi tot timpul şi vă pomenim adesea în discuţiile noastre, îi scria Nicole în încheiere. Ar *fi fost minunat să fiţi şi voi aici, alături de noi. Sunt sigură că vremea blândă şi aerul curat de ţară i-ar face bine tatii. Nădăjduim că amândoi o duceţi bine cu sănătatea. Să ştiţi că ne rugăm pentru voi zi de zi.*

Cu drag şi respect, fiica voastră, Nicole

Catherine împături gânditoare scrisoarea. Andrew urma să se întoarcă în curând. Ştia că va fi, la rându-i, încântat de această surpriză minunată. Zâmbind, Catherine scoase şi cea de-a doua epistolă din buzunarul şorţului, lată ce le scria Anne:

Dragii mei părinţi, îmi este nespus de dor de voi. Nu trece zi în care să nu-i vorbesc lui John despre voi. Seara, când îl învelesc înainte *de culcare, îi povestesc despre trecutul familiei noastre.* Şi *sunt sigură că înţelege ce-i spun, pentru că, atunci când mă ascultă, i se luminează ochişorii. Fac tot ce îmi stă în putinţă ca el să nu vă uite.*

Este un copil tare drăgălaş. Cyril ar fi cu siguranţă încântat de el. Pe zi ce trece, John începe să semene tot mai mult cu tatăl său şi îi mulţumesc neîncetat lui Dumnezeu pentru acest dar. După cum spuneai şi dumneata, mamă, o parte din Cyril continuă să trăiască prin John.

În continuare, Anne scria despre cât de mult se deosebeau atât mediul social, cât şi viaţa la moşie, de tot

ceea ce cunoscuse ea până acum.

Încet-încet, încep să mă implic tot mai mult în viaţa socială, iar Nicole îmi povesteşte despre toate incursiunile ei în înalta societate. Din păcate, multe dintre lucrurile la care asist sunt lamentabile. Există o adevărată prăpastie între cei bogaţi şi cei săraci. Aici oamenii nu sunt judecaţi în funcţie de ceea ce sunt sau de ceea ce fac, ci după numele pe care îl poartă, fapt care mi se pare din cale afară de nedrept. Când privesc în jur, nu văd decât deşertăciune, pompă şi îngâmfare.

Revenind la chestiunile de familie, Anne continua în felul următor:

Dacă totul merge bine, în curând vom merge în Ţara Galilor şi vom avea prilejul să facem cunoştinţă cu familia lui Cyril. Sunt zile în care nu îmi mai încap în piele de nerăbdare. Mama lui Cyril încă nu şi-a întâlnit nepotul, iar John a împlinit deja un an! Unchiul Charles i-a pregătit o aniversare de-a dreptul spectaculoasă. Nu am văzut în viaţa mea atâtea jucării. Nici nu ştiu dacă John era mai fascinat de jucării sau de cutiile fistichii în care erau ele ambalate. Ne-am prăpădit cu toţii de râs privindu-l, şi mai cu seamă unchiul Charles. John îl amuză teribil.

Catherine trebui să se oprească din nou pentru a-şi şterge lacrimile. Gândul că pierde toate aceste momente din viaţa copilului îi sfâşia inima. În plus, femeia simţea că se topeşte de dorul lui Anne. Casa părea pustie fără fiica ei.

În scrisoare, Anne îi transmitea salutări călduroase şi bunicului Price:

Ce mult mi-ar plăcea să fie aici, cu mine, să ne putem plimba împreună pe aleile mărginite de gard viu. Ne-am plimba şi am discuta despre câte în lună şi-n stele. Sunt sigură că păstrează nişte amintiri minunate ale copilăriei sale din Anglia.

În încheiere, Anne le spunea încă o dată cât de mult îi iubeşte şi cât de dor îi este de ei.

Catherine împături cu grijă foile, gândindu-se cu drag la fiica ei din depărtări. Cu excepţia faptului că Anne recunoştea că erau zile şi mai ales nopţi în care se simţea extrem de singură, tonul scrisorii era unul optimist. Slavă Domnului că suferinţa aceea profundă începea să se domolească! Poate că timpul începea, într-adevăr, să vindece rănile din sufletul ei. Catherine spera din toată inima ca lucrurile să stea, într-adevăr, aşa şi ca Dumnezeu să o ajute pe Anne să-şi găsească din nou drumul în viaţă.

Îşi şterse ochii, se ridică în picioare şi îi întinse tatălui său cele două scrisori.

— Andrew nu are să se supere dacă le citeşti dumneata înaintea lui, îi spuse ea, după care se duse la bucătărie şi continuă să pregătească deloc fastuoasa lor cină.

Mai târziu în seara aceea, după ce servise cina familiei şi terminase curăţenia în bucătărie, Catherine scoase o foaie de hârtie şi începu să scrie, la rându-i, o scrisoare. Voia să-şi aştearnă gândurile pe hârtie cât timp cuvintele fiicelor sale îi erau încă proaspete în minte şi în suflet. Scrisoarea ei le va aduce linişte şi bucurie, hotărî ea, înmuind pana în călimară. Nu le va scrie despre cât de singură şi de îndurerată se simţea. Nu le va vorbi despre tristeţea, ci despre iubirea ei. Îşi începu scrisoarea cu acest gând în minte, trasând fiecare cuvânt cu o caligrafie desăvârşită.

Efortul său avu ca rezultat o epistolă veselă, cu noutăţi despre viaţa satului lor şi despre lucrurile mărunte din viaţa ei de zi cu zi. Le scrise fetelor despre nunţi şi botezuri, despre munca ei la şcoala acadiană, despre cât de bine au fost primiţi ea şi cu Andrew de către noua

comunitate, despre munca lui Andrew şi despre enoriaşii care arătau un interes crescând faţă de adevărurile Bibliei. Le asigură că bunicul Price este în continuare bine, sănătos. Le spuse că era o vară însorită şi că se anunţau recolte bogate atât în grădini, cât şi pe câmpuri.

Nu pomeni însă niciun cuvânt despre cât de mult îi lipseau fetele ei şi despre durerea pe care o simţea în suflet din cauza lipsei nepotului său. Le sfătui, totuşi, ca de obicei, să urmeze calea Domnului şi să îi ceară călăuzire ori de câte ori aveau de luat o hotărâre. Le aminti că se roagă pentru ele atât dimineaţa, cât şi seara. Apoi, după ce făcu risipă de cuvinte de iubire, încheie, cu un oftat: „Mama *şi bunica voastră iubitoare*". Când împături foile, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Numai o mamă putea înţelege ce era în sufletul ei.

Capitolul 26

Pentru Anne, urmau câteva zile frenetice, în care trebuia să facă nenumărate vizite la croitoresele de pe Bond Street. Când, văzând preţurile exorbitante practicate de acestea, tânăra protestase oripilată, Charles îi răspunsese că el nu poate fi decât încântat de faptul că Nicole acceptase în sfârşit să cheltuiască mai mulţi bani pe haine.

Spre deosebire de Nicole, care nu găsea nicio plăcere în probarea rochiilor la croitor, Anne era, în secret, fascinată de noile sale veşminte şi savura fiecare clipă a acestei experienţe; şi întrucât conformaţia ei delicată şi trăsăturile ei suave corespundeau perfect idealului de frumuseţe al epocii, croitoresele erau din cale afară de entuziasmate să o aibă drept clientă.

Nicole o lua cu ea peste tot. Îşi petreceau dimineţile în compania lordului Percy. Pe parcursul acestor întâlniri

matinale, Percy i-a prezentat pe larg lui Nicole situaţia afacerilor lui Charles, situaţie pe care tânăra o găsea extrem de greu de înţeles. Sora sa, pe de altă parte, era fascinată de tot ceea ce spunea avocatul, şi nu o dată s-a întâmplat să facă nişte observaţii pertinente cu privire la unele aspecte pe care Nicole pur şi simplu le trecuse cu vederea.

De vreme ce Anne renunţase la hainele de doliu, mulţi dintre cei care o cunoscuseră înainte o salutau ca pe o nou-venită. Şi poate că, procedând astfel, nu se înşelau foarte tare, căci Anne se simţea, într-adevăr, ca o fiinţă complet schimbată, care, acum că vălul de durere începea treptat să se ridice, plivea lumea cu alţi ochi. Nu, nu încetase să II Fie dor de Cyril. Nici vorbă de aşa ceva. Anne se bucura pur şi simplu de noul început pe care i – 1 dăruise Domnul. Tânăra se întorcea adesea spre Dumnezeu pentru călăuzire, întrebându-L care este calea pe care trebuie să o urmeze, în ce mod poate să îi slujească de acum încolo şi dacă sosise, oare, momentul de a se întoarce în Noua Scoţie şi de a începe o nouă viaţă acolo.

Acestea erau gândurile care o frământau şi în dimineaţa în care sosise pachetul cu scrisorile trimise de Catherine şi Louise. Epistolele lui Catherine începeau, ca de fiecare dată, cu cuvintele „*Dragele mamei*”. Cele două surori citiră scrisorile printre lacrimi, strângându-se în braţe.

Charles, pe de altă parte, nu părea să fi băgat în seamă nici sosirea scrisorilor, nici metamorfoza tot mai evidentă suferită de Anne. De la discuţia avută cu ea în acea noapte, bărbatul se închisese în sine şi, deşi nu era un om aspru din fire, în ultima vreme stătea mai tot timpul încruntat. Până şi servitorii începuseră să meargă în vârfurile picioarelor, de teamă să nu îl supere.

În după-amiaza aceea luau parte la o întâlnire mondenă organizată de o prinţesă austriacă la Almacks, un club pentru femei din King Street. Anne acceptă paharul cu sirop de migdale oferit de unul dintre chelneri şi începu să se îndepărteze de mulţimea zgomotoasă. Siropul de migdale, o băutură la modă printre femeile din înalta societate, preparată din migdale măcinate, zahăr ars şi apă cu aromă de portocale, era mult prea dulce pentru gustul ei. Adevărul este că acceptase licoarea doar pentru a scăpa de chelnerii prea insistenţi. Urcă scara şi pătrunse în bogat împodobitul balcon în formă de semilună, de deasupra sălii de bal. Privind în jos, văzu atenţia cu care era înconjurată Nicole de către celelalte debutante în viaţa înaltei societăţi. Majoritatea aveau un aer frivol, erau mai tinere şi mult mai puţin atrăgătoare decât Nicole. Anne nu putu să nu observe răceala din comportamentul acesteia. Era evident că astfel de evenimente mondene erau o adevărată povară pentru ea. Totuşi, Nicole îşi ascundea destul de bine nemulţumirea şi le răspundea tuturor într-un mod politicos. Bărbaţii, tineri şi bătrâni deopotrivă, roiau în jurul ei. Nicole era amabilă cu toţi, fără a fi cu adevărat impresionată de vreunul dintre ei.

Anne se îndreptă spre una dintre măsuţele de la care putea să cuprindă cu privirea întreaga sală de bal. În clipa în care se aşeză, auzi în spatele ei o voce de femeie.

— Ia te uită! Vicontesa Harrow… Hmmm…

Răsucindu-se uşor, Anne văzu două doamne în vârstă, care cercetau cu un aer superior mulţimea multicoloră şi zgomotoasă de la parter.

— Nu are încă titlul de vicontesă, pufni dispreţuitor cealaltă femeie în momentul în care Anne se întoarse cu spatele la ele. Lordul Charles a avut înţelepciunea de a nu oficializa succesiunea.

— Bănuiesc că ai auzit povestea copilăriei ei, spuse

cea care deschisese discuţia, pe un ton gutural, specific celor cu care viaţa fusese din cale afară de generoasă.

— O, da! O poveste de-a dreptul scandaloasă, încuviinţă cealaltă.

Anne reuşi cu greu să se stăpânească. Maliţiozitatea cu care vorbeau aceste distinse doamne despre scumpa ei soră o umplea de mânie. Totuşi, nu avea niciun rost să facă scandal, aşa că rămase în continuare tăcută. Cele două femei îşi continuară discuţia.

— Cine este domnul acela înalt care se gudură pe lângă ea ca un căţeluş?

— Cum, nu-i cunoşti? Este lordul Harwick.

— A, zău? Credeam că este plecat pe undeva prin Europa.

— A fost plecat într-o misiune diplomatică la Viena, în calitate de trimis al regelui. Ia uite ce priviri galeşe îi aruncă stricatei!

— Ar fi ruşinos şi pentru unul care are jumătate din anii lui.

— E mai mare ruşinea cum roiesc toţi bărbaţii în jurul acestor coloniste parvenite, pufni cealaltă.

— Şi, ia spune-mi, ai venit însoţită de nepoata ta?

— Da. Amelia este cea de acolo, în rochie galbenă.

Anne zări o tânără cu un aspect anemic ce traversa sala cu paşi nesiguri. Culoarea şi croiala rochiei nu făceau decât să îi scoată şi mai mult în evidenţă totala lipsă de graţie.

— Vai, cât este de încântătoare! exclamă pe un ton afectat femeia din spatele lui Anne. Uite-o şi pe Leslie a mea. E cea cu rochia de culoarea levănţicii.

Chiar în momentul acela, gingaşa făptură în cauză izbucni într-un râs ce aducea foarte tare cu răgetul unui măgar, făcându-l pe unul dintre violoniştii din cvartetul de coarde din colţul sălii să-şi scape speriat arcuşul.

— Ce tânără adorabilă! exclamă cealaltă cucoană. Nu înţeleg în ruptul capului de ce bărbaţii ăştia fără minte insistă să se facă de râs dându-i târcoale acelei coloniste ordinare.

În clipa următoare, domnii care vorbeau cu Nicole se înclinară şi făcură un pas înapoi. Nicole se întoarse şi îşi roti privirea prin sală, căutându-şi sora. Anne se ridică imediat de pe scaun, fericită că poate să plece.

— Ei, dar acţiunile acestei fiinţe vulgare nu sunt nimic în comparaţie cu ceea ce are de gând să facă lordul Charles în zilele care urmează, comentă una dintre cucoanele din spatele ei.

— Vrei să spui că este un nonconformist?

— Mai rău, draga mea. Se transformă într-un destrăbălat liberal, înţeleg că urmează să susţină cauza revoluţionarilor.

— În mod public?! exclamă oripilată cealaltă femeie. Glumeşti, de bună seamă!

— Ba nu glumesc deloc. Cred că sărmanul său tată s-ar învârti în mormânt dac-ar şti.

Anne se îndreptă grăbită spre scară. Pur şi simplu nu mai rezista.

Lordul Reginald Harwick îşi croi drum prin mulţime ca o corabie ce spintecă maiestuoasă valurile, fără a-şi lua ochii de la Nicole şi ignorându-le complet pe mai tinerele debutante, care îşi fluturau afectate evantaiele, încercând să-i atragă privirea.

— Este o onoare să vă întâlnesc din nou, domnişoară Nicole, spuse el când ajunse în faţa ei, înclinându-şi uşor capul.

— Vă salut, sir Harwick, răspunse Nicole, înclinându-se cu o eleganţă îndelung exersată.

— Iată încă o petrecere dezagreabilă, la care particip

doar pentru a vă întâlni pe dumneavoastră, zise el privind dezgustat mulţimea din jurul lor. Mi-aţi primit scrisorile?

Până acum se întâlniseră deja de peste zece ori şi, de fiecare dată, Nicole simţise o atracţie misterioasă faţă de acest bărbat. Personalitatea lui o fascina şi o înfricoşa în acelaşi timp.

— Nu, nu am primit nicio scrisoare.

— Mă temeam eu că aşa se va întâmpla! Războiul are prostul obicei de a întrerupe cursul firesc al lucrurilor, spuse Harwick, răspunzând distrat salutului unei femei mai în vârstă. Am fost plecat la Viena, continuă el. Cunoaşteţi, probabil, oraşul.

Gândurile lui Nicole zburară înapoi în trecut, la chipeşul bandit din Louisiana pe care îl iubise atât de mult, încât simţea că i se rupe inima atunci când îl părăsise. Totuşi, a trebuit să o facă, deoarece nu putea să-şi clădească un viitor alături de un bărbat care nesocotea poruncile lui Dumnezeu. Acum se simţea din nou atrasă de un bărbat puternic şi îi plăcea să se joace cu gândul că ar putea să-i îmblânzească şi să-i schimbe prin puterea voinţei sale. Totuşi, de această dată, ispita era mult mai slabă decât teama pe care o simţea în suflet.

Nicole realiză că bărbatul îi aşteaptă răspunsul.

— Dar nu am călătorit nicăieri în Europa, sir.

— A, da… Desigur.

Harwick se opri şi o măsură din cap până în picioare.

— Eleganţa de care daţi dovadă şi fermecătorul accent cu care vorbiţi m-au făcut să uit povestea misterioasei dumneavoastră copilării.

— Sunteţi prea amabil, domnule.

— Se pot spune multe lucruri despre mine, domnişoară Nicole. Că sunt direct, nonconformist, prea impetuos pentru propriu-mi interes. Dar nu prea amabil, asta sub nicio formă. Amabilitatea este o virtute pe care

nădăjduiesc să mi-o însuşesc printr-o alianţă cu o făptură mai frumoasă şi mai bună la suflet decât propria-mi persoană.

Lordul Harwick se opri, ca şi cum ar fi aşteptat o invitaţie. Totuşi, din experienţa ultimilor luni, Nicole învăţase că, în asemenea situaţii, cel mai înţelept lucru era să tacă. Prin urmare, tânăra îşi deschise evantaiul şi începu să îl fluture alene, privindu-l pe lord fără să spună nimic.

Calmul ei îl dezorientă pe bărbat.

— Am petrecut ultimele luni la Viena în calitate de trimis al regelui, domnişoară Nicole, spuse el cu glasul încordat. Regele are încredere în mine. Nu toată lumea se poate mândri cu aşa ceva.

Confruntată din nou cu agresivitatea lui, Nicole se simţi mai sigură pe ea ca niciodată.

— Într-adevăr, domnule, dar noi discutăm acum despre chestiuni care nu au nicio legătură cu regele.

— Oare? exclamă lordul, înroşindu-se de nemulţumire. Poate vă mai amintiţi una dintre discuţiile avute anterior, când v-am spus că vă pot fi un aliat puternic?

— Îmi amintesc toate conversaţiile noastre, sir.

— Nu ar strica să cugetaţi mai adânc la propunerea mea, milady.

Vru să mai adauge ceva, dar se înfrână.

— În seara aceasta am onoarea de a mă număra printre invitaţii unchiului dumneavoastră, spuse el, înclinându-se. Poate că atunci vom avea ocazia să discutăm mai multe.

Anne hotărî să nu îi spună lui Nicole despre discuţia pe care o auzise la balcon. Abia avu timp să-i facă baie copilului, să se îmbăieze şi să facă ultimele pregătiri

pentru cină, că invitaţii şi începură să sosească.

Primul sosi, ca de obicei, lordul Percy. În mod obişnuit, înainte de cină, avocatul se retrăgea în birou împreună cu Charles pentru a discuta despre afaceri. Totuşi, în seara aceasta, bătrânul o aşteptă pe Anne în capul scărilor.

— Permiteţi-mi să vă spun că sunteţi de-a dreptul strălucitoare, stimată doamnă. Iar rochia pe care o purtaţi în seara aceasta este o adevărată capodoperă.

Anne îi răspunse printr-un zâmbet sincer. Fizicul lui Percy era, într-adevăr, caraghios, iar obiceiul lui de a priza tutun, cât se poate de dezagreabil, dar bătrânul avea o inimă de aur şi ţinea sincer la

Charles şi la Nicole. Anne purta o rochie de mătase chinezească, pictată manual în nuanţe de ivoriu şi verde crud, cu gulerul din dantelă de Medellín.

— Croitoreasa spunea că este o rochie *à la polonaise*, spuse Anne, întinzându-i mâna.

— Arătaţi de-a dreptul superb în această ţinută, spuse Percy, făcând o reverenţă adâncă. Stimată doamnă, daţi-mi voie să vă felicit pentru curajul de care daţi dovadă.

— Nimic nu scapă atenţiei dumneavoastră, stimate lord, răspunse Anne, făcându-şi stânjenită vânt cu evantaiul. Aş putea să vă întreb cum aţi dobândit acest titlu? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Din pură întâmplare, stimată doamnă. La un moment dat, am avut ocazia să-i fac bunului nostru rege un serviciu neînsemnat, amintirea căruia îmi scapă acum cu desăvârşire, spuse Percy, după care priză nişte tutun şi trase un strănut ce răsună ca o salvă de tun. Sunt un om care a ajuns moşier prin hazard şi creştin din convingere, investirea mea cu titlul de lord este cea mai clară dovadă a faptului că Dumnezeu are simţul umorului, spuse el jovial,

oferindu-i braţul.

— Bănuiesc că nu puteţi să-mi spuneţi ce-i supără atât de tare pe unchiul meu, zise Anne după o vreme, în timp ce se îndreptau braţ la braţ spre salon.

Percy era cât pe ce să se împiedice, dar se redresă în ultima clipă.

— Aveţi un simţ al observaţiei extrem de fin, stimată doamnă, dar, din păcate, în această privinţă nu vă poate răspunde decât lordul Charles.

— Unchiul Charles este norocos să aibă un prieten ca dumneavoastră, stimate domn.

— Iar domnişoara Nicole este norocoasă să aibă o soră ca dumneavoastră, stimată doamnă.

Gaylord, care aştepta la intrarea în salon, făcu o plecăciune în faţa lor, iar Percy îi răspunse înclinând din cap.

— Prezenţa dumneavoastră aici i-a fost de mare ajutor, adăugă bărbatul după ce intrară în salon.

— Nicole îi va face cinste unchiului Charles în calitate de moştenitoare, spuse Anne, sperând în adâncul sufletului că sora ei va reuşi să găsească mulţumire în îndatoririle sale de succesoare.

Percy se întoarse spre ea şi îi şopti la ureche: „Nu mai mult decât i-aţi face şi dumneavoastră”, după care se înclină şi se duse să îi salute pe ceilalţi invitaţi.

Faptul că Anne avea veşminte noi nu se răsfrângea asupra obiceiului de a sta retrasă şi de a observa lumea de la distanţă. Nu trecu multă vreme şi îl văzu pe lordul Harwick apropiindu-se de Nicole. Bărbatul îi spuse ceva surorii sale, făcu o grimasă când auzi răspunsul calm al acesteia, apoi se lansă într-o tiradă. Anne nu auzea ce vorbeau, dar văzu că Nicole devine încordată. La un moment dat, sora ei încuviinţă din cap şi se îndreptă împreună cu lordul Harwick spre balcon. Erau o pereche

cu adevărat frapantă. Nicole purta o rochie din mătase de Lyon de un verde strălucitor, care bătea, asemenea unei ape, în mii de nuanţe în timp ce se mişca. Totuşi, pe faţa niciunuia dintre ei nu se citea bucurie.

În sală se mai afla cineva care observa de la distanţă ciudatul cuplu. Un tânăr căpitan de navă, pe nume Gordon Goodwind. Acesta fusese adăugat în ultimul moment pe lista participanţilor, fiind invitat de soţii Madden, care stăteau acum de vorbă cu Charles. Chipeşul căpitan Goodwind o sorbea pe Nicole din priviri. În seara aceasta, tânărul purta o redingotă neagră, o cămaşă cu volane pe piept şi pantaloni după ultima modă, lungi şi strâmţi pe picior, care îi acopereau carâmbii cizmelor lustruite de culoare neagră. Singura pată de culoare din ţinuta lui austeră consta în panglica albastră cu care îşi prinsese strâns în coadă lungile plete arămii, lăsând vederii trăsăturile-i acviline şi cicatricea de pe obrazul drept.

După ce făcuse o plecăciune în faţa lui Nicole la începutul serii, căpitanul Goodwind nu mai încercase să o abordeze în niciun fel, preferând să se retragă şi să-i urmărească de la distanţă fiece mişcare. Anne îşi dădea bine seama care era motivul reţinerii sale: un căpitan de navă nu avea nicio şansă de a trece prăpastia socială ce îl despărţea de o vicontesă; şi, oricum, vigilenţa constantă a lordului Harwick ţinea la distanţă pe toată lumea.

Acum cei doi se îndreptau spre balcon, Nicole păşind cu capul sus şi bărbia înainte, cu buclele-i castanii revărsându-i-se graţios peste umeri, cu lordul Harwick alături, strângând-o posesiv de braţ. Bărbatul era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât Nicole, dar pe Anne nu o deranja diferenţa de vârstă – care nu era oricum foarte mare –, ci agresivitatea şi trufia lordului. Toţi tinerii din încăpere o priveau galeş pe Nicole. Anne nu înţelegea cum de o făptură atât de încântătoare precum sora ei

preferă să rămână singură şi izolată.

Când cuplul ieşi pe balcon, Anne se îndepărtă de mulţimea de petrecăreţi zgomotoşi şi se opri în dreptul uşilor deschise ale acestuia, spunându-şi că o face doar pentru a se asigura că nu vor fi deranjaţi de nimeni. Totuşi, adevărul este că ardea de curiozitate să afle ce se întâmplă între Nicole şi acest domn atât de impozant. Nicole era sora şi prietena ei. Persoana cea mai apropiată de sufletul său. Şi cu toate acestea, în ultima vreme, între ele se înălţase un zid. Pe Nicole o frământa ceva, iar Anne nu ştia exact ce anume. Tot ce ştia era că, dacă sora ei va avea nevoie de ajutor, ea îi va fi alături.

— Domnişoară Nicole, vă rog pe această cale să-mi acordaţi permisiunea de a vă curta, spuse lordul Harwick pe un ton grav de bariton.

Anne făcu un pas în spate, apropiindu-se şi mai mult de balustrada balconului.

— Mă tem că veţi fi dezamăgit, stimate domn, răspunse Nicole fără pic de entuziasm în glas.

— Spune-mi Reginald, te implor, zise bărbatul cu un râs forţat. Nu am cum să fiu dezamăgit. Sunt pur şi simplu fascinat de dumneata şi am convingerea că am forma o pereche perfectă.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Este cu neputinţă să nu fi observat felul în care ne priveau toţi în seara aceasta. Nu cred să existe cineva care să nu fie de părere că suntem perechea cea mai strălucitoare de aici. Ca să nu mai pomenim de armonia clipelor petrecute împreună, armonie care ar putea da naştere unor sentimente mult mai profunde dacă ai binevoi să…

— Aţi putea să îmi spuneţi ce părere aveţi despre războiul cu coloniile americane?

— Draga mea, zău aşa… Nu cred că acesta este

momentul potrivit pentru discutarea acestor chestiuni triviale.

— Prea bine. Atunci, ce-ar fi să discutăm despre unele chestiuni spirituale? Este Dumnezeu pe primul loc în inima dumneavoastră?

— Respect Biserica, la fel ca orice bun cetăţean, dar nu văd ce legătură ar avea asta cu noi, draga mea.

— Dumneavoastră, domnule Harwick, aţi prefera, de fapt, să nu vorbiţi niciodată despre asemenea lucruri cu o femeie, sau mă înşel?

— Ne-am îndepărtat foarte tare ne subiectul discuţiei noastre, draga mea…

— Vă rog mult să îmi răspundeţi la întrebare, domnule Harwick.

— Bine, în regulă, spuse bărbatul, oftând exasperat. Da, sunt de părere că există chestiuni care pot să creeze neînţelegeri inutile într-un cuplu.

— Domnule, permiteţi-mi să nu fiu de acord cu asta.

— Draga mea, îţi înţeleg pe deplin sentimentele, având în vedere remarcabilul dumitale trecut, dar asta nu înseamnă nici pe departe că noi doi nu suntem făcuţi unul pentru celălalt.

— Permiteţi-mi să vă contrazic şi de această dată, zise Nicole, cu o urmă de disperare în glas. Nu vreau să vă jignesc, domnule Harwick, dar mă tem că, dacă nu mă opresc aici, am să o fac.

— V-am invitat aici să vă supun consideraţiunii o cerere în căsătorie, ripostă Harwick indignat, şi nu ştiu cum am ajuns să vorbim despre sferele dezagreabile ale politicii, religiei şi războiului. Vă rog să revenim la subiectul discuţiei.

— Văd că insistaţi. Prea bine. În acest caz, va trebui să vă vorbesc fără înconjur, spuse Nicole pe un ton din cale afară de aspru. Domnule Harwick, nu m-aş căsători cu

dumneavoastră nici dacă aţi fi ultimul bărbat de pe Pământ.

Urmă un moment lung de tăcere.

— De ce spui asta? întrebă într-un sfârşit Harwick, şocat.

— Deoarece acesta este adevărul. Nu vreau să devin trofeul unui bărbat. Şi nici nu vreau să tac în privinţa unor chestiuni pe care eu le consider a fi de importanţă vitală, doar pentru că unii bărbaţi preferă ca femeile să nu aibă păreri proprii şi, dacă le au, să nu le dea glas.

Vorbele lui Nicole, deşi rostite pe un ton calm, erau pline de patos.

— Domnule Harwick, aceste chestiuni sunt de însemnătate *vitală* şi trebuie să facă parte din relaţia mea cu omul cu care m-aş învoi să-mi unesc destinul. Doresc să am un partener care mă respectă şi care vrea să-şi împartă cu mine viaţa şi *tot* ceea ce implică ea.

— Draga mea…

— Vă rog să mă lăsaţi să termin, sir. Eu am o datorie aici. Am o obligaţie faţă de unchiul meu, faţă de titlul şi averea pe care are de gând să mi le lase moştenire şi, mai cu seamă, faţă de Dumnezeu. Am nevoie de un soţ care să mă înţeleagă, care să privească lumea în acelaşi fel ca mine, care să mă trateze ca pe un partener egal şi care să împartă cu mine realizarea acestei misiuni.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu aş fi câtuşi de puţin surprins să aflu că ai murit fată bătrână, spuse în cele din urmă Harwick cu răceală în glas.

— Dacă asta este voia lui Dumnezeu, atunci aşa să fie, răspunse Nicole sec.

— Probabil că unchiul dumitale îţi umple capul cu porcăriile astea idealiste. Nici nu e de mirare, având în vedere ridicola lui atitudine faţă de război.

— Domnule Harwick, am să vă rog să plecaţi înainte ca amândoi să spunem vorbe pe care le vom regreta mai târziu.

— Prea bine, pufni bărbatul, intrând valvârtej în salon.

Anne, care abia avusese timp să se retragă din dreptul uşii, privi cum Harwick se duce întins la Charles, care stătea şi acum de vorbă cu căpitanul Madden şi soţia acestuia. Lordul înclină scurt din cap, după care spuse:

— Îmi pare rău, sir Charles, dar bunul simţ îmi cere să mă retrag numaidecât.

Charles vru să protesteze, dar, în momentul acela, privi în direcţia lui Anne şi ceva din privirea tinerei îl făcu să îşi reformuleze răspunsul.

— Prezenţa domniei voastre ne va lipsi, sir Harwick, dar în niciun chip nu vom insista să rămâneţi, dacă nu doriţi să o faceţi.

— Înainte să plec, trebuie să vă avertizez încă o dată că mâine ar fi mai bine să nu încercaţi să vă puneţi planul în aplicare, spuse Harwick pe un ton ameninţător.

Dintr-odată, Charles se făcu negru la faţă.

— Mă *avertizaţi*, sir?

— Aţi ales un făgaş periculos, care nu va face bine nimănui. Iar aceste cuvinte, stimate domn, nu îmi aparţin.

— Hotărârea mea este luată, sir.

— Atunci veţi deveni un proscris, un paria în cadrul propriei clase sociale.

— Nu am de ales.

— Ca să nu mai vorbim de răul pe care vi-l cauzează aşa-zisa dumneavoastră moştenitoare. Nu aş fi surprins dacă regele ar…

— Destul! îi tăie vorba Charles. Aţi spus mai mult decât era necesar. Acum, buna cuviinţă cere, *într-adevăr*, să vă retrageţi fără de întârziere.

— Aştept cu nerăbdare să asist la sfârşitul ilustrei dumneavoastră cariere politice, scrâşni Harwick, după care se răsuci pe călcâie şi părăsi sala în mod furtunos, fără să arunce măcar o privire înapoi.

Charles se scuză faţă de căpitan şi de soţia acestuia şi se duse întins la Anne.

— Pot să ştiu şi eu ce s-a întâmplat aici?

În momentul acela, Nicole păşi înăuntru de pe balcon. În afară de ochii umezi, nimic nu îi trăda tulburarea.

— Este doar vina mea, unchiule. Te rog din suflet să mă ierţi!

— Ba dimpotrivă, se auzi pe neaşteptate o voce în spatele lui Anne.

Tânărul care vorbise păşi înainte şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Nicole.

— Mă iertaţi, milady, dar am auzit fără să vreau discuţia, spuse el, după care îşi întoarse privirea spre Charles. Tot ce trebuie să ştiţi, milord, este că în seara aceasta nepoata dumneavoastră a făcut mare cinste numelui Harrow.

Nicole roşi până în vârful urechilor. Anne întinse braţul şi îi strânse mâna înmănuşată.

— Sunt de acord cu domnul, şopti ea.

— Îmi cer încă o dată iertare, domnişoară Nicole! spuse tânărul, privind-o fascinat.

Era cu vreo două degete mai scund decât Nicole, iar în ochii săi căprui se citea o nedisimulată admiraţie.

— Dar trebuie să vă spun că am fost profund impresionat de cuvintele dumneavoastră, continuă el, după care făcu din nou o plecăciune şi se retrase.

— Cine este domnul acesta? întrebă Anne în şoaptă, privindu-l cum se îndepărtează.

— Thomas Crowley, răspunse Charles. Nepotul şi

moştenitorul lui Percy.

— Unchiule, despre ce vorbea adineauri lordul Harwick? întrebă Nicole. Despre ce făgaş periculos este vorba?

Charles se posomorî din nou.

— Mâine dimineaţă am să ţin un discurs în Camera Lorzilor. Nicole trase adânc aer în piept.

— Vreau să te însoţesc, zise ea.

— Draga mea, dar…

— Dacă este vorba de o chestiune atât de importantă, trebuie să fiu acolo, spuse ea pe un ton din cale afară de grav. Nu mai vreau să fiu cocoloşită, unchiule. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi vreau să ajut.

Capitolul 27

În dimineaţa următoare, când porniră spre clădirea Parlamentului, toţi aveau feţele posomorâte. De două ori Nicole dorise să-i întrebe ce urma să se întâmple, dar privirea întunecată a unchiului său o făcuse să se răzgândească de fiecare dată. Trăsura opri în faţa intrării pentru membrii Parlamentului şi Charles coborî.

— Aici trebuie să-mi iau rămas-bun. Unul dintre uşieri vă va conduce la galeria pentru vizitatori. Când hotărâţi să plecaţi, luaţi trăsura. Eu mă descurc singur, spuse el, şi, fără niciun alt cuvânt, se întoarse şi intră în falnicul edificiu cu ziduri din piatră.

— Mă întreb ce se întâmplă, spuse Anne. Înainte ca Nicole să apuce să îi răspundă, tânărul întâlnit în seara precedentă îşi făcu brusc apariţia în dreptul portierei deschise.

— Bună dimineaţa, stimate doamne! Thomas Crowley la dispoziţia dumneavoastră. S-a întâmplat să fiu prin apropiere şi să aud discuţia precedentă. Îmi permiteţi să

vă însoţesc la etaj?

— Se pare că trageţi des cu urechea la conversaţiile altora, stimate domn, răspunse Nicole, îmbujorându-se la fel ca în noaptea trecută.

— Simt nevoit să recunosc că aveţi dreptate, domnişoară Nicole, zise tânărul, zâmbind admirativ şi întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare din trăsură. Singura mea apărare constă în faptul că o fac în scopurile cele mai nobile.

Thomas le conduse apoi printr-un labirint de culoare întortocheate şi pe mai multe scări ce urcau în spirală. Parlamentul nu era nici pe departe cea mai somptuoasă dintre clădirile văzute de Nicole, dar era cu siguranţă cea mai impunătoare. Interiorul avea o înfăţişare austeră, ca şi cum frivolitatea vieţii sociale nu şi-ar fi avut locul aici. Galeria pentru vizitatori era o sală lunguiaţă, având la partea superioară un balcon din piatră, cu vedere asupra Camerei Lorzilor.

De aici, Nicole văzu că unchiul său era aşezat în partea cea mai aglomerată a sălii, dar nu vorbea cu nimeni. Spre deosebire de majoritatea egalilor săi, lordul Charles nu purta de regulă o perucă oficială, preferând să-şi pudreze părul şi să îl lege la spate cu o panglică de catifea neagră, care se asorta cu roba de aceeaşi culoare, bordată cu violet. Bărbaţii aşezaţi în jurul lui păreau că evită în mod deliberat să intre în vorbă cu el. Ambele tinere observară acest lucru.

— De ce nu vorbeşte nimeni cu unchiul Charles? întrebă Anne.

— Nu ştiu cu certitudine, stimată doamnă, spuse Thomas Crowley.

Entuziasmul debordant de odinioară dispăruse complet din glasul său. Acum tânărul vorbea în şoaptă, pe un ton din cale afară de grav.

— Totuşi, am surprins câteva frânturi din discuţiile sale cu unchiul Percy, continuă el. Tot ce pot să vă spun este că lordul Charles a hotărât să vorbească după cum îi dictează conştiinţa.

Nicole îl sfredeli cu privirea preţ de o clipă, după care întrebă:

— Bine, dar ştiţi ce are de gând să spună?

— Mă scuzaţi, domnişoară Nicole, dar aş prefera să nu îmi dau cu presupusul.

— Atunci spuneţi-mi atât cât puteţi!

Răspunsul ei se pare că îl încântase pe Thomas, căci acesta îşi redobândi o parte din entuziasmul iniţial.

— Camera Lorzilor este, cum s-ar spune, oarecum sub controlul regelui. Camera Comunelor, camera inferioară din Parlamentul nostru, este mult mai imprevizibilă. Asta deşi în momentul de faţă gruparea Tory, a conservatorilor, deţine controlul în ambele Camere.

Partidul Tory este partidul regelui şi, prin urmare, membrii săi sunt devotaţi cauzei Coroanei. Ceea ce nu este deloc surprinzător, din moment ce majoritatea sunt moşieri şi implicit, devotaţi regelui.

— Să înţeleg că partidul Tory deţine controlul în Parlament?

— Da, stimată domnişoară. Totuşi, în Camera Comunelor situaţia este mult mai echilibrată decât în cea pe care o vedeţi aici. Partidul burghez Whig câştigă teren, mai ales în situaţia actuală. Membrii acestuia sunt în mare parte comercianţi, iar aceştia, vedeţi dumneavoastră, sunt puternic afectaţi de războiul cu coloniile americane.

Thomas se opri şi arătă cu mâna spre Camera Lorzilor.

— Partea în care este aşezat unchiul dumneavoastră este ocupată de membrii partidului Tory, iar cealaltă, cea de sub noi, este rezervată partidului Whig şi

independenţilor. După cum vedeţi, membrii partidului Whig sunt mult mai puţini la număr.

Nicole îl fixă din nou cu privirea pe tânărul cu păr brunet. Thomas Crowley nu era un bărbat din cale afară de chipeş. Capul îi era prea mare în raport cu corpul, iar mâinile şi picioarele, aşijderea. Totuşi, nu era deloc lipsit de graţie şi farmec, şi asta mai ales atunci când se mişca. Iar Thomas rareori se întâmpla să stea nemişcat. Exista o supleţe remarcabilă în toate mişcările sale, chiar şi în felul în care gesticula în timp ce vorbea; iar cuvintele lui indicau o minte sclipitoare.

— Sunteţi şi dumneavoastră membru al partidului Whig? îl întrebă în cele din urmă Nicole.

— Da, la fel ca unchiul Percy, răspunse Thomas.

Deşi vorbea în şoaptă, în vocea lui se simţea patosul şi o căldură plăcută.

— Din partidul Whig fac parte şi reprezentanţii cultelor care refuză să accepte doctrinele bisericii anglicane: luteranii, metodiştii, congregaţionaliştii, protestanţii, quakerii, anabaptiştii. Culte care susţin cauza coloniştilor americani.

— A, nu ştiam asta, recunoscu Nicole.

— O, da! Ne-am implicat mult în…

În momentul acela, din Camera Lorzilor se auzi o lovitură puternică de ciocan şi cineva strigă: „Linişte în sală!” Nicole, Thomas şi Anne îşi întoarseră tustrei privirile în jos, urmărind deschiderea şedinţei oficiale a Camerei Lorzilor.

Nu trecu mult timp şi preşedintele Camerei îl invită pe Charles să ia cuvântul. În rândul celor din gruparea Tory se iscă un murmur general, iar unul dintre domnii mai în vârstă avu chiar neobrăzarea de a-l trage pe Charles de robă. Nicole observă că lordul Harwick stătea chiar pe rândul din spatele unchiului său. Vânăt la faţă de

mânie, Harwick se aplecă înainte să-i vorbească, dar, ignorându-l cu desăvârşire, Charles ridică un teanc de hârtii şi îşi începu discursul.

— Mult stimate şi distins preşedinte al Camerei Lorzilor, stimaţi colegi, în urmă cu douăzeci şi trei de zile, Congresul Continental al Statelor Americane…

— Al *coloniilor* americane! răcni lordul Harwick din spatele lui.

— Linişte în sală! răsună din nou vocea preşedintelui.

Preşedintele Camerei Lorzilor era aşezat în centrul adunării, în faţa unui pupitru acoperit cu catifea neagră, pe care se afla un potir de aur. Purta o perucă până la umeri, care îi încadra capul aidoma unor aripi desfăcute larg şi curbate în jos.

— Linişte! Lordul Charles are cuvântul.

— Vă mulţumesc, milord! zise Charles, după care îşi continuă discursul pe un ton mai ridicat. Congresul Continental a emis o Declaraţie de Independenţă, al cărei conţinut mi-a parvenit şi mie, prin care coloniile îşi fac cunoscută intenţia de a ieşi de sub autoritatea Coroanei.

Din nou se iscă o agitaţie grozavă în rândul celor din partidul Tory. Preşedintele strigă iarăşi: „Linişte!” Charles aşteptă până când se potoli rumoarea din sală şi apoi continuă.

— Este un eveniment de maximă însemnătate, despre care au scris toate gazetele. S-a menţionat chiar şi în Camera Comunelor. Doar aici, în augusta noastră Cameră a Lorzilor nu s-a pomenit nimic despre acest subiect…

— Asta deoarece coloniştii acţionează ilegal! strigă furios lordul Harwick.

— A sosit momentul să luăm în mod oficial notă de acest document, continuă Charles, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Stimaţi colegi, mă cunoaşteţi de ani de zile. Eu şi familia mea am servit cu credinţă Coroana opt generaţii la

rând. Ca supus loial al Coroanei, stau acum în faţa domniilor voastre şi vă cer…

Charles ridică pergamentul şi strigă:

— Vă cer să le redăm acestor oameni libertatea!

În momentul acela, în sală se dezlănţui iadul. Participanţii la şedinţă începură să fluiere şi să strige: „Trădare! Laşitate!” Totuşi, în vacarmul de voci furibunde se auziră şi câteva urale de susţinere, majoritatea venite din rândul celor aşezaţi în partea opusă. În mod surprinzător, doi dintre membrii partidului Tory păreau să fie de acord cu Charles.

Nicole observă că Thomas făcea grăbit nişte însemnări.

— Ce scrieţi? îl întrebă ea în şoaptă.

— Îmi notez numele susţinătorilor lui Charles din partidul Tory, răspunse tânărul, fără să-şi ridice privirea. Până acum, niciunul dintre ei nu a avut curajul să-şi arate clar poziţia.

— De ce?

— Pentru că, dorind ca membrii Camerei Lorzilor să facă front comun împotriva coloniştilor şi a celor din gruparea Whig, regele a interzis cu desăvârşire dezbaterea acestui subiect.

— Ce se va întâmpla acum cu unchiul Charles? întrebă Anne, care devenise la fel de îngrijorată ca Nicole.

— Având în vedere puterea şi numele său, să sperăm că nimic grav, răspunse Thomas cu o urmă de îngrijorare în glas.

Într-un târziu, în sală se făcu din nou linişte.

— Sir Charles, vă amintesc că acesta nu este un club de dezbateri! exclamă preşedintele, vizibil scandalizat de cuvintele lui Charles. Aţi spus că doriţi să luaţi cuvântul pentru a înainta o moţiune.

— Chiar aşa şi este, milord. Doresc să propun, pe

această cale, ca Declaraţia de Independenţă să fie recunoscută în mod oficial de către Camera…

— Staţi jos, sir!

— Propun să îi lăsăm pe aceşti oameni să îşi urmeze destinul lăsat de Dumnezeu, propun să votăm pentru eliberarea lor de sub tutela britanică!

Charles lăsă să îi cadă hârtiile şi întinse mâna spre adunare.

— Aceste articole arată cât se poate de clar faptul că guvernarea britanică *a dat greş*. Aceşti oameni care, până nu de mult, erau prietenii şi fraţii noştri, au ajuns să fie atât de indignaţi de felul în care au fost trataţi, de incapacitatea guvernatorilor noştri de a le servi şi proteja interesele, dar şi de legile îngrăditoare care au fost votate chiar de membrii acestei ilustre instituţii, încât acum îşi revendică libertatea. Au cugetat temeinic şi s-au rugat îndelung înainte de a lua această hotărâre. Iar acum II roagă în genunchi pe Dumnezeu să fie alături de ei. Iar eu zic că trebuie să le respectăm…

Restul frazei lui Charles fu acoperit de ciocănelul preşedintelui şi de valul de proteste vehemente care se iscă în jurul său. Charles îşi roti privirea peste marea de robe negre şi chipuri mânioase şi nu mai spuse nimic. Traversă culoarul dintre rânduri, strânse mâna unui coleg aşezat în rândul din faţă şi apoi li se alătură celor din partidul Whig. După ce se aşeză, îşi plecă privirea şi începu să îşi maseze pieptul cu mâna stângă. În sală se porniră dezbateri furibunde şi câţiva cereau ca lordul Charles să fie sancţionat. Cel mai tare dintre toţi striga lordul Harwick, care afirma furios că el vorbeşte în numele regelui şi că discursul lui Charles trebuie blamat oficial cu asprime. Charles rămase cu privirea în pământ, fără să spună nimic.

Capitolul 28

Peste două zile, au pornit spre Ţara Galilor. Drumul de la Londra la Bristol era drept şi lat ca Tamisa, iar Anne petrecu întreaga călătorie aşezată faţă în faţă cu Charles şi Nicole, care erau deopotrivă de întunecaţi. După confruntarea din Camera Lorzilor, Charles se adâncise într-o tăcere posacă, iar Nicole rămăsese profund tulburată. Spre deosebire de cei doi, şi din motive pe care nici ea însăşi nu le ştia, Anne se simţea plină de vigoare. Avea o mulţime de întrebări, dar aştepta ca unchiul lor să-şi revină pe deplin după cele întâmplate. Atunci avea să încerce să afle mai multe.

Anne privea peisajul văratic ce se derula dincolo de fereastra trăsurii, având impresia că acum îl vede pentru prima dată. Începea treptat să se elibereze de vălul de tristeţe. Fapt care nu însemna că nu-i mai era dor de Cyril. Dorul de el avea s-o urmărească toată viaţa; însă acum începea, în sfârşit, să înveţe să trăiască fără el. Aici, la mii de mile depărtare de fosta ei viaţă cu Cyril, începea, încet-încet, să descopere o nouă viaţă. Să însemne asta, oare, că avea să rămână în Anglia? Anne zâmbi spre priveliştea de afară. Nu toate întrebările din mintea ei erau îndreptate către Charles. Şi nu era nevoie să i se răspundă imediat la toate. Pentru moment, Anne se mulţumea să observe cum sufletul i se trezeşte încet-încet din lungul somn al durerii.

După ce au traversat aglomeratul port Bristol şi au trecut cu bacul râul Severn, au ajuns în sfârşit în Ţara Galilor. Reşedinţa clanului Mann – o familie de comercianţi prosperi de pânză de in – era situată la marginea oraşului Newport, care, deşi era mai mic decât Bristolul, avea un port înfloritor. Toţi membrii familiei Mann erau încântaţi să o cunoască pe Anne. Cuvintele cu care o întâmpinaseră au fost la fel de calde şi de cordiale precum scrisorile lor.

Judith Mann, mama lui Cyril, era o femeie robustă,

îmbrăcată tot timpul în negru. Soţul ei decedase cu doi ani înainte de moartea lui Cyril, iar femeia nu voia să renunţe la hainele de doliu. Totuşi, parcă făcând uitate veşmintele sale cernite, Judith Mann se dovedea o femeie inteligentă şi plină de căldură. Charles închirie mai multe camere la hanul din oraş, dar în primele trei nopţi după sosirea sa, Anne rămase în compania lui Judith până la revărsatul zorilor, povestindu-i despre boala şi moartea lui Cyril. Îi povesti printre lacrimi totul, până când nu mai rămăsese nimic de zis.

În cea de-a patra dimineaţă, Anne se trezi mai târziu şi, când coborî, o găsi pe Nicole aşezată pe banca din marginea grădinii. Era o zi însorită, iar împrejurimile hanului erau deja învăluite într-o căldură plăcută. Oraşul Newport fusese construit în căuşul unor dealuri înguste, care coborau în trepte elegante spre albia lată a râului Severn. Clădirile – construite în mare parte din piatra provenită din masivele muntoase din zonă – aveau un aspect cenuşiu şi aspru în zilele când vremea era ploioasă. Acum însă, sub soarele dimineţii, întreaga aşezare avea o strălucire galbenă, ca de unt proaspăt bătut, iar acoperişurile din plăci de ardezie sclipeau ca nişte oglinzi negre cu scânteieri argintii, reflectând lumina asupra povârnişurilor ce duceau spre port.

— Pot să stau şi eu aici, cu tine? întrebă Anne zâmbind.

Nicole îi făcu loc pe bancă, fără să-i răspundă la întrebare.

— Dădaca a ieşit cu John la plimbare, zise ea. Au plecat în urmă cu câteva minute. Unchiul Charles s-a dus să-i facă o vizită unui prieten bolnav. După masa de prânz vom merge să vizităm împreună câteva dintre proprietăţile sale.

Vorbea pe un ton placid, ce nu trăda niciun fel de

emoţie.

— Mi-au lipsit dimineţile petrecute împreună, spuse Anne, gândindu-se că, poate absenţa ei din ultimele zile era motivul supărării lui Nicole. Totuşi, trebuie să recunosc că serile petrecute cu Judith Mann mi-au făcut mult bine. Am vorbit despre plecarea iubitului meu Cyril dintre cei vii şi, deşi la început am crezut că o fac pentru mama lui, acum îmi dau seama că, de fapt, mi-am făcut şi mie un bine. Vorbind în sfârşit despre asta, mi-am uşurat sufletul de povara acelor zile de coşmar, spuse ea, după care îşi trecu privirea de-a lungul aleii ce cobora şerpuind înspre port. Dar cred că Judith a ştiut asta tot timpul. Este o femeie extraordinară.

Nicole nu spuse nimic. Stătea întoarsă spre soare, cu faţa umbrită de marginea lată a bonetei. Anne era pe cale să o întrebe dacă o supărase, cumva, cu ceva, când Nicole rupse, în sfârşit, tăcerea.

— Am hotărât să accept propunerea unchiului Charles. Am să devin moştenitoarea lui în mod oficial.

— Poftim? întrebă Anne, complet buimăcită de neaşteptatul anunţ.

— Am luat hotărârea aceasta încă de când l-am auzit ţinând acea cuvântare la Parlament. L-am privit şi am ştiut că acela era răspunsul meu. Crucea mea! spuse Nicole cu o voce stinsă şi plină de tristeţe. Charles se numără, alături de Andrew şi Henri, printre cei mai buni oameni dintre câţi am cunoscut vreodată.

— În această privinţă sunt de acord cu tine, zise Anne, dar…

— Am văzut felul în care a vorbit în ziua aceea, fără a ţine cont de propriile-i interese. Ştia că vorbele sale vor încinge spiritele şi că era posibil să aibă de suferit de pe urma lor, dar ştia totodată că nu are de ales. Cineva trebuia să susţină cauza coloniştilor şi dorinţa lor de a

dobândi libertate politică şi religioasă.

În momentul acela, Nicole se întoarse, în sfârşit, cu faţa spre făptura care îi era soră şi prietenă deopotrivă.

— A făcut ceea ce a făcut pentru că aşa l-a îndemnat Dumnezeu, adăugă ea.

Văzând resemnarea şi adânca tristeţe de pe trăsăturile puternice şi frumoase ale lui Nicole, Anne simţi că i se strânge inima.

— Eşti sigură că Dumnezeu te îndeamnă să faci acest pas? o întrebă. Buzele lui Nicole începură să tremure, dar tânăra găsi totuşi puterea de a-şi înfrâna plânsul.

— Dacă nu eu, atunci cine să îl facă? întrebă ea cu aceeaşi voce stinsă.

Iapa cenuşie pe care o închiriase Charles de la grajdurile din Newport avea spatele lat cât un fotoliu şi era extrem de uşor de manevrat. În timp ce suia călare dealul de la ieşirea din oraş, nechezatul calului şi tropotul uşor al copitelor acestuia pe caldarâm îl făcură pe Charles să se scufunde în visare. La un moment dat, bărbatul văzu venind spre el o persoană înveşmântată în negru.

— Bună ziua, doamnă Mann, zise Charles, scoţându-şi pălăria. Ce mai faceţi?

— Mă bucur de această zi minunată, sir Charles.

— De fapt, chiar la dumneavoastră veneam, zise bărbatul. Vizita făcută unui prieten a durat mai mult decât prevăzusem iniţial şi, întorcându-mă, nu am mai găsit-o pe Nicole la han.

— A plecat în oraş împreună cu Anne. De acolo fetele vor veni direct la mine acasă, spuse femeia, zâmbind cu blândeţea unei persoane obişnuite cu greutăţile vieţii. Haideţi, coborâţi de pe falnicul dumneavoastră cal şi faceţi o plimbare împreună cu mine.

— Cu cea mai mare plăcere! răspunse Charles, după

care descălecă şi priponi iapa de stâlpul unei porţi din apropiere. Vă rog să-mi permiteţi să vă duc eu coşul.

— Sunteţi amabil, dar nu am nimic în el decât pretextul de a ieşi din casă, răspunse femeia, păşind sprintenă pe aleea pietruită. Când soseşte momentul pregătirii mesei de seară, cel mai înţelept lucru este să mă retrag. Numai aşa putem să păstrăm liniştea în casă.

— Am observat, într-adevăr, că aveţi nişte mici neînţelegeri cu fiica dumneavoastră, spuse Charles plin de delicateţe.

— Cu nora mea, îl corectă Judith Mann. Cei doi fraţi mai mari ai lui Cyril şi-au ales amândoi neveste vrednice, cu firi puternice şi suflete pline de credinţă. Dar, vedeţi dumneavoastră, de când Donald este capul afacerii, nevasta lui este capul gospodăriei; şi uneori mă tem că prezenţa mea o supără.

Merseră tăcuţi o vreme, după care femeia adăugă:

— Veţi zice, de bună seamă, că pentru bucuria de a avea copii şi nepoţi puternici şi credincioşi, care vor duce mai departe numele familiei noastre, merită cu prisosinţă să plătesc acest preţ.

Charles o privi cu atenţie. Judith Mann era cu şase-şapte ani mai tânără decât el. Avea trăsături frumoase şi regulate şi părul de un castaniu aprins, presărat cu doar câteva fire albe. Cu excepţia unor şuviţe care îi încadrau faţa, restul părului îi era acoperit sub o scufie neagră. Deşi viaţa o lovise crunt, femeia avea un aer puternic şi calm.

— Sunteţi o femeie extrem de perspicace, zise el într-un târziu.

— Şi, poate, mult prea sinceră. Mă iertaţi, sir Charles, dar s-a aflat deja şi în Newport de cuvântarea pe care aţi ţinut-o în Camera Lorzilor.

Văzând că bărbatul nu spune nimic, femeia continuă.

— Pot să vă întreb de ce aţi ţinut acel discurs?

— Pentru că nu am avut încotro, veni răspunsul succint al lui Charles. Aşa m-a îndemnat Dumnezeu.

— Este remarcabil ca un om cu poziţia dumneavoastră socială să îşi susţină cu atâta ardoare credinţa în Dumnezeu şi obligaţia morală faţă de colonii. Puţini membri ai partidului Tory vă împărtăşesc punctul de vedere în privinţa coloniilor.

— Eu nu pot vorbi decât în numele meu, răspunse Charles. Şi, oricum, nu mai fac parte din partidul Tory. Dar asta nu schimbă faptul că Americile au fost colonizate de oameni aflaţi în căutarea unui loc în care să îl poată venera pe Dumnezeu după cum cred ei de cuviinţă. Şi tocmai acesta este principiul care stă la baza Declaraţiei de Independenţă. Ca bun creştin, am obligaţia să le susţin cauza.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, sir Charles, spuse Judith, privindu-l admirativ. Şi vă admir tăria de caracter.

Drumul continua printr-o piaţetă. În jurul fântânii ornamentale din mijloc, alergau mai mulţi copii, împroşcându-se unii pe alţii cu apă, în timp ce mamele şi bonele îi urmăreau de la o distanţă sigură. Cei doi traversară micul scuar în tăcere şi pătrunseră pe aleea ce ducea spre casa lui Judith.

— Am observat şi un alt lucru remarcabil, spuse femeia, după ce lăsară în urmă zarva piaţetei. Şi anume, eleganţa cu care şi-a îmbrăţişat Anne noul rol.

Observaţia îl făcu pe Charles să se oprească brusc din mers.

— Vă referiţi la Nicole, de bună seamă, zise el.

— Nu, mă refer la Anne, spuse Judith foarte calmă. Anne are o eleganţă plină de naturaleţe şi găseşte plăcere în lucrurile pe care Nicole le face doar din obligaţie.

Charles simţi un junghi în piept.

— Bine, dar Nicole este…

— Viitoarea dumneavoastră moştenitoare. Da, ştiu asta. Şi ea la fel.

— Mie încă nu mi-a spus nimic despre hotărârea pe care a luat-o în această privinţă.

— Nici mie. Dar se citeşte pe chipul ei. Nicole a luat o hotărâre. Are să vă accepte propunerea şi nu mă îndoiesc că va face totul să nu vă dezamăgească.

Charles începu să-şi maseze pieptul cu înfrigurare, dar, observând îngrijorarea cu care îl privea femeia, îşi coborî imediat braţul.

— Sunteţi sigură de asta?

— Nu ştiu sigur decât că Domnul împărăţeşte în ceruri şi că, într-o bună zi, are să mă cheme la El şi voi putea să fiu din nou alături de scumpul meu soţ şi de fiul meu mult iubit.

Glasul ei era plin de tărie şi de demnitate.

— Totuşi, judecând după ceea ce am văzut în aceste zile, pot să spun că Nicole este o tânără cu simţul răspunderii, care va primi să fie moştenitoarea domniei voastre doar pentru că simte că este de datoria ei să o facă. Pentru ea însă, un asemenea mod de trai ar fi ca un corset prea strâmt, care o va sufoca toată viaţa.

— Şi Anne? întrebă Charles, apăsându-şi din nou mâna pe piept.

— Anne, murmură Judith, după care se opri şi privi în zare, peste apele strălucitoare ale râului. De cât timp se află în Anglia?

— De patru luni.

— Şi, cu toate astea, are deja aerul distins al unei aristocrate care a trăit aici toată viaţa.

— Da, Anne a îmbrăţişat rigorile înaltei societăţi cu mare uşurinţă, recunoscu Charles, dând pentru prima dată rostire unor gânduri pe care până acum încercase din

răsputeri să le înăbuşe. Soţul dumneavoastră a fost un om cât se poate de norocos, adăugă el, înclinându-şi uşor capul în faţa lui Judith. Sunteţi o femeie foarte înţeleaptă.

Dar chipul femeii se posomorî brusc.

— Poate că tocmai de aceea îmi vine atât de greu să o las pe nora mea să conducă gospodăria după cum crede ea de cuviinţă. Vedeţi dumneavoastră, odată cu bărbatul meu, simt că mi-am pierdut şi rostul în viaţă.

În momentul acela, lui Charles îi veni o idee.

— De ce nu veniţi să petreceţi puţin timp la conacul Harrow? o întrebă el.

— Poftim? făcu femeia, evident surprinsă de invitaţia lui.

— Sunt sigură că Anne ar fi încântată să vă aibă alături, spuse Charles, simţindu-se brusc înviorat. În acest fel, micul John va putea să-şi cunoască mai bine bunica din partea tatălui, iar eu sunt sigur că prezenţa dumneavoastră la conac ar fi o adevărată mană cerească pentru toată lumea.

— Acum înţeleg de ce vă adoră cele două tinere, spuse femeia, cu o nouă sclipire în ochi. Vă mulţumesc, sir Charles. Promit că am să iau în considerare amabila dumneavoastră invitaţie.

Capitolul 29

Era duminică. Toate străzile din Newport erau pline de oameni ce se îndreptau spre biserică. Bărbaţii erau înfăşuraţi în mantii negre, iar femeile purtau rochii de culoare închisă şi jachete subţiri negre. În pofida aspectului lor auster, toţi îi salutau cu multă căldură pe membrii clanului Mann şi pe musafirii acestora. Faptul că ilustra familie Harrow dorea să îl slăvească pe Dumnezeu alături de gazdele lor, în umila bisericuţă din oraş, precum

şi vestea discursului ţinut de Charles în Parlament, făcuseră ca localnicii să îi privească pe cei trei oaspeţi cu simpatie şi respect. Din discuţiile auzite prin târg de-a lungul zilelor trecute, Anne înţelesese că galezii se opuneau cu tărie războiului purtat împotriva coloniilor americane.

Motivele acestei opoziţii aproape universale erau variate. În primul rând, trecând recent prin două reforme religioase, galezii înţelegeau cât se poate de bine dorinţa americanilor de a-L venera pe Dumnezeu în cadrul unui cult separat de biserica anglicană. Multe familii, pe de altă parte, aveau rude stabilite în coloniile din sud şi considerau firesc că locuitorii doreau să-şi croiască propriul destin, în plus, la fel ca toate celelalte porturi comerciale din Marea Britanie, oraşul Newport fusese puternic afectat de blocada ce sistase comerţul cu America. Iată de ce locuitorii oraşului se dădeau respectuos la o parte din calea lui Charles şi a celor două tinere, bărbaţii scoţându-şi pălăriile în faţa lor, iar femeile făcându-le călduroase urări de Sabat.

Pentru Anne, biserica din centrul oraşului fusese o adevărată binecuvântare. Spre deosebire de bisericile din Sutton şi Londra, unde predicile aveau un aer formal şi rece, iar oamenii adunaţi la slujbe erau puţini la număr, biserica din Newport era plină-ochi de credincioşi. Toate locurile erau ocupate şi mulţi stăteau în picioare în spatele şirurilor de bănci şi pe cele două culoare laterale. Cântările intonate în cor cu o nemărginită bucurie o făceau pe Anne să verse lacrimi de fericire. Asistase, în sfârşit, la o slujbă precum cele de acasă, din Noua Scoţie, alături de oameni uniţi întru credinţă de multe generaţii.

În drum spre casă, tânăra îl îndemnă pe Charles să meargă mai încet, lăsându-i pe ceilalţi să o ia înainte.

— Unchiule, am observat că în ultima vreme duci tot

mai des mâna la piept.

— A, este o nimica toată. O durere uşoară, care vine şi trece numaidecât, răspunse Charles, încercând să bagatelizeze problema.

Anne îi atinse braţul cu blândeţe, făcându-l să se oprească din mers.

— Te supără inima, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Charles privi în zare, peste portul înnegurat, fără să spună nimic.

— Ai fost la medic? îl întrebă Anne.

— Ştiu prea bine că medicii nu au cum să mă ajute, zise Charles, după care se opri, neştiind dacă că este bine sau nu să continue. Oricum, ar fi prea riscant. Nu vreau să se răspândească zvonul cum că aş fi pe moarte…

— Şi mai cu seamă nu acum, după discursul ţinut în Camera Lorzilor, încheie Anne fraza în locul lui. Nu doreşti să dai niciun semn de slăbiciune.

Cuvintele ei îl făcură pe Charles să se întoarcă brusc cu faţa spre ea. Anne continuă:

— Doreşti să oficializezi întâi succesiunea, nu-i aşa?

— Judith Mann avea dreptate, murmură Charles ca pentru sine. Eşti o tânără de-a dreptul remarcabilă.

— Cunosc nişte remedii care s-ar putea să îţi calmeze durerea, zise Anne, fără să pară că a auzit complimentul. Cu ajutorul lui Nicole, am să-ţi pregătesc un purgativ.

— Dar, draga mea, te asigur că…

— Nu va fi nevoie decât de unul uşor, continuă Anne hotărâtă. Am să pregătesc o fiertură din rubarbă amestecată cu pucioasă şi smochine. După câteva porţii, ai să te simţi deja mai bine.

— Ba nu ai să pregăteşti nicio fiertură, se zburli Charles.

— Unchiule, sunt obişnuită să am de-a face cu oameni cărora nu le place să fie dădăciţi în privinţa stării

lor de sănătate; dar am lucrat alături de un medic cu adevărat talentat şi te asigur că ştiu despre ce vorbesc. Ai nevoie de un purgativ şi nu am să accept niciun fel de împotrivire în această privinţă.

Charles o privi cu atenţie, văzând-o parcă brusc într-o cu totul altă lumină.

— Mult şi puternic spirit a mai pus Domnul Dumnezeu într-un trup mic şi firav ca al tău!

— Bine, atunci ne-am înţeles, zise Anne, simţindu-se brusc stânjenită de privirea admirativă a lui Charles. Mâine am să merg la târg şi am să cumpăr cele necesare.

După nouă zile, şi-au luat rămas-bun de la familia Mann şi de la Ţara Galilor şi s-au întors cu trăsura la conac. Pe parcursul călătoriei, micul John încercase să smulgă toţi ciucurii draperiilor de la ferestre şi strigase cuvinte doar de el înţelese tuturor trecătorilor. Pentru Charles, timpul părea să treacă mai uşor atunci când ţinea el copilul. Flăcăiaşul se juca de-a căluţul.pe genunchii lui, folosind strălucitoarea vestă a bărbatului pe post de hăţuri. Cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât creştea afecţiunea lui Charles pentru cel mic.

Prima persoană pe care o întâlniră după trecerea de porţile conacului fu Will Days, călare pe iapa cenuşie. Băiatul dădu pinteni calului şi începu să gonească în dreptul trăsurii, zâmbind cu gura până la urechi.

— Abia ce-am fost să întâmpin poştalionul, zise el, ducând degetele la şapcă în chip de salut. Iată noua corespondenţă, milord, şi permiteţi-mi să vă anunţ că aveţi musafiri.

— Bună ziua, Will, spuse Charles, întinzând mâna pe fereastră şi acceptând pachetul învelit în piele. Toate sunt în ordine pe aici?

— Da, stăpâne. Lucrurile nici c-ar putea sta mai bine.

Căţeaua a fătat ieri şapte pui, aşa că acum am şapte noi tovarăşi de joacă! exclamă bucuros Will.

Candoarea băiatului îl făcu pe Charles să zâmbească.

— Şi, ia spune, Will, musafirul de care pomeneai adineauri este cumva lordul Percy?

— Întocmai, stăpâne. Lordul Percy, însoţit de Thomas Crowley. Au sosit alaltăieri. Ziceau că i-aţi invitat dumneavoastră.

— Aşa este. Ia-o înainte şi dă-i de ştire lordului Percy că vreau să-i vorbesc de îndată ce ajung, spuse Charles, după care scoase din vestă un bănuţ de argint şi i-l întinse băiatului. Uite bănuţul ăsta drept recompensă pentru ridicarea corespondenţei şi ca îndemn să ajungi cât mai grabnic acasă.

— Am să fiu iute ca vântul şi ca gândul, milord! exclamă Will, după care lovi uşor coastele calului cu genunchii, strigând „Hiii!” şi îndepărtându-se în galop.

Încântat de strigătul băiatului, John, care stătea pe genunchii contelui, scoase şi el un chiot subţire, făcându-i pe Charles şi pe Anne să râdă cu poftă.

Nicole încercă şi ea să zâmbească, dar chipul îi rămase încordat. Charles vru să facă o remarcă despre asta, dar se răzgândi imediat, considerând că este mai bine să poarte această discuţie mai târziu, între patru ochi. În momentul imediat următor, gândurile îi zburară pe un făgaş total diferit.

— Aş avea, oare, permisiunea de a-l lua pe John cu mine dimineaţa, când ies să mă plimb călare? întrebă el, întorcându-se spre Anne.

— Nu cred să existe un lucru care să îi facă o plăcere mai mare, răspunse Anne, fără a se arăta câtuşi de puţin tulburată de întrebare.

Acordul ei îl făcu pe Charles să radieze de fericire.

În scurtă vreme ajunseră în faţa conacului. După ce

coborî din trăsură, Charles se opri şi privi îndelung bătrâna clădire. De cele mai multe ori nu vedea în ea decât o piatră de moară pe care era nevoit să o care după sine, suma tuturor năzuinţelor egoiste şi grandioase nutrite de strămoşii săi. Totuşi, acum, în lumina soarelui de după-amiază, piatra şi geamurile casei străluceau ca şi cum ar fi fost luminate din interior. În aer pluteau parfumurile dulci ale verii, iar câmpurile erau pictate în nenumărate nuanţe de verde.

— Ce casă minunată!

Charles întoarse capul spre cea care vorbise şi o văzu pe Nicole privindu-şi sora cu stupoare. Anne privea fascinată casă, cu capul dat pe spate. Razele blânde ale soarelui îi scăldau trăsăturile delicate, făcând-o să pară mai puţin plăpândă.

— Plimbându-mă prin această casă, adesea m-am gândit că aşa trebuie să arate casele din rai, spuse Anne, întorcându-şi spre Charles ochii senini şi plini de bucurie. Aş fi din cale-afară de fericită să ştiu că acum Cyril se află într-un loc ca acesta.

Charles simţi că i se încleştează fălcile.

— Este o plăcere să te avem aici, draga mea, spuse el cu glasul gâtuit de emoţie. Te rog să-mi faci onoarea de a considera această casă drept propriul tău cămin.

— Am cugetat îndelung pe parcursul acestei călătorii, zise Anne. Dacă e să rămân aici peste iarnă, aş vrea să pun în aplicare câteva planuri.

— Planuri? murmură Charles.

— Cu permisiunea dumitale, unchiule, aş vrea să încep să le ofer ajutor medical ţăranilor din satele din jur. În momentul de faţă, starea de sănătate a locuitorilor din satele aflate sub stăpânirea dumitale este bună, dar lucrurile nu stau, din păcate, la fel şi în cazul celor care trăiesc dincolo de hotarele acestei moşii.

Ceea ce spunea tânăra era adevărat, însă Charles avea, totuşi, unele reţineri.

— Ceilalţi moşieri s-ar putea să se opună, zise el.

— Nu şi dacă propunerea ar veni din partea unei asociaţii de enoriaşe formate cu scopul de a-i ajuta pe ţăranii nevoiaşi.

În momentul acela, pe treptele din faţa casei îşi făcu apariţia lordul Percy.

— Permiteţi-mi să vă spun că mi se pare o idee cât se poate de bună, spuse el.

Era clar că bătrânelul se îmbrăcase în cea mai mare grabă. Nasturii vestei erau încheiaţi anapoda, iar peruca îi stătea strâmb pe cap.

— Tocmai trăgeam un pui de somn când aţi sosit, se scuză el, înclinându-şi capul. Pot să am onoarea de a fi primul care vă urează bun-venit acasă?

— Nu, nu puteţi, îl tachină cu drăgălăşenie Anne. Deoarece tânărul Will v-a luat-o înainte. Dar cuvintele domniei voastre sunt bine-venite oricum, adăugă ea, după care se întoarse spre tânărul care îl însoţea pe Percy. Bună ziua, Thomas.

— Doamnă Mann, domnişoară Nicole, milord, bâigui tânărul, îmbujorându-se la faţă. Mă iertaţi, dar am auzit şi eu discuţia domniilor voastre… Cu permisiunea dumneavoastră, sir Charles, eu cred că ideea doamnei Mann este minunată. De-a dreptul minunată! Ba mai mult de atât, putem folosi această idee ca punct de pornire pentru acţiuni mai ample. Există mulţi oameni merituoşi – clerici, curteni, comercianţi şi chiar şi câţiva moşieri – care, din motive religioase şi morale, se opun cu tărie războiului. Am putea…

— Thomas, oamenii aceştia abia s-au întors dintr-o călătorie lungă, îl apostrofă cu blândeţe unchiul său.

— Desigur. Vă rog să mă iertaţi!

— Ei, nu face nimic, spuse Charles, încercând să ignore junghiul care îi străpungea coşul pieptului. Percy, poate că ar fi mai bine ca noi doi să ne retragem în bibliotecă. Trebuie să discutăm despre câteva chestiuni urgente.

Dădu să pună piciorul pe prima treaptă, dar Nicole îl opri.

— Unchiule, corespondenţa, spuse ea cu glasul încordat.

— Poftim? întrebă Charles nedumerit, după care privirea îi căzu pe săculeţul de piele. Dumnezeule, am uitat cu desăvârşire de scrisori! exclamă el, apoi desfăcu pachetul şi zâmbi la vederea primei scrisori. Poftim, draga mea.

— O scrisoare de acasă! exclamă Nicole zâmbind din toată inima.

Charles nu o mai văzuse zâmbind aşa de zile întregi. Privi gânditor cu câtă înfrigurare încerca tânăra să rupă sigiliul plicului. Îi tremurau mâinile de emoţie.

— O, am primit o scrisoare şi din partea mamei Louise!

Anne, cu pruncul în braţe, se apropie de Nicole şi în curând cele două se cufundară în citit. Charles se întoarse şi urcă scările împreună cu Percy, răspunzându-le cu căldură servitorilor care-l salutară la intrarea în casă.

— Maisy, o cafea ar fi cât se poate de bine-venită acum.

— Vă aduc de îndată cafeaua, milord, răspunse femeia. Şi poate şi niţică pâine prăjită cu caşcaval, să vă ţină de foame până la cină.

— Bună idee. Recunosc că mi-e cam foame, spuse el, după care se întoarse spre soţul femeii. Gaylord, sunt lumânări noi în bibliotecă?

— Ard încă de când a sosit sir Percy, milord. Domnia

sa a pus stăpânire pe bibliotecă, spuse Gaylord, după care făcu o plecăciune. Ne bucurăm ca întotdeauna să vă vedem din nou acasă.

— Îţi mulţumesc, Gaylord. Percy, să mergem!

Dornic să ajungă cât mai repede în bibliotecă, Charles urcă scările aproape alergând. Percy abia putu să ţină pasul cu el.

— Percy, ai observat cât de bine s-a integrat Anne? întrebă Charles, după ce închise masivele uşi duble ale bibliotecii.

— Mi-ar fi fost cu neputinţă să nu observ, răspunse bătrânul, aşezându-se confortabil pe o canapea din piele de lângă una dintre imensele ferestre laterale. Am urmărit-o pe parcursul săptămânilor pe care le-aţi petrecut în Londra şi am văzut cum vălul ei de durere a început treptat să se ridice şi de sub el a apărut o femeie de o mare inteligenţă şi iscusinţă. Pe care viaţa de aici o prinde foarte bine.

— Şi o face fericită. Datorită firii sale, Anne s-a integrat mult mai uşor în societatea de aici decât…

Charles traversă tăcut încăperea, preferând să nu-şi ducă gândul până la sfârşit. Când ajunse în capătul opus al bibliotecii, îşi încleştă mâinile la spate şi spuse, fără a se întoarce spre Percy:

— Această idee a ei de a pune bazele unei asociaţii de femei creştine este extraordinară.

— De-a dreptul excelentă, încuviinţă Percy, după care aşteptă răbdător ca prietenul lui să continue.

Totuşi, Charles mai traversă de încă trei ori biblioteca, de la un capăt la altul, înainte de a da glas unui gând pe care îl pritocise în minte încă de la discuţia avută cu Judith Mann.

— Există vreo şansă să o pot numi moştenitoare pe Anne?

— În momentul de faţă, răspunse Percy, nu fără o oarecare ezitare, niciuna.

— Bine, dar a fost crescută de fratele meu, Andrew. Este fiica lui.

— Dar nu şi cu numele, îl corectă Percy. Din câte mi-ai spus anterior, fratele tău nu a adoptat-o niciodată în mod oficial.

— Asta din cauză că trăiau într-un sătuc de la capătul pământului, unde nu existau şi nici nu era nevoie de condicari de-ai Coroanei, protestă Charles.

— Acest argument nu valorează nimic la curtea regală şi, dacă ai alege să te foloseşti de el în mod public, nu va face decât să le dea apă la moară celor care sunt împotriva ta. Aminteşte-ţi, Charles, că, dacă între un nobil şi moştenitorul desemnat nu există o legătură de înrudire clară, care să fie atestată prin acte, Coroana are dreptul să îi confişte toate proprietăţile, zise el, după care se opri o clipă, şovăind. Pot să te întreb de ce nu apelezi la fratele tău?

— Pentru că ar accepta, răspunse cu simplitate Charles.

— Iartă-mă, dar nu înţeleg.

— Cunoşti regulile de succesiune mult mai bine decât mine. Contele Harrow trebuie să îşi aibă reşedinţa la castelul Harrow. Dacă l-aş ruga, Andrew ar veni. Sunt sigur de asta. La fel cum sunt de faptul că asta l-ar face pe fratele meu extrem de nefericit şi că soţiei lui i-ar fi cu neputinţă să se obişnuiască aici. Ca să nu mai pomenim de faptul că pentru asta ar trebui să renunţe la viaţa pe care şi-au clădit-o acolo.

Charles se opri, gândindu-se la fratele său şi la cât de legat era acesta de oamenii şi de biserica din Georgetown.

— Întoarcerea în Anglia i-ar ucide sufletul, adăugă el.

Percy dădu resemnat din cap.

— Să revenim la Anne, atunci. Părinţii ei naturali sunt încă în viaţă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Charles, cu o urmă de regret în voce.

— Atunci nu ai nicio şansă de câştig, spuse Percy, aşezându-şi mâinile peste pântecul său generos. Din moment ce între voi nu există nicio legătură de sânge, nu avem nicio bază legală pentru numirea ei ca moştenitoare. Un astfel de demers s-ar fi dovedit extrem de anevoios chiar şi în vremurile tale bune.

— Bine, dar există posibilitatea înfierii!

— Da, dar nu pentru un conte.

— Credeam că eşti aliatul meu! răbufni Charles, întorcându-se spre avocat.

— Şi acesta este adevărul. Poţi să fii sigur că am să te sfătuiesc întotdeauna în mod onest, răspunse Percy, fără să pară afectat de izbucnirea lui Charles. Ai răbdare să asculţi până la capăt ce am de spus?

— Vorbeşte, spuse Charles, începând să se plimbe din nou de colo colo.

— Orice transfer de titluri şi proprietăţi nobiliare între două persoane care nu au niciun grad de înrudire între ele trebuie recunoscut de către Coroană. Or, chiar şi în condiţii normale, rar se întâmplă ca regele să-şi dea acordul în astfel de cazuri. Adevărul este, vezi tu, că familia regală râvneşte la averea şi la pământurile tale. Ca să nu mai vorbim de faptul că actualmente regele clocoteşte din cauza recentei tale dezertări publice şi ar fi cât se poate de bucuros ca, după moartea ta, să treacă succesiunea în patrimoniul Coroanei.

— Aşadar proclamaţia mea agită spiritele în continuare, spuse Charles, oprindu-se în faţa unei ferestre.

— Să spunem că, înainte de a face acea proclamaţie, şansele tale erau minime. Ei bine, acum ele sunt practic nule, spuse Percy. Ba mai mult, ţi-ai făcut şi un nou

duşman. Unul cât se poate de puternic.

Lui Charles nu îi era deloc greu să ghicească despre cine vorbea Percy.

— Te referi la Harwick?

Percy încuviinţă din cap cu un aer grav.

— Lordul Harwick nu este doar devotat Casei Regale, ci şi un bărbat cu orgoliul rănit, care vrea să se răzbune. Trebuie doar să-i dai un motiv, şi te va lăsa cât ai clipi fără titluri şi fără avere. Sărac lipit pământului…

Charles privi pe fereastră. Soarele începuse să scapete, acoperind valea din depărtare cu umbre roşiatice.

— Bănuiesc că era de aşteptat.

— Pentru toţi cei care se opun războiului, eşti un erou, adăugă Percy. Printre aceştia mă număr şi eu, şi nepotul meu deopotrivă. Thomas pur şi simplu te venerează.

Văzând că prietenul său rămâne tăcut, privind în continuare pe fereastră, Percy continuă.

— Nicole este o alegere bună. Poate că locul acesta şi titlul i se potrivesc mai puţin decât lui Anne, dar sunt sigur că se va strădui din răsputeri să nu te dezamăgească.

— În privinţa aceasta nu am niciun dubiu, răspunse încet Charles. Ciudată mai e şi viaţa asta!…

— Ciudată rău, dragul meu. Ciudată rău!

— Dumnezeu mi-a dat exact ceea ce l-am cerut, spuse Charles, urmărind gânditor apusul de soare. O tânără frumoasă şi curajoasă, care, dacă îi cer, se va învoi să îmi ducă numele mai departe.

Percy îşi îndreptă brusc spatele, făcând canapeaua de piele să scârţâie sub el.

— Dacă îi ceri?…

— Ce este… Ce este de făcut? murmură Charles, cu ochii pierduţi pe fereastră.

Capitolul 30

Nicole citi scrisorile încă o dată, apoi se îndepărtă de Anne şi de copil. Majoritatea servitorilor se întorseseră în casă. Will şi unul dintre lachei descărcau bagajele din trăsură. Anne o privea, şi Nicole ştia că trebuie să spună ceva.

— Cred că am să mă plimb puţin.

— Bine, dar nu vrei să-ţi dai întâi cu nişte apă pe faţă, să te înviorezi puţin după călătorie? o întrebă Anne.

— Nu, am să…

Neştiind ce să mai spună, Nicole pur şi simplu se scuză şi se îndepărtă pe aleea îngustă ce ocolea conacul. De îndată ce ieşi din raza vizuală a surorii sale, iuţi pasul. Ar fi vrut să alerge, să zboare undeva, departe de locul acesta. Totuşi, nu o rupse la fugă. Putea să o vadă cineva. Dacă nu o slujnică, atunci un grădinar sau unul dintre musafiri. Aici cineva era tot timpul cu ochii pe ea.

Iarba, florile şi tufele atent îngrijite creau modelul unei table de şah. Aici, până şi gardul viu creştea într-o manieră cuviincioasă, cât să poată fi tuns ulterior pentru a semăna cu zidul unui castel. Boscheţii răzleţi erau tunşi, la rândul lor, sub formă de păsări, iepuri şi veveriţe. Umbrele copacilor perfect aliniaţi cădeau într-o ordine parcă prestabilită. Nicole îşi continuă drumul, îndepărtându-se tot mai mult de conac. Deasupra se auzea foşnet de aripi şi bâzâitul albinelor atrase de parfumul fructelor ce atârnau grele pe crengi. Aleea se termina în dreptul unui şanţ menit să împiedice accesul cirezilor în grădină. Dincolo de şanţ se întindea o pajişte, iar de acolo restul moşiei. Nicole traversă podeţul îngust şi abia când păşi pe câmp îşi lăsă lacrimile să curgă în voie.

Nu dorul de familie era cauza acestei tristeţi profunde. Circumstanţele vieţii făcuseră, într-adevăr, ca

familia ei să fie împrăştiată în cele patru zări, dar chiar şi aşa, aici, în Anglia, avea la fel de multe persoane dragi inimii ei precum în Noua Scoţie sau în Louisiana. Îşi iubea unchiul. Charles era un om bun, cu o inimă de aur şi o minte sclipitoare, iar Nicole nu avea nicio îndoială că, dacă l-ar fi rugat, ar fi lăsat-o să plece. Dar nu, nu îl va ruga vreodată aşa ceva. Nu putea să o facă. Nici chiar acum, când simţea că i se rupe inima de dorul unui ţinut îndepărtat şi cu totul altfel decât Anglia.

După ce traversă pajiştea, Nicole trecu printr-un stufăriş şi un pâlc de stejari bătrâni, ajungând pe malul unui pârâu cu ape repezi. Locul, parcă neatins de mâna omului, era încântător, dar tot nu semăna cu ceea ce căuta Nicole. Ei îi lipseau întinderile vaste şi sălbatice din colonii, panoramele ample, ce se întindeau cât vedeai cu ochii. Îi lipseau emoţiile zilelor de călătorie până în capitală. Vânturile iernatice ce băteau năprasnic dinspre ocean, în Noua Scoţie. Arşiţa verii din Louisiana. Dar aici vremea era blândă indiferent de anotimp…

Îşi şterse lacrimile şi se uită în jur, căutând un bolovan pe care să se aşeze pentru a privi în linişte apele năvalnice ale pârâului. De îndată ce se aşeză, privirea îi căzu pe un păstrăv pestriţ ce înota leneş aproape de suprafaţa apei, şi gândurile îi zburară departe. Spre un promontoriu ce domina ape mult mai întinse şi mai albastre.

Scrisoarea lui Catherine o afectase extrem de puternic. Asta deşi nu pomenea niciun cuvânt despre dorul care îi sfâşia inima, ci, din contră, scria doar despre experienţa ei de dascăl la şcoala acadiană, despre munca lui Andrew în cadrul bisericii, despre ajutorul dat noilor veniţi şi despre vecinii şi prietenii lor din Georgetown. Totuşi, citind despre aceste mici evenimente din viaţa de zi cu zi a părinţilor săi, Nicole se simţise transportată înapoi

în Noua Scoţie, conştientizând încă o dată, cu o claritate dureroasă, tot ceea ce trebuia să abandoneze. Tot ceea ce avea să piardă pentru totdeauna, dacă accepta să devină moştenitoarea lui Charles.

Îşi coborî capul şi începu, plângând, să se roage. De ce trebuia să fie totul atât de greu? Ştia care îi este datoria şi era dispusă să se sacrifice pentru ea. Atunci care era motivul acestor sentimente contradictorii? îi era, oare, hărăzit să-şi simtă sufletul veşnic sfâşiat între două lumi? Să poarte pentru totdeauna această povară a nehotărârii?

Ascultă cu atenţie, dar nu auzi niciun răspuns. Doar ciripitul păsărilor şi clocotul pârâului. Îşi ridică poalele rochiei şi se duse la marginea apei. Acolo se ghemui şi se stropi pe faţă pentru a spăla urmele lacrimilor, apoi se ridică din nou în picioare, respiră adânc şi porni înapoi spre conac.

Pentru Anne, care devenise extrem de ocupată cu noile şi plăcute ei îndatoriri, ultimele săptămâni de vară şi primele zile ale toamnei trecuseră repede şi uşor. Asociaţia de femei creştine fusese înfiinţată, iar numărul membrelor ei creştea vertiginos. Cele două saloane dinspre sud fuseseră transformate în săli de reuniuni, făcând din conac scena unei activităţi frenetice.

Thomas Crowley părăsise temporar biroul de avocatură al unchiului său şi se mutase într-una dintre anexele de lângă poarta conacului, de unde ajuta la coordonarea mai multor proiecte, mai cu seamă a celor în care Charles se implicase personal. Munca asiduă a asociaţiei nu rămăsese fără rezultate. Printr-un efort colectiv, planurile lui Charles de modernizare a tehnicilor agricole fuseseră aplicate chiar şi pe moşiile învecinate. Se crease un front comun împotriva măsurilor de îngrădire a terenurilor comunale, împiedicând astfel falimentarea unui

număr crescând de mici fermieri. Asociaţia începuse, de asemenea, derularea unor programe de sănătate, oferindu-le sătenilor din zonă îndrumări igienico-sanitare şi informaţii despre îngrijirea nou-născuţilor.

În aceste zile frenetice, Anne primise un sprijin sufletesc de nepreţuit din partea a doua persoane. Una dintre ele era Nicole, cu care continua să citească Biblia în fiecare dimineaţă. De când munca începuse să le ocupe mai mult timp, meditaţiile lor matinale deveniseră mai intense. Dimineaţa era momentul de strălucire al lui Nicole. Aceasta se scufunda cu o nemaipomenită ardoare în studiul Scripturilor, deseori surprinzând-o în mod plăcut pe Anne cu profunzimea observaţiilor sale. Nicole nu se dădea în lături de la nicio sarcină, dedicându-se trup şi suflet fiecărei activităţi. Totuşi, de cele mai multe ori, avea nevoie de îndrumarea lui Anne. Nicole nu avea firea de conducător a surorii sale, şi nu se supăra defel atunci când ea prelua conducerea. Dimpotrivă. Nicole era fericită să lucreze sub îndrumarea lui Anne. Era fericită să se poată face utilă.

Un alt susţinător neobosit al lui Anne era Thomas Crowley, care o ajuta şi o sfătuia constant. Anne regreta doar faptul că, de când acesta se mutase la castelul Harrow, pasiunea lui iniţială pentru Nicole părea să fi dispărut. Cei doi se simpatizau în continuare şi lucrau bine împreună, dar între ei nu se înfiripase niciodată o poveste de dragoste. Erau prieteni şi nimic mai mult. Anne încerca să se consoleze cu gândul că Thomas nu-i făcuse încă nicio declaraţie lui Nicole, ceea ce însemna că sora ei nu ar fi avut niciun motiv să nutrească iluzii deşarte în privinţa lui. Oricum, în ultima vreme lui Nicole nu îi stătea nicidecum gândul la poveşti de iubire. De la proclamaţia făcută de Charles în Parlament, nu mai primiseră nicio invitaţie din partea moşierilor locali şi nici vizita vreunui peţitor, dar

asta părea să o lase cu totul rece.

Nici Reginald Harwick, trufaşul lord refuzat de Nicole, nu mai călcase pe la conac. Din când în când, Anne îi auzea pe Charles şi pe Thomas vorbind în şoaptă, şi nu o dată se întâmplase ca în aceste conversaţii cu un vădit caracter confidenţial să se rostească şi numele lui Harwick. După astfel de discuţii, Charles se retrăgea întotdeauna cu fruntea încreţită de îngrijorare, apăsându-şi mâna pe piept.

În ultima zi de joi din septembrie, când, după săptămâni întregi de muncă asiduă, Anne avu în sfârşit parte de câteva momente libere, se refugie în grădina din spatele casei, pe banca împrejmuită cu gard viu. Toamna gătise totul în jur cu o mantie de culori aprinse. Sub soarele după-amiezii, copacii de lângă bancă străluceau mândri în veşmintele lor autumnale. Încă se simţea căldura de peste zi, dar dinspre nord începuse să bată o briză uşoară, umplând aerul cu un parfum aparte. Anne ştia că acesta era un semn că se strică vremea.

— Vă deranjez, doamnă Mann?

Anne ridică privirea şi zâmbi văzându-l pe Thomas Crowley.

— Cred că a sosit momentul să ne spunem pe numele mic, spuse ea.

— Sper că nu vă deranjez.

— Nu mă deranjaţi defel. Ba dimpotrivă, spuse ea, făcându-i loc să se aşeze. Unchiul Charles a plecat călare să se plimbe, cu John, şi bănuiesc că nu au să se întoarcă prea devreme. Cel mic este de-a dreptul înnebunit după cai. Cum aude un nechezat, începe să ţipe de încântare.

— Este cu adevărat cel mai drăgălaş copil din câţi am văzut, zise Thomas. Iar Charles este un unchi devotat.

O rafală uşoară de vânt înfioră frunzişul gardului viu din spatele băncii, învăluind-o pe Anne într-o undă de

răcoare. Cu toate acestea, se simţea la adăpost de toate relele, ocrotită parcă de întreaga natură.

— Sunt atât de fericită aici! mărturisi ea.

— Acest lucru este evident pentru toţi cei care vă cunosc, zise Thomas. Vă prieşte locul acesta.

— Da, aşa este, aprobă Anne.

În momentul acela o năpădiră miriade de gânduri. Lucruri la care cugetase adesea în ultima vreme, întrebându-se cât timp avea să mai rămână aici şi dacă va mai simţi vreodată o asemenea linişte. Dădu toate aceste gânduri la o parte şi spuse:

— Nicole a plecat cu Will în întâmpinarea medicului.

Acesta era încă unul dintre proiectele lor: aducerea unui medic care să consulte persoanele bolnave din satele dimprejur.

— A promis că se întoarce înainte de a se însera, adăugă ea.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Am constatat adesea cu uimire faptul că păreţi o singură fiinţă, un singur suflet în două trupuri diferite, spuse în cele din urmă Thomas.

— Ce frumos spus!…

— Domnişoara Nicole vă iubeşte atât de mult, încât nu pare să o deranjeze deloc faptul că aţi preluat conducerea numeroaselor activităţi de la conac.

— Departe de mine gândul de a-i lua locul!

— O, dar ştiu prea bine lucrul acesta! exclamă Thomas, studiind-o cu ochii săi strălucitori şi plini de ardoarea ce devenise semnul său distinctiv. Sper că nu consideraţi jignitoare francheţea mea.

— Sinceră să fiu, mă gândesc, la rându-mi, deseori la lucrurile acestea, răspunse Anne. Nici nu pot descrie în cuvinte iubirea pe care i-o port lui Nicole. Este mai mult decât o soră pentru mine. Şi mi-aş dori atât de mult să o

văd…

— Fericită, spuse încet Thomas, fără a-şi lua privirea de la ea.

— Da, fericită.

— Dar măcar este împăcată. Măcar îl are pe Dumnezeu.

— Mi-aş dori să găsească aici un grup de oameni cu aceeaşi credinţă puternică în Dumnezeu, care să-i ofere sprijin sufletesc şi care să se roage alături de ea când eu nu am să mai fiu aici, spuse Anne, dând rostire grijilor care o măcinau de câteva nopţi încoace.

Thomas dădu din cap, apoi spuse:

— Mă tem că lucrul acesta este aproape imposibil în momentul de faţă. Cu regret o spun, dar Anglia este o ţară decăzută.

— Am observat şi eu lucrul acesta, răspunse Anne, cu inima îndurerată pentru Nicole.

— Bisericile parohiei de aici, din Sutton, oglindesc situaţia din întreaga ţară: credincioşii sunt tot mai puţini, preoţii, indolenţi, iar predicile, anoste. Anglia s-a alăturat Franţei şi altor ţări, îmbrăţişând aşa-zisul „iluminism”, spuse Thomas cu amărăciune şi mânie în glas. Elita consideră că este de bon ton să trateze cu scepticism chestiunile legate de credinţă, şi pretinde că omul raţional se află în centrul Creaţiei. Când sunt chemaţi spre Dumnezeu, ei strigă: „Gândesc, deci exist!”

Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă în sufletul lui Anne. Înflăcărarea cu care vorbea bărbatul o făcea să se înfioare. Se aplecă înainte, ascultându-l cu o atenţie sporită.

— Singura treime care îi interesează pe aceşti aşa-zişi iluminişti, care nu sunt nici pe departe luminaţi, este formată din monarh, Parlament şi progresul ştiinţific, continuă Thomas. Ei susţin că în Cartea Naturii găsesc tot

ceea ce trebuie să ştie despre Dumnezeu, şi că Iisus Cristos nu a fost decât un simplu învăţător spiritual. Nişte minciuni sfruntate, menite să ne înăbuşe speranţa şi să ne îndepărteze de cele veşnice! strigă el, dând furios cu pumnul în bancă.

— Totuşi, în Ţara Galilor am întâlnit o situaţie complet diferită, spuse Anne, fascinată de cuvintele lui. Acolo bisericile sunt întotdeauna pline şi oamenii se străduiesc să trăiască după Cuvântul lui Dumnezeu.

— Ce bine ar fi să se întâmple şi aici la fel! exclamă Thomas, cu ochii scăpărând de fervoare, fericit că găsise, în sfârşit, o persoană care îi împărtăşea convingerile. Oamenii nu s-au îndepărtat doar de Biserică, ci chiar de Dumnezeu; de aceea ar trebui ca şi aici, în Anglia, să fie urmaţi paşii care au dus la renaşterea spirituală din Ţara Galilor. Avem nevoie de femei care să meargă din poartă în poartă, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu. De predici în aer liber. Trebuie să găsim o cale de a le arăta oamenilor ce înseamnă o religie adresată sufletului.

La auzul unei astfel de invitaţii, tinerei îi tresăltă inima de bucurie.

— Iată o misiune căreia i-aş închina bucuroasă întreaga-mi viaţă!

— Bravo, John, bravo, voinicule! exclamă Charles, trăgând hăţurile calului.

Cel mic, care ţinea şi el mânuţele strânse pe hăţuri, continuă să se legene în şa multă vreme după ce bărbatul oprise calul. Dădaca se apropie de ei cu paşi repezi.

— Ne-am plimbat călare un ceas întreg şi flăcăul încă nu s-a săturat, îi spuse el zâmbind.

— Se prea poate, răspunse femeia, întinzând braţele să ia copilul, dar e trecut de ora cinei şi domnişorul trebuie să se odihnească.

Copilaşul se agită nevoie mare când fu coborât din

şa, iar când ajunse în braţele bonei începu să plângă de-a binelea şi întinse disperat mânuţele spre Charles. Văzându-i feţişoara bosumflată, Charles chicoti amuzat. Îi făcea o plăcere nebună să-şi petreacă timpul cu cel mic.

Dar în momentul acela simţi un junghi puternic în inimă. Nu mai simţise o durere atât de ascuţită de săptămâni întregi. Era pe cale să-şi ducă ambele mâini la piept, când de după grajduri apăru în goană Will. Charles scrâşni din dinţi de durere şi trase apoi cu greu aer în piept.

— Ei, tinere Will, ce spune barometrul? îl întrebă el pe băiat cu o jovialitate forţată.

— Se strică vremea, stăpâne. Şi repejor, nu glumă, răspunse Will, apucând frâiele calului.

În ultimul an, băiatul crescuse în mod impresionant, iar acum vârful capului îi ajungea deasupra scării şeii.

— Ne aşteaptă o vreme tare urâtă, stăpâne.

— Probabil că de aceea mă supără atât de tare reumatismul, spuse Charles, ridicându-şi şi coborându-şi umerii în încercarea de a-şi potoli durerea.

— Să vă ajut să descălecaţi, sir? Să dau o fugă până-n casă, să chem ajutoare?

— Nici vorbă. Lasă-mă doar o clipă să-mi trag sufletul, te rog.

Durerea începu să se domolească şi Charles putu să-şi treacă, într-un târziu, piciorul peste şa. Coborî greoi şi apoi se sprijini de flancul calului. Văzând îngrijorarea de pe chipul băiatului, Charles încercă să zâmbească.

— Ce să-i faci, schimbarea vremii mă afectează mai mult ca înainte, spuse el. Bănuiesc că aşa se întâmplă când îmbătrâneşti.

— Da, stăpâne, la fel se întâmplă şi cu mămica. Mereu se plânge că o dor şalele şi genunchii atunci când bate vântul.

Charles mângâie băiatul pe creştet, apoi porni spre casă. Intră pe una dintre uşile laterale, şi tocmai îşi scotea cizmele când îşi făcu apariţia Gaylord cu o cană aburindă în mână.

— M-am gândit că v-ar prinde bine nişte ceai fierbinte, sir.

— Mulţumesc, Gaylord, eşti foarte grijuliu, spuse Charles, după care se aşeză şi sorbi din licoarea fierbinte, bucuros că poate să rămână acolo unde era. Noutăţi?

— Da, sir. A venit poşta. Aţi primit un bilet prin care sunteţi înştiinţat că doamna Mann soseşte mâine, cu poştalionul. Şi un curier regal din Londra a adus, la indicaţiile lordului Percy, nişte acte şi mesajul că stimatul lord în persoană are să sosească în după-masa aceasta, conform celor discutate. Şi va aduce cu domnia sa şi un pianist, sir, adăugă Gaylord zâmbind.

— Zău? Deci vom avea parte de muzică şi de o casă plină de oaspeţi. Nici că se putea să-mi dai o veste mai bună.

Charles nu ştia să cânte la niciun instrument şi cu atât mai puţin cu vocea, dar asta nu însemna defel că nu aprecia muzica. Îi plăcea să stea şi să-i asculte cântând chiar şi pe amatori, fiind de-a dreptul mişcat atunci când se întâmpla ca artistul să dea dovadă de un real talent muzical. Compozitorii lui preferaţi erau Händel, Bach şi Haydn. Imnurile, coralele şi fugile acestora îl impresionau până la lacrimi.

— Dă-i de ştire stimatei dumitale soţii să înceapă pregătirile!

— Am făcut-o deja, sir. Doriţi să faceţi o baie?

— Puţin mai încolo, Gaylord.

Durerea i se domolise aproape complet şi putea să respire mai uşor. Goli cana, i-o întinse lui Gaylord şi apoi se ridică în picioare.

— Înainte de a face o baie, trebuie să mă ocup de câteva chestiuni. Dacă mă caută cineva, mă găseşti în bibliotecă.

— Prea bine, sir. Corespondenţa şi actele trimise de lordul Percy vă aşteaptă, ca de obicei, pe birou.

Charles urcă scările, intră în bibliotecă şi închise uşa după el. Nu se duse spre birou. Ştia ce conţinea sulul acela legat cu panglică violet şi însemnat cu sigiliul regal. La insistenţele lui Percy, acceptase în cele din urmă ca acesta să întocmească actele pentru numirea lui Nicole ca moştenitoare a sa. Nu avea încotro. Trebuia să facă acest pas, atât deoarece numărul crizelor sale de inimă crescuse îngrijorător, cât şi din cauza lordului Harwick, care continua să facă presiuni asupra Regelui, îndemnându-l să îi retragă lui Charles dreptul de a-şi alege un succesor. Zvonurile răspândite de Harwick despre Nicole erau de-a dreptul revoltătoare. Nu, nu era timp de pierdut. Trebuia să pună capăt uneltirilor acestui om răzbunător.

În acest punct, nu mai erau necesare decât semnătura sa şi cea a unui martor oficial, care urma să fie, fără îndoială, bunul său prieten, Percy. Cu amabilitatea-i caracteristică, acesta aducea cu el un muzician care să interpreteze o frumoasă cântare în cinstea evenimentului.

Charles nu cercetă documentele. Era sigur că Percy făcuse, ca de obicei, o treabă excelentă. Se duse la fereastră şi îşi coborî privirea peste grădina din spatele casei.

— Deranjez?

Charles se întoarse dintr-o mişcare spre cea care vorbise.

— Te rog să pofteşti înăuntru, draga mea!

— Am bătut la uşă, dar nu am auzit niciun răspuns, spuse Nicole, după care intră în bibliotecă şi închise uşa după ea. Deranjez?

— Nicidecum, răspunse Charles, făcându-i semn să se apropie. Haide să-ţi arăt ceva.

Când fata păşi în lumina din dreptul ferestrei, Charles observă că fata purta încă hainele de călărie. Nicole îşi puse boneta pe una dintre canapelele de lângă fereastră, îşi desfăcu mantia – plină încă de praful drumului – şi se apropie de el.

— Ce spui de scena aceasta? o întrebă Charles, arătând spre perechea aşezată pe banca înconjurată de gard viu.

Privind într-acolo, Nicole îi văzu pe Anne şi pe Thomas Crowley, adânciţi atât de tare în conversaţie, încât păreau să fi uitat de tot şi de toate.

— Cine nu îi cunoaşte ar zice că sunt o pereche de îndrăgostiţi, spuse ea.

— Într-adevăr, aprobă Charles şi, preţ de o clipă, îşi dori fierbinte ca pe banca aceea să fi stat Nicole, şi nu Anne…

Nu ştia dacă durerea care tocmai îl săgeta era de natură fizică sau sufletească, dar ea trecu, oricum, la fel de fulgerător precum venise.

— Ia loc, draga mea!

— Mulţumesc, răspunse Nicole.

Totuşi, în loc să se aşeze pe canapeaua din faţa celei pe care stătea acum Charles, tânăra luă din colţul încăperii un scaun cu spătar înalt şi se aşeză mai aproape de unchiul său.

Stătea ca o adevărată doamnă, cu spatele drept şi cu bărbia ridicată.

— Unchiule, aş dori să-ţi spun ceva.

— Doamne, Nicole, dacă te-ai vedea acum în oglindă! exclamă Charles, privind-o cu drag.

— De ce, unchiule?…

Într-o clipită, calmul studiat al fetei se spulberase şi

acum îşi privea alarmată îmbrăcămintea.

— Iartă-mă, unchiule, dar vin direct din sat şi, voind să-ţi vorbesc cât mai grabnic, nu am apucat să mă schimb…

— O, nu, m-ai înţeles complet greşit! Eu mă minunam văzând cât de frumoasă eşti, zise Charles ridicându-şi braţele într-un gest admirativ. Draga mea, ai devenit o adevărată doamnă. O vicontesă în toate, mai puţin cu numele.

Nicole se linişti şi, de această dată, calmul ei părea mult mai natural decât înainte.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele frumoase, unchiule. Tocmai despre asta aş dori să îţi vorbesc.

— Te ascult.

— Poate că am amânat prea mult discuţia aceasta, dar voiam să fiu absolut sigură de hotărârea luată. Am vrut de la bun început să îmi fac datoria, să îţi fac cinste ţie şi numelui de Harrow, dar nu am fost sigură dacă aceasta este voia lui Dumnezeu în ceea ce mă priveşte şi dacă voi putea să-mi împlinesc misiunea în viaţă rămânând aici.

— Vrei să îţi faci *datoria*, murmură Charles. Să-ţi afli *misiunea*.

— Da! Dumneata, unchiule, îmi oferi o mulţime de daruri, iar eu voiam să mă asigur că pot să mă ridic la înălţimea aşteptărilor implicate de ele, spuse Nicole cu calm.

Charles nu putea decât să se minuneze de frumuseţea ei sufletească. Atunci cum se explica durerea ascuţită pe care o simţea în inimă?

— Şi acum eşti sigură?

— Cred… Cred că da, răspunse Nicole. Da, sunt sigură. Poate că nu sunt o deschizătoare de drumuri, precum Anne, dar am să caut mereu călăuzirea celor din jur, spuse ea, ridicându-şi şi mai mult bărbia. Unchiule,

dacă nu te-ai răzgândit, eu sunt dispusă să devin moştenitoare ta.

— Eşti *dispusă* să devii moştenitoarea mea, repetă Charles.

— Da. Şi promit în faţa ta şi în faţa lui Dumnezeu că am să fac tot ceea ce îmi stă în putinţă pentru a nu te dezamăgi. Am să mă străduiesc cu toată fiinţa mea să fac cinste numelui tău.

— Sunt atât de mândru de tine, draga mea! spuse Charles, după care se ridică şi păşi din nou în dreptul ferestrei.

Anne şi Thomas stăteau în continuare pe bancă, atât de cufundaţi în conversaţie, încât nici nu păreau să observe că începea să se însereze.

— Sunt profund impresionat de simţul datoriei şi de puterea de sacrificiu de care dai dovadă, draga mea, adăugă Charles, continuând să privească pe fereastră.

— Îţi mulţumesc, unchiule.

Charles se întoarse şi se aşeză la loc pe canapea.

— Îmi amintesc adesea ziua în care ai sosit la conac. Nu am să uit niciodată fericirea pe care am simţit-o când te-am auzit râzând. Râsul tău a ajuns aici înainte ca trăsura să intre pe poartă.

— James mă lăsase să mân caii împreună cu el, răspunse Nicole, zâmbind uşor.

— În ziua aceea, când te-am condus înăuntru, te-am rugat un singur lucru: să aduci bucurie şi bună dispoziţie în această casă.

Nicole trebui să clipească de câteva ori pentru a-şi reţine lacrimile.

— Mi-a fost foarte greu să mă obişnuiesc cu acest fel de viaţă. Totuşi, am găsit aici şi o anumită fericire, pe care am simţit-o din nou în după-masa aceasta. Simt în sfârşit că pot să îi ajut pe alţii. Că sunt oameni care au nevoie de

mine.

Charles se ridică în picioare, o trase pe Nicole spre el şi o strânse în braţe.

— Eşti una dintre cele mai minunate şi mai remarcabile femei pe care am avut vreodată onoarea să le întâlnesc, îi şopti el la ureche, după care o eliberă din îmbrăţişare. Mi-ai făcut zilele mai frumoase, draga mea Nicole, adăugă el cu vocea sugrumată de emoţie. Tu eşti podoaba inimii şi a casei mele.

Nicole făcu o plecăciune şi se retrase, iar Charles se întoarse lângă fereastră. Anne şi Thomas plecaseră, aşa că nimeni şi nimic nu-i mai putea deranja acum reveria. La orizont se adunaseră câţiva nori, transformând asfinţitul într-un spectacol de culori aprinse. Văzduhul de un auriu strălucitor era brăzdat de dâre purpurii-arămii, prevestitoare de furtună. Charles privi apusul de soare, întrebându-se cum trebuie să procedeze şi care este datoria lui în situaţia de faţă.

În momentul acela, durerea îl lovi cu o forţă nemaiîntâlnită. Charles simţi că i se taie picioarele şi căzu în genunchi, cu ambele mâini încleştate pe piept. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Totuşi, de data aceasta nu simţea teamă, nici necesitatea imperioasă de a face sau de a *schimba* ceva. Pentru o clipă, apelând la bruma de raţiune pe care durerea nu reuşise s-o întunece, se întrebă dacă aşa era când ajungeai în prezenţa morţii şi a renunţării la tot şi la toate. Să accepţi că faptele tale, oricare ar fi ele, nu înseamnă nimic în faţa perfecţiunii cereşti.

În curând, durerea dispăru. Atât de brusc, încât nu era sigur dacă existase vreodată. Se ridică în picioare şi îşi şterse sudoarea de pe faţă.

— Slavă Domnului! şopti el, recunoscător că găsise răspunsul.

În sfârşit, toate ezitările dispăruseră, odată cu toată nesiguranţa şi tortura sufletească. Acum primise răspunsul. Un răspuns ferm şi fără echivoc.

Capitolul 31

Gaylord se duse să deschidă uşa şi să întâmpine musafirii. Charles rămase în capul scării, privind cum Nicole se opreşte în mijlocul vestibulului şi îşi înclină capul cu aerul distins al unei regine care-şi primeşte vizitatorii.

— Bine aţi venit, sir Percy! o auzi el spunând cu o voce calmă şi plină de demnitate. Este o bucurie să vă revăd. Nădăjduiesc că aţi avut o călătorie plăcută.

Percy păru să sesizeze numaidecât faptul că, la un nivel mai profund, avusese loc o schimbare. Nicole îşi acceptase rolul, iar acum transformarea era completă. Percy făcu o plecăciune din cale afară de adâncă, după care spuse:

— Aşa a şi fost, milady, cu excepţia ultimei ore, când s-a pornit o aversă de ploaie şi a început să sufle un vânt năprasnic, ce credeam că are să ne răstoarne cu trăsură cu tot.

În spatele lui Percy intrară nu una, ci două persoane. O femeie şi un bărbat. Femeia avea mantia murdară de noroi şi pe chip i se citea oboseala călătoriei. Alături de ea stătea un bărbat cu nas acvilin şi privirea ascuţită, care, recunoscându-l imediat pe Charles, îşi înclină scurt capul.

— Am onoarea de a vi-i prezenta pe Samuel şi Sylvia Blackthorne din Philadelphia, continuă Percy, după care li se adresă celor doi invitaţi. Iar aceasta este stăpâna casei, domnişoara Nicole Harrow.

— Este întotdeauna o onoare de a-i cunoaşte pe prietenii lordului Percy! spuse Nicole. Stimată doamnă, păreţi istovită, adăugă ea, întorcându-se spre femeie.

— Soţia mea nu se simte foarte bine, răspunse domnul Blackthorne.

Vocea îi era la fel de dură ca privirea.

— Atunci trebuie să vă băgaţi numaidecât în pat, draga mea doamnă, şi am să o rog pe sora mea, Anne, să vă consulte. Este o tămăduitoare minunată.

— Dar mi s-a spus că trebuie să cânt în seara aceasta, răspunse Sylvia cu glasul stins.

— Nici vorbă de aşa ceva! spuse Nicole pe un ton calm, dar ferm. Odăile dumneavoastră sunt deja pregătite. Gaylord, te rog spune-i slujnicei să încălzească apa pentru baie şi roag-o pe Maisy să pregătească pentru doamna Blackthorne un castron din minunata ei supă din carne de viţel.

— Desigur, milady.

Spre surprinderea lui Charles, Percy, care nu îşi dezlipise ochii de la Nicole, făcu încă o plecăciune în faţa ei.

— Milady, vă rog să îmi permiteţi să fiu primul care vă felicită! spuse el, după care îşi îndreptă spatele. Nu doar pentru rangul pe care îl aveţi acum, ci şi pentru comportamentul ireproşabil de care daţi dovadă şi care vă face să-i meritaţi din plin.

Nicole întinse mâna şi îi atinse braţul.

— Voi putea să mă descurc doar cu ajutorul lui Dumnezeu şi al sfaturilor înţelepte venite de la prieteni de nădejde precum domnia voastră, sir Percy.

Charles simţi că i se umflă inima de drag şi de mândrie.

— Sunt la dispoziţia domniei voastre, milady, răspunse Percy, profund impresionat, la rândul său, de felul în care se comporta Nicole în această seară. Şi sunt mai mult ca sigur de faptul că vă veţi descurca de minune în noul dumneavoastră rol.

Charles se retrase, lăsând-o pe Nicole să facă oficiile de gazdă. Percy avea, fără îndoială, dreptate. Nicole se va descurca de minune în noul ei rol.

După cină, Charles îi invită pe cei doi domni în bibliotecă.

— Aş dori să vă mulţumesc încă o dată pentru ajutorul oferit cu atâta amabilitate de nepoata domniei voastre, sir Charles, spuse domnul Blackthorne când păşi în încăpere. Scumpa mea soţie se simte deja mult mai bine. M-a rugat să vă cer încă o dată iertare pentru faptul că nu va putea să cânte la pian în seara aceasta.

— Doamna Blackthorne a încântat cu talentul ei publicul din Philadelphia, New York şi nu numai, spuse lordul Percy.

— Aştept cu nerăbdare să o aud cântând la pian într-o altă seară, spuse Charles, căruia, adevărul fie spus, nu prea îi stătea gândul la muzică în momentul acela. Partea bună este că, în felul acesta, avem ocazia să discutăm despre alte chestiuni.

— Da, de bună seamă, aprobă Samuel Blackthorne. Am auzit de la sir Percy şi alte câteva persoane despre sacrificiul pe care l-aţi făcut pentru cauza noastră. De aceea, în numele tuturor membrilor Congresului Continental, permiteţi-mi să vă prezint caldele noastre mulţumiri.

— Eu nu am considerat că fac un sacrificiu, răspunse Charles. Mi-am făcut doar datoria, adăugă el, după care se aplecă înainte. Datoria faţă de Rege.

Colonistul dădu posomorât din cap, dar nu păru câtuşi de puţin surprins de răspunsul lui Charles.

— Ceea ce face ca acţiunile domniei voastre să fie cu atât mai lăudabile, sir, spuse el.

Charles abia putu să reziste tentaţiei de a-l întrerupe.

Nu voia să fie nepoliticos cu oaspetele său, dar nici nu voia să piardă timpul cu laude pe care nu le simţea deloc necesare. Trebuia să rezolve totul fără de întârziere. Era nerăbdător, dar simţea totodată şi o linişte profundă. Avea impresia că nu mai are timp decât pentru aranjarea chestiunilor de bază. Chestiuni precum primul dineu la care Nicole va participa în calitate de stăpână a casei, chestiuni precum plimbările cu John şi alte câteva, de care se va ocupa dacă timpul avea să i-o îngăduie…

— Domnule Blackthorne, aţi dori să acţionaţi în numele meu?

Bărbatul se foi stânjenit şi, neştiind ce să răspundă, privi spre lordul Percy. Văzând că bătrânul domn părea să fie la fel de surprins de cererea lui Charles, răspunse şovăielnic:

— Depinde, sir Charles…

— Ca supus loial al Coroanei britanice, eu nu pot să ofer sprijin forţelor care se opun regelui meu. Totuşi, eu consider că acesta este un război absurd şi tragic, şi nu pot să privesc toată această nebunie stând cu mâinile în sân, spuse Charles, după care se ridică, se duse până la birou şi luă un document dintr-un vraf de hârtii. Am pregătit această ciornă. Percy va trebui să îi dea o formă mai adecvată. Pe scurt, ideea este că doresc să înfiinţez adăposturi pentru femeile ai căror bărbaţi au fost ucişi în război. Şi, desigur, pentru copiii rămaşi orfani.

— Bunul meu domn! strigă impresionat Blackthorne, sărind în picioare.

— Vreau să înfiinţez astfel de adăposturi în toate cele treisprezece colonii. Este modul meu de a le oferi sprijin celor mai neajutorate dintre victimele acestui război cumplit.

— Este un gest de-a dreptul măreţ, sir Charles! exclamă bărbatul scuturându-i mâna cu putere.

— Sunt de acord, spuse Percy, ce stătea cocoţat pe canapea. Prin acest gest ne faci cinste tuturor.

— Nici nu vă închipuiţi de câţi oameni am fost abordat pe parcursul acestei călătorii; dar în spatele „bunelor” lor intenţii se ascundeau întotdeauna doar interese meschine, adăugă Blackthorne.

— Da, probabil… Spuse Charles, reuşind în sfârşit să se elibereze din strânsoare. Ei bine, eu nu caut un câştig personal.

— Poate că nu, milord, dar eu am orişicum ceva pentru dumneavoastră, spuse Blackthorne, scoţând din buzunarul hainei un pergament sigilat. Nu am făcut această călătorie doar cu scopul de a vă mulţumi pentru proclamaţia domniei voastre din Parlament, milord, ci şi cu acela de a vă studia persoana şi motivaţiile.

— Nu mi-aţi pomenit nimic despre asta, spuse Percy, crispându-se.

— Pentru că am fost instruit să nu o fac, răspunse Blackthorne, fără să pară câtuşi de puţin afectat de tonul dur folosit de Percy. În Congresul Continental se discută în prezent o moţiune care prevede confiscarea şi redistribuirea proprietăţilor oponenţilor noştri britanici. Ceea ce va include şi pământurile proprietarilor britanici care nu trăiesc în colonii.

— Cum?! bolborosi Percy, opintindu-se să se ridice de pe canapea. Dar este o adevărată infamie!

— Ba deloc, răspunse Charles pe un ton calm. Este o măsură cât se poate de normală în vreme de război. Anglia a procedat la fel în nenumărate rânduri.

— Întocmai, spuse Blackthorne, înmânându-i hârtiile atent împăturite. Acest act atestă serviciile pe care le-aţi adus noilor State Unite ale Americii, milord. Şi confirmă că rămâneţi stăpânul de drept al proprietăţii din Massachusetts.

Primind documentul, Charles simţi o furnicătură în degete, şi apoi direct în inimă. În momentul acela înţelese cât se poate de clar însemnătatea acelui dar.

— Vă sunt recunoscător, domnule.

— Eu vă sunt recunoscător atât pentru generozitate, cât şi pentru ospitalitate, răspunse Blackthorne, înclinându-se, după care porni spre ieşire.

Totuşi, după ce deschise uşa, el se opri şi se întoarse spre Charles.

— Păcat că nu sunt mai mulţi bărbaţi ca domnia voastră în Parlamentul Angliei, spuse el, după care ieşi.

— Am rămas fără cuvinte! îi spuse Percy lui Charles după ce Blackthorne închise uşa în urma sa.

Charles îşi privi prietenul şi zâmbi.

— Este timpul să o chem pe Nicole. Seara aceasta ar putea să rezerve şi alte surprize.

Capitolul 32

Nicole şi Anne se aflau în odaia lui John. Anne îşi apropiase scaunul de pătuţ şi îl legăna acum cu piciorul. Cât timp vorbeau în şoaptă, nu exista niciun pericol ca John să se trezească. Pe măsură ce creştea, copilul dormea tot mai adânc. „Doarme de poţi să tai lemne pe el”, remarcase dădaca la un moment dat.

Pe măsuţa din colţ ardea o singură lumânare. Lumina difuză răspândită de aceasta şi somnul liniştit al copilului transformau încăperea într-un spaţiu intim şi plăcut, propice împărtăşirii secretelor. Totuşi, cele două nu spuseră nimic o vreme, fiecare savurând în tăcerea noaptea şi compania celeilalte. Anne rupse, în cele din urmă, tăcerea.

— Azi am avut o discuţie de-a dreptul minunată cu Thomas Crowley, mărturisi ea în şoaptă.

— Am văzut, răspunse Nicole. Charles şi cu mine v-am pândit de la fereastra bibliotecii.

— Mi s-a părut mie că văd pe cineva apărând la fereastră, dar nu am vrut să-i întrerup pe Thomas, spuse Anne, simţind parcă şi acum emoţia acelei discuţii. O, Nicole, am fost atât de mişcată de cuvintele lui!

— Am văzut şi asta, răspunse Nicole. Mă bucur foarte mult pentru tine.

— Este atât de evident? întrebă Anne, îmbujorându-se uşor.

— La tine, nu; dar privirea arzătoare a lui Thomas în seara aceasta, la cină, am crezut că are să te facă scrum!

— Glumeşti, de bună seamă, murmură Anne, înroşindu-se şi mai tare în obraji.

— Doar un pic, răspunse Nicole, zâmbind uşor. Se vede clar că Thomas este înnebunit după tine.

— Nu spune asta…

— De ce nu?

— Pentru că… Am impresia că-i sunt necredincioasă amintirii lui Cyril…

Contrar aşteptărilor ei, Nicole nu oferi niciun cuvânt de consolare.

— Deci să înţeleg că ţii la Thomas?

— Mă tem…

Anne înghiţi în sec. Era greu să mărturisească asta, nu atât faţă de Nicole, cât faţă de ea însăşi.

— Mă tem că da.

— I-ai cerut lui Dumnezeu să te călăuzească? o întrebă Nicole după un moment de tăcere.

— Da. Adevărul fie spus, simt că Dumnezeu ne veghează frământările.

— Ciudat cuvânt ai ales pentru a descrie o relaţie de cuplu, observă Nicole, înclinându-şi capul într-o parte.

— Asta pentru că între noi este mult mai mult decât o

simplă relaţie. În după-masa aceasta am avut impresia că, prin Thomas, îmi vorbeşte chiar Dumnezeu, arătându-mi lucrarea pe care aş putea să o înfăptuiesc aici pentru El, lucrarea ce se potriveşte sufletului meu.

— Poate că această lucrare este chiar chemarea vieţii tale, murmură Nicole.

— Poate că da, răspunse Anne.

Nicole îşi întoarse privirea spre lumânare. Anne fu din nou frapată de aura de tărie şi frumuseţe emanată de sora sa. Lumina difuză a lumânării îi accentua profunzimea ochilor şi trăsăturile puternice ale feţei.

— Cyril s-ar bucura să ştie că începi din nou să te bucuri de viaţă şi că îl slujeşti în continuare pe Dumnezeu cu atâta devotament, spuse Nicole în şoaptă.

Ochii lui Anne se umplură de lacrimi.

— Pot să mai rămân o vreme alături de tine aici, la conacul Harrow? întrebă tânăra ştergându-şi înfrigurată faţa.

— Ce întrebare! exclamă Nicole pe un ton plin de reproş. Aceasta este şi casa ta, poţi să rămâi aici cât timp doreşti.

— Îţi mulţumesc, surioară dragă! spuse Anne, după care se opri, ezitând. Mi-aş dori atât de mult să-ţi găseşti şi tu perechea…

— Întâi trebuie să-mi găsesc locul, spuse Nicole, întorcându-şi din nou ochii spre lumânare.

— Despre ce vorbeşti?! Locul tău este aici. Toată lumea ştie asta.

— Trebuie să îmi descopăr chemarea, mai bine zis, răspunse Nicole, fixând în continuare lumânarea. Trebuie să îmi găsesc un rost în viaţă. Un ţel şi…

În momentul acela cineva bătu încet la uşă şi Nicole se opri. Uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru Gaylord.

— Mă scuzaţi, doamnelor, dar sir Charles o roagă pe

domnişoara Nicole să fie amabilă să i se alăture domniei sale şi lordului Percy în bibliotecă, spuse acesta.

Nicole se cutremură uşor, dar îşi regăsi numaidecât stăpânirea de sine.

— Desigur, răspunse ea, după care se ridică şi porni spre uşă.

Totuşi, înainte de a ieşi, se întoarse spre Anne şi îi şopti:

— Roagă-te pentru mine. Te implor să te rogi pentru mine!

Nicole rămase nemişcată în faţa uşii. În pofida tăriei de care era hotărâtă să dea dovadă, o lacrimă începu să i se prelingă încet pe obraz. O şterse înfiorată şi bătu la uşa bibliotecii. Dinăuntru cineva îi răspunse imediat să intre. Nicole şovăi. Avea inima strânsă.

În cele din urmă întinse mâna şi răsuci mânerul uşii. Simţea că e cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

— Pofteşte înăuntru, draga mea! spuse Charles zâmbind.

Nicole păşi în bibliotecă şi închise încet uşa în urma ei. Când observă documentele sigilate de pe masa lângă care stătea Percy, fata începu să tremure, fapt care nu scăpă atenţiei lui Charles. Totuşi, redobândindu-şi imediat stăpânirea de sine, Nicole îşi înălţă fruntea, apucă faldurile rochiei cu o mână, traversă încăperea şi se aşeză pe marginea canapelei, cu graţia şi demnitatea unei regine.

— Se face destul de târziu, unchiule. Nu putem, oare, să amânăm această discuţie până mâine? întrebă ea.

— Nu, nu putem, răspunse Charles.

Percy zâmbea, plin de nerăbdare. Totuşi, văzând seriozitatea lui Nicole, avocatul adoptă, la rândul său, un aer grav. Charles se aşeză pe scaun, faţă în faţă cu cei doi.

Preţ de o clipă îşi dori ca lucrurile să fi stat altfel, dar revelaţia după-amiezii şi darul pe care îl primise în acea seară îi dădură forţa de a alunga numaidecât acest gând.

— Arăţi minunat în seara asta, draga mea! îi spuse el nepoatei sale.

— De-a dreptul superb! aprobă Percy.

— Mulţumesc pentru compliment, unchiule! răspunse Nicole, după care îşi încrucişă mâinile pe genunchi şi aşteptă ca unchiul să continue, încercând din răsputeri să nu privească spre actele de pe masă.

— Nicole, te-am invitat să ni te alături deoarece trebuie să discutăm despre câteva chestiuni de maximă însemnătate, spuse Charles.

— Să fie într-un ceas bun! spuse Percy.

— Am hotărât să nu îţi mai cer să devii moştenitoarea mea, continuă Charles.

— Şi vă rog să îmi permiteţi să fiu primul care vă felicită…

Realizând abia acum ce spusese de fapt Charles, Percy amuţi de uimire.

Reacţia lui Nicole fu mai rapidă.

— Te-am jignit cu ceva, unchiule? întrebă ea, plină de încordare.

— Nici gând, draga mea. Dimpotrivă, răspunse Charles, cu un zâmbet amar. Sunt extrem de mândru de tine. Mi-ai întrecut toate aşteptările, devenind o femeie minunată. O adevărată binecuvântare de la Dumnezeu.

— Şi atunci, de ce…

— Chiar aşa, de ce, pentru numele lui Dumnezeu?! exclamă Percy năucit. Milord, vă rog cu insistenţă să vă gândiţi bine…

— Opreşte-te! îi tăie vorba Charles şi aşteptă până când Percy se calmă, după care se întoarse din nou spre Nicole. Este greu de explicat de ce am luat această

hotărâre, dar vreau să ştii că ea mi-a adus o profundă linişte sufletească. O pace de care aş vrea să te bucuri şi tu.

— Dar mă simt împăcată, unchiule. Dumnezeu îmi dă putere.

— Aş dori să nu te simţi doar împăcată. Aş dori să cunoşti şi binecuvântarea *fericirii*. Sfârşitul meu este aproape. Pentru prima dată mă simt cu adevărat liniştit, ştiind că îmi las toate avuţiile lumeşti în mâna lui Dumnezeu. Sunt înfrânt, dar mă simt totodată triumfător.

Nicole privi adânc în ochii lui. Charles se gândi că ochii fetei aveau în momentul acela strălucirea unor nestemate.

— E din cauza problemelor tale cu inima? murmură fata.

Charles nu îi dădu un răspuns direct.

— Dumnezeu m-a ajutat să îmi văd clar *adevăratul* ţel. Sunt învins şi totodată învingător.

— Înţeleg, murmură Nicole cu vocea tremurândă din cauza efortului de a-şi înfrâna lacrimile.

— Măcar atât pot să fac, spuse Charles, luându-i mâna într-a sa. Acest gest este aproape neînsemnat în comparaţie cu încercările pe care le-ai avut de înfruntat şi cu sacrificiile pe care erai dispusă să le faci.

— Şi încă mai sunt… Spuse Nicole, după care trase suspinând aer în piept. Sunt dispusă *şi acum* să le fac.

Charles zâmbi din nou.

— Dar eu nu îţi cer asta, Nicole.

— Dar… Dar este strigător la cer! gemu Percy, neputând să-şi revină din şoc.

— Ba dimpotrivă, răspunse Charles, fără a-şi lua ochii de la Nicole. Sunt ferm convins că, dintre toate hotărârile şi acţiunile mele de până acum, aceasta este cea mai corectă.

— Realizezi că te confrunţi cu un inamic redutabil şi că… Rişti să pierzi totul?! protestă Percy. Titlul, proprietăţile, tot ceea ce ai!

— Adevărul fie spus, ceea ce am nu îmi aparţine câtuşi de puţin, spuse Charles cu blândeţe.

— Unchiule, nu pot să accept.

— Te rog din suflet să nu mă refuzi. Te eliberez de orice obligaţie. Adevărul este că *vreau* să te întorci în Lumea Nouă.

Percy îi privi pe amândoi cu gura căscată.

— Vrei să…

— Exact, spuse Charles, după care se ridică în picioare şi se îndreptă spre birou. Aş avea, totuşi, să îmi promiţi ceva.

— Orice, unchiule, spuse Nicole, nemaiputând să-şi zăgăzuiască lacrimile.

— Promite-mi că ai să trăieşti intens fiecare clipă. Aş vrea să ai o viaţă bogată şi fericită. Să îţi clădeşti *propriul* destin. Să fii în continuare fiinţa puternică şi frumoasă pe care am văzut-o cu toţii înflorind în aceste luni.

Nicole îşi duse mâna la buze pentru a-şi înăbuşi suspinele.

— Acestea sunt actele de proprietate ale terenurilor din Massachusetts, continuă Charles, ridicând documentele primite în seara aceea de la Samuel Blackthorne. Percy, te rog să transferi titlul de proprietate asupra lui Nicole şi să treci pe numele ei o sumă de bani care să-i permită să administreze domeniul după cum crede ea de cuviinţă. Cel puţin în America, Nicole va fi în siguranţă şi va avea tot ceea ce îi trebuie, fără ca măsurile luate aici de Coroană să o poată afecta, adăugă el, privindu-i pe amândoi cu un zâmbet plin de satisfacţie. Şi te rog să îi transferi şi titlul de proprietate asupra tabloului din iatacul său. Fie ca acesta să-ţi amintească mereu,

draga mea, de bărbatul care se va ruga pentru tine câte zile îi mai rămân de trăit.

Paralizat de uimire, Percy fu incapabil să-şi ridice mâna pentru a accepta pachetul întins de Charles, aşa că acesta aşează documentele lângă el, pe canapea.

— Bine… Dar ce se va alege de titlurile tale? îngăimă Percy. De casa ta? De domeniile tale?…

— Toate sunt în mâna lui Dumnezeu. La fel ca tot ceea ce există pe acest pământ.

Spunând acestea, Charles simţi o uşurare extraordinară. Era ca şi cum o mână invizibilă i-ar fi îndepărtat din suflet toate temerile şi îndoielile. Nicole plângea încetişor.

— Draga mea, te implor să nu mă refuzi! îi spuse Charles, privind-o cu o adâncă afecţiune.

Capitolul 33

În zilele care au urmat, conacul Harrow a fost cuprins de o activitate frenetică. Căpitanul James Madden a răspuns cu promptitudine scrisorii trimise de către Charles, anunţându-l că peste două săptămâni porneşte o corabie spre Halifax. De-abia acolo se va afla dacă portul New York mai este sau nu sub guvernare britanică, mai scria acesta. Faptul că la comanda vasului menţionat avea să fie chiar căpitanul Madden fusese considerat ca un semn de bun augur de către toţi, şi astfel, întreaga suflare de la conac, în frunte cu Charles, se putu adânci în pregătirile pentru călătorie.

Până şi Percy, care la început fusese indignat de hotărârea luată de Charles, se molipsise în cele din urmă de entuziasmul general. Când sosise timpul să se întoarcă la Londra pentru a întocmi şi parafa contractul de transfer al proprietăţii din Massachusetts, bătrânul avocat o

îmbrăţişase pe Nicole şi îi promisese că avea să se roage pentru ea în fiecare zi. Apoi îl luase deoparte pe Charles şi îi făgăduise că va face tot ceea ce îi stătea în putinţă pentru a trece moştenirea pe numele lui Anne. Dacă voia să aibă o şansă de câştig, trebuia să acţioneze repede, înainte ca inamicul să apuce să strângă rândurile, adăugase el, după care urcase în trăsură şi, când caii erau deja în mişcare, le strigase zâmbind de la fereastră că sunt cu toţii nebuni de legat.

Spre uimirea tuturor, cea care luă frâiele gospodăriei se dovedi a fi chiar noul oaspete al casei, doamna Judith Mann. Mama lui Cyril sosise la o zi după ce Charles făcuse neaşteptatul său anunţ, şi se apucă numaidecât să o ajute pe Nicole cu pregătirile pentru voiaj. Şi asta deoarece nu mai aveau niciun moment de pierdut, dacă vasul avea să ridice pânzele înainte de sosirea iernii. Vremea părea să-i îndemne, la rândul ei, să se grăbească. Fiecare zi aducea ploi torenţiale şi un vânt năprasnic, ce îndoia fără milă copacii. În jur nu mai rămăseseră decât câteva urme răzleţe ale toamnei.

După unsprezece zile, porniseră cu toţii spre portul Portsmouth cu trăsura lui Charles şi cu o diligenţă închiriată, ambele pline cu mormane de cufere şi pachete. Nicole nu era o sărmană colonistă ce se întorcea acasă fără un sfanţ în buzunar, ci o doamnă distinsă, care călătorea în condiţii de lux. În ziua plecării, după săptămâni întregi de vijelie, Dumnezeu îi binecuvântă cu o vreme neaşteptat de blândă. Soarele strălucea pe cer şi nu se simţea decât o adiere uşoară de vânt. Era o zi răcoroasă, dar extrem de plăcută.

În ziua aceea, Charles se trezi dis-de-dimineaţă şi coborî să ia micul dejun. Văzându-le pe Anne şi pe Judith stând împreună lângă foc, dădu să intre pentru a le saluta.

— Nu am putut să nu observ afecţiunea pe care i-o

porţi lui Thomas Crowley, spunea Judith în momentul acela.

Charles se opri şi făcu un pas în spate.

— Înţelegeţi, nădăjduiesc, că îi port în continuare respect amintirii fiului dumneavoastră, răspunse Anne.

— Tocmai de aceea am ales să aduc vorba despre asta, răspunse Judith, aplecându-se spre nora sa. Draga mea, este normal să te simţi atrasă de el. Eşti tânără. Plină de pasiune şi poftă de viaţă; iar, din câte am văzut, Thomas este un bărbat bun şi cinstit.

— O, da! exclamă Anne. Îl poartă pe Dumnezeu în suflet şi îşi trăieşte viaţa după voia Lui.

— Nu mă îndoiesc de asta. Şi nici de faptul că mâna lui Dumnezeu se află asupra relaţiei voastre.

— Doamnă Mann, nici nu ştiţi cât de mult înseamnă pentru mine să vă aud spunând aceste cuvinte! suspină Anne, impresionată până în adâncul sufletului.

Se opri şi trase aer în piept.

— Vă mărturisesc că Thomas mi-a redat speranţa. Planurile lui de viitor mă încântă.

— Atunci nu pot decât să mă bucur pentru voi. Îmi permiţi, totuşi, să-ţi dau un sfat?

— Sfaturile dumneavoastră sunt întotdeauna binevenite.

— Mulţumesc, draga mea. Experienţa vieţii m-a învăţat că, în materie de iubire, oricine, dar mai ales o fiinţă care a trecut prin greutăţile pe care le-ai înfruntat tu, trebuie să înainteze încet şi cu mare băgare de seamă. Nu trebuie să te avânţi cu capul înainte într-o relaţie. Aşteaptă ca sufletul tău să se vindece pe de-a-ntregul. Aşteaptă să cunoşti mai bine atât persoana, cât şi misiunea sa în viaţă. Numai aşa poţi spera la o fericire care să ţină toată viaţa.

În momentul acela, Charles se întoarse şi se

îndepărtă în tăcere. Micul dejun mai putea să aştepte.

Deşi era o dimineaţă răcoroasă, Anne şi Nicole hotărâseră să meargă cu diligenţa, lăsându-i pe John, Charles şi Judith să se bucure de confortul caleştii. Pachetele care nu mai încăpuseră pe acoperişurile trăsurilor erau îngrămădite pe banchete în jurul celor două tinere. Una dintre ferestrele diligenţei refuza cu încăpăţânare să se închidă, aşa că vântul pătrundea neîngrădit înăuntru, purtând cu el frunze şi sunetele obişnuite ale drumului: tropăitul cailor, scârţâitul roţilor şi, intermitent, pocniturile de bici ale vizitiului. Pentru a se încălzi, Anne şi Nicole se lipiseră strâns una de alta şi se înveliseră cu o pătură mare de lână.

Lucrurile se petreceau total contrar planurilor iniţiale. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca Anne să fie cea care să rămână la conac, iar Nicole cea care să plece din nou. Cu excepţia celor câteva replici banale schimbate din când în când, tinerele petrecură prima parte a călătoriei în tăcere, copleşite amândouă de însemnătatea momentului. În cele din urmă, Nicole rupse tăcerea.

— Aş fi vrut să facem această călătorie împreună, spuse ea. Voiajul ar fi fost mult mai plăcut în compania ta şi a micului John.

— Iar eu aş fi vrut să nu pleci, spuse Anne. Ai să-mi lipseşti atât de mult…

Tânăra se opri, şovăind.

— De fapt, nu cred nici eu ce spun. În adâncul sufletului, ştiu că faci ceea ce trebuie. Nu ai fi fost niciodată cu adevărat fericită aici.

Nicole respiră adânc, uşurată să audă din partea lui Anne ceea ce evitase să admită până acum.

— Nu, nu aş fi fost.

— Ştiu că, dacă ar fi fost nevoie, ai fi rămas aici. Şi

sunt sigură că ţi-ai fi făcut datoria aşa cum se cuvine. Totuşi, mă tem că nu ai fi găsit niciodată adevărata fericire, spuse Anne privind pe fereastră. Te-am urmărit, să ştii, adăugă ea, întorcându-şi faţa spre Nicole. Ai ajuns să respecţi rigorile înaltei societăţi cu graţia unei aristocrate înnăscute. Totuşi, ochii tăi rămâneau în continuare umbriţi de amintiri şi de nelinişte. Nu de puţine ori am surprins în privirea ta un dor ce părea să te mistuie.

— Nu mi-am dat seama că era atât de evident. Am încercat din răsputeri să ascund asta.

— Ştiu, şi te-am admirat pentru puterea ta de sacrificiu. Ai fi fost în stare să strângi din dinţi şi să-ţi faci datoria faţă de unchiul Charles, sacrificându-ţi propria fericire. Sunt atât de bucuroasă că unchiul Charles a observat asta, la rândul său, şi că a fost dispus să te elibereze de orice obligaţie!

Trecură câteva momente de tăcere.

— Ai să-mi lipseşti… Ai să-mi lipseşti enorm! adăugă Anne cu un oftat, după care întinse braţul şi apucă strâns mâna surorii sale. Nu pot să-mi închipui viaţa fără tine…

— Ai să te reîntorci vreodată în colonii? întrebă Nicole încet, reuşind cu greu să-şi înfrâneze lacrimile.

— Nu ştiu, răspunse Anne după un moment de gândire. Când am sosit aici, abia aşteptam să mă întorc. În timpul voiajului spre Anglia, aş fi dat orice ca nava să poată face imediat cale întoarsă, ca să mă văd din nou în siguranţa căminului meu. Dar acum… Viaţa merge înainte. Îmi este în continuare dor de familia mea şi de satul meu. De viaţa trăită alături de Cyril. Am avut o căsnicie minunată… Nu am înţeles cu adevărat cât de binecuvântată am fost, decât atunci când nu l-am mai avut lângă mine, spuse ea, după care se opri şi trase aer în piept. Dar acum toate acestea nu sunt decât amintirea unor vremuri care nu se vor mai întoarce niciodată.

Cândva am crezut că nu voi putea să trăiesc fără Cyril. Dar Dumnezeu m-a ajutat, şi sunt încă vie. La început am crezut că am murit pe dinăuntru; dar cum poate un mort să simtă o durere atât de adâncă? Şi apoi, mai e şi John. El mi-a dat puterea de a lupta. De a nu-mi pierde minţile, chiar dacă trăim într-o lume nebună. Cred că Dumnezeu a ştiut de la bun început ce mare nevoie voi avea de acest copilaş. Cât de important era ca după… Moartea lui Cyril… Să-mi rămână măcar o părticică din el, prin John. Şi îi mulţumesc Domnului că soţul meu a apucat să-şi vadă fiul înainte de a închide ochii pe veci. Astfel, pot să îi spun lui John: „Tatăl tău te-a ţinut în braţe şi s-a rugat pentru tine cu ultima-i suflare. Tatăl tău te-a iubit din tot sufletul”. îi spun asta în fiecare seară, înainte de culcare. Vreau ca fiul meu să ştie că tatăl său l-a iubit din toată inima, să îi simtă iubirea toată viaţa. După naştere, aveam mintea înceţoşată de la leacuri, şi nu mi-am dat seama ce dar nepreţuit îmi făcuse Dumnezeu, lăsându-mă să-i nasc pe John înainte ca tatăl său să se stingă din viaţă. Dar Dumnezeu a făcut totul cu gândul la binele meu, la pacea şi fericirea mea viitoare. Iar pentru această binecuvântare îi mulţumesc în fiecare zi.

Nicole se foi stânjenită pe banchetă, învelindu-se cu pătura până sub bărbie. Încă îi venea greu să o asculte pe Anne vorbind despre moartea soţului ei. Anne îi lăsă mâna şi îşi şterse lacrimile ce i se adunaseră la colţurile ochilor.

— Aşa că, vezi tu, încă nu ştiu care sunt planurile pe care le are Dumnezeu pentru mine de acum încolo, continuă ea. Sper să am în continuare înţelepciunea de a-L asculta şi de a-l urma voia, oricare ar fi ea. Deocamdată, nu pot să spun decât că îi simt prezenţa. Îi simt pacea. Simt cum mă asigură cu blândeţe că mă aflu exact acolo unde vrea El să fiu. Nu pot explica lucrul acesta. Nici măcar nu îl înţeleg. Poate că… Poate că mia călăuzit paşii

aici mai mult pentru John decât pentru mine. Simt… Simt în adâncul sufletului meu că procedez bine, deşi, sinceră să fiu, nu ştiu de ce sunt atât de sigură de asta. Simt că în viitor mi se va arăta, fără nicio urmă de dubiu, motivul pentru care Dumnezeu m-a adus aici. Scopul pe care ni-l rezervă mie şi lui John, adăugă ea, după care se opri, trase adânc aer în piept şi se întoarse uşor spre Nicole. Din când în când îndrăznesc să sper că mama şi tata se vor învoi, în cele din urmă, să vină şi ei aici, în Anglia. Poate că o vor face de dragul bunicului Price, pentru a-i da şansa de a-şi revedea plaiurile natale. Dar nu am să fac nicio presiune asupra lor. Am să las totul în mâna lui Dumnezeu.

Nicole simţi că i se strânge inima şi voi să strige că şi ea avea nevoie de ei alături. Ce se va întâmpla cu ea, dacă Anne va reuşi cumva să-i convingă să rămână în Anglia? Totuşi, nu apucă să rostească niciuna dintre aceste temeri.

— Dar de fiecare dată când nutresc astfel de gânduri, mă opresc, spunându-mi că sunt… Ei bine… Egoistă, continuă Anne.

— Mărturisesc că uneori mă încearcă şi pe mine acelaşi egoism, murmură Nicole.

— Ei sunt fericiţi acolo, în Georgetown, spuse Nicole, apucând-o strâns de mână. Mama a trăit în colonii toată viaţa. Nu este o persoană căreia să-i placă huzurul. Ea se simte fericită muncind şi ajutându-i pe ceilalţi. Iar tatii i-ar fi imposibil să revină la viaţa de moşier. Şi, la drept vorbind, mă îndoiesc că bunicul Price ar mai recunoaşte Anglia drept patrie-mamă.

La auzul acestor cuvinte, încordarea lui Nicole dispăru.

— Şi tu ce vei face de acum încolo? o întrebă Anne. Ai de gând să te întorci în Louisiana?

Nicole clătină din cap.

— Doar dacă voi fi absolut sigură că aceasta este voia

Domnului, spuse ea. Sunt zile în care mă gândesc cu dor la satul meu şi la ţinuturile Louisianei. Şi mai ales la părinţii mei. Totuşi, ştiu că acum nu mă mai potrivesc în locul acela. Lucrurile s-au schimbat, şi eu la fel.

Preţ de o clipă, gândul îi zbură la Jean Dupree. Nu se mai gândise la el de luni de zile. Alungă gândul fără dificultate şi continuă.

— Viaţa nu rămâne mult timp aceeaşi şi nimeni nu poate da timpul înapoi. Nu, presupun că n-am să mă mai întorc vreodată în Louisiana. Sau, cel puţin, nu pentru a trăi acolo. Totuşi, în ceea ce priveşte viitorul meu, sunt sigură că mă aşteaptă multe schimbări şi situaţii neprevăzute. Numai Dumnezeu ştie în ce vor consta acestea.

Rămaseră o vreme în tăcere. Diligenţa înainta hurducându-se pe drumurile desfundate. Ştiau amândouă că la capătul călătoriei multe lucruri vor fi rămas nespuse. Totuşi, le venea din ce în ce mai greu să găsească vorbele potrivite pentru a-şi exprima gândurile şi simţămintele.

— Te rog să le spui că îi iubesc! zise în cele din urmă Anne pe un ton şoptit.

— Am să le spun, răspunse Nicole.

— Îmi este dor de ei…

— Ştiu, îi răspunse Nicole, privind-o cu înţelegere şi compasiune. Şi lor le este dor de tine!

Anne încuviinţă din cap, recunoscătoare pentru cuvintele surorii sale.

Capitolul 34

Oraşul Portsmouth era plin de zarvă, de marinari şi de mirosul sărat al mării. Charles îi arătă lui Judith falnicele case ridicate graţie comerţului prosper cu Lumea Nouă, corăbiile ancorate şi mulţimea de colete şi baloturi

cu bunuri proaspăt importate. În port tocmai sosise un convoi de nave, încărcate cu stive înalte de lăzi din lemn de cedru, ce emanau un miros puternic de ceai şi mirodenii aduse din Orient.

Trăsura înaintă huruind pe pavajul neregulat al cheiului şi se opri apoi lângă un grup de mateloţi ce tocmai legau o barcă mare la ţărm. Când Charles coborî din caleaşcă, un bărbat cu nişte favoriţi stufoşi, în uniformă de ofiţer, făcu un pas în faţă şi se înclină înaintea lui.

— Bună ziua, sir Charles! zise el. Căpitanul James Madden la dispoziţia dumneavoastră.

— Ce bucurie să vă revăd, domnul meu! exclamă Charles, scuturându-i recunoscător mâna. Permiteţi-mi să v-o prezint pe doamna Judith Mann, adăugă el, întorcându-se spre femeia care tocmai cobora din trăsură – o rudă prin alianţă şi, mă bucur să o spun, o bună prietenă de familie.

— Este o onoare să vă cunosc, stimată doamnă! spuse căpitanul Madden. Probabil că vă aduceţi aminte de soţia mea, adăugă el, arătând spre doamna Madden.

— Desigur. Este o plăcere să vă revăd, bună doamnă, spuse Charles. Porniţi cumva şi dumneavoastră în voiaj? întrebă el, văzând veşmintele groase ale femeii şi pachetele de la picioarele ei.

— Da, milord, intenţionez să-mi însoţesc soţul în această călătorie. Fiica mea cea mică este însărcinată, spuse femeia cu mândrie în glas. Am primit fericita veste odată cu scrisoarea prin care îi solicitaţi soţului meu o navă şi o însoţitoare potrivită pentru nepoata domniei voastre.

— Ce veste minunată! exclamă Charles, bătându-l pe umăr pe căpitan. Nici că puteam să găsesc o escortă mai bună pentru nepoata mea.

— Dacă prindem azi refluxul şi vântul ţine cu noi, este posibil să ajungem acolo chiar înainte de fericitul

eveniment, spuse căpitanul Madden.

— Doamne ajută! exclamă Charles. Felicitările mele! stimate domn. În ceea ce mă priveşte, sunt extrem de încântat că Nicole va călători într-o companie atât de aleasă, adăugă el, după care se întoarse spre Nicole. Ai auzit, draga mea?

Nicole se apropie de ei şi făcu o reverenţă.

— Este o veste de-a dreptul minunată, spuse ea. Este o adevărată binecuvântare să pot călători în compania unor prieteni dragi.

— Noi suntem cei onoraţi, milady, spuse căpitanul Madden, scoţându-şi pălăria.

— Într-adevăr, încuviinţă Emily Madden, zâmbind din toată inima. Şi vă asigur că, de această dată, nu va mai fi nevoie de absolut nicio lecţie de etichetă.

— Sfaturile domniei voastre sunt întotdeauna binevenite, spuse Nicole. Întotdeauna.

Căpitanul le făcu semn oamenilor săi că pot începe să încarce pachetele şi cuierele de călătorie la bordul navei.

— Ne rămâne mai puţin de un ceas până la reflux, milord, spuse el. Ar fi bine să vă luaţi rămas-bun fără întârziere.

Charles se dădu câţiva paşi înapoi, privind cum Nicole şi Anne se îmbrăţişează strâns, luându-şi rămas-bun printre lacrimi. Călătoria până la Portsmouth şi acum despărţirea în sine se dovediseră a fi o experienţă ciudată pentru Charles. Nu simţea niciuna dintre emoţiile pe care credea că are să le încerce. Nu simţea pic de mânie, pic de teamă în privinţa viitorului, pic de frustrare, pic de dezamăgire. Nu simţea decât o pace profundă. Atât de profundă, încât se întreba dacă aceasta nu îi prevestea cumva sfârşitul.

— Uitaţi cât de strâns se ţin în braţe! şopti Judith, apropiindu-se de el. Nici nu mai ştii unde se termină una şi

unde începe cealaltă.

— Şi asta nu doar acum, murmură Charles. Tânărul Crowley avea mare dreptate când a spus că par a fi un singur suflet ce sălăşluieşte în două trupuri diferite.

— Anne mi-a spus ce s-a întâmplat, spuse femeia, ridicându-şi privirea spre chipul lui Charles. Mărinimosul gest al domniei voastre m-a impresionat până la lacrimi.

— Vă mulţumesc, stimată doamnă. Sunteţi prea amabilă, răspunse Charles, privind-o în ochi.

— Ba deloc, sir Charles. Nu spun decât purul adevăr.

Zâmbetul larg şi cald o făcea să arate încă tânără şi plină de prospeţime.

— Un asemenea gest putea fi făcut doar de un om cu o inimă de aur, a cărui mărinimie ar trebui lăudată prin balade şi legende, drept pildă generaţiilor viitoare.

— Stimată doamnă, cuvintele dumneavoastră mă mişcă până în adâncul sufletului, răspunse Charles, simţind subit o senzaţie de fierbinţeală în obraji.

— Iar eu sunt mişcată de faptele dumneavoastră, răspunse Judith.

Întinse mâna, vrând să-i atingă braţul, dar, dându-şi seama că erau priviţi, se opri.

— Domnia voastră mă faceţi să mă simt din nou tânără, mai adăugă ea.

Charles înţelese prea bine sensul cuvintelor ei.

— Mărturisesc că şi eu am simţit acelaşi lucru în timpul acestei călătorii, spuse el.

De sub borul bonetei, femeia îi aruncă o privire atât de caldă, încât Charles simţi furnicături de plăcere în tot corpul.

— Am observat, murmură ea.

— Stimată doamnă, am trecut deja prin două căsnicii. Două greşeli imense. În ambele cazuri nu am avut decât scopuri prea pământeşti. Am să port această ruşine pe

umeri câte zile med am de trăit, adăugă Charles, făcând o grimasă. Iar acum, când Domnul mi-a deschis în sfârşit ochii, arătându-mi ce ar putea să însemne o uniune adevărată, această binecuvântare îmi este refuzată.

— Refuzată? exclamă Judith. De ce să vă fie refuzată? adăugă ea pe un ton mai scăzut.

— Din cauza problemelor de sănătate. Am probleme cu inima.

Spre surprinderea lui Charles, femeia izbucni în râs.

— Dragul meu domn, vă rog să mă iertaţi, dar sunteţi un om zdravăn şi în putere. Vă asigur că nu arătaţi defel ca un om aflat în pragul morţii.

— Chiar şi aşa, stimată doamnă, nu aş putea să cer nimănui să-şi asume un asemenea risc.

— O, dar eu nu vă cer nimic, răspunse Judith, punându-şi zâmbind mâna pe braţul său.

Într-un sfârşit, Nicole o eliberă pe Anne din îmbrăţişare şi îl ridică în braţe pe micul John. Strânse copilul la piept cât de mult putu. Micuţul simţea evident că se întâmplă ceva neobişnuit, ceva care avea să-i facă nefericit, aşa că, atunci când Nicole îl trecu înapoi în braţele lui Anne, protestă cât se poate de zgomotos. În cele din urmă, cu faţa plină de lacrimi, Anne îşi luă copilul în braţe şi se întoarse la trăsură.

Nicole nu ştia cum să-şi ia rămas-bun de la unchiul său. O cuprinsese un vârtej de emoţii. În mintea ei totul era confuz. Nici măcar nu ştia de ce plânge.

— Mă scuzaţi, milady, dar refluxul nu aşteaptă pe nimeni! strigă impacientat căpitanul Madden, care îşi ocupase deja locul la prova bărcii.

Aşa că Nicole nu avu încotro. Trebui să se apropie de Charles.

— Unchiule, nu ştiu de unde să încep…

— Nici măcar nu încerca, draga mea Nicole, răspunse el, îmbrăţişând-o.

O strângea atât de tare la piept, încât Nicole îi auzea clar bătăile neregulate ale inimii.

— Simţămintele care ne unesc nu pot fi exprimate în cuvinte, adăugă Charles.

Nicole îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Unchiule, îmi las inima aici, cu tine, ca să dea tărie şi linişte inimii tale.

— Iar eu nu pot să-ţi doresc decât un singur lucru, răspunse Charles, luându-i mâna şi conducând-o spre barcă. Să ai o viaţă frumoasă! Să ai o viaţă frumoasă şi să te bucuri de toate binecuvântările lui Dumnezeu!

După ce Nicole se instală în ambarcaţiune, căpitanul răcni:

— Să pornim! Nostrom, vezi ca oamenii să tragă vârtos la vâsle!

Barca începu să se îndepărteze de chei într-un ritm vertiginos.

Nicole rămase în picioare în mijlocul ambarcaţiunii, privind grupul ce îi făcea cu mâna de pe ţărm. Le făcu şi ea cu mâna şi continuă să le strige cuvinte de rămas-bun până când barca începu să cotească pe lângă una dintre navele ancorate în port. Atunci Nicole nu mai avu încotro. Trebui să se întoarcă şi să privească înainte. Îşi aţinti privirea în zare, dincolo de corabia pe care tocmai o ocoleau.

În depărtare, razele soarelui răzbăteau printre nori, susţinându-i cu pilaştri strălucitori de lumină deasupra apelor înspumate. Cu gândul la ceea ce lasă în urmă şi la ceea ce o aşteaptă de acum înainte, Nicole cerceta orizontul.

Barca străbătu repede distanţa până la vas. Când ajunseră lângă navă, Emily Madden fu prima care urcă la

bord. Îmboldiţi de strigătele aspre ale căpitanului şi ale ofiţerilor de pe dunetă, mateloţii se mişcau într-un ritm alert, cărând baloturi, butoaie şi cufere. Pânzele fură desfăcute, ancora fu ridicată, iar barca era deja suită şi amarată, înainte ca Nicole să pună piciorul pe punte. O primă adiere de vânt umflă pânzele corăbiei, şi aceasta se puse în mişcare. Nicole rămase nemişcată pe punte, privind cum oamenii şi casele de pe chei, învăluite acum în ceaţa cenuşie a mării, se pierd în depărtare.

— Şi acum, încotro? murmură Nicole cu faţa îndreptată spre vânt, iar gândurile spre viitor.

Nu veni niciun răspuns. În jur nu se auzea decât ţipătul pescăruşilor ce planau deasupra navei. Lui Nicole i se păru că aceştia intonau cântarea vieţii ei – o călătorie fără de sfârşit, plină de mister şi de întrebări la care numai Dumnezeu putea să răspundă.

Cineva traversă cu paşi apăsaţi puntea teugei şi coborî scara, apropiindu-se de ea. Deşi stătea lângă parapet, cu faţa întoarsă spre larg, Nicole ştia că persoana care se apropie este un ofiţer. La bordul navei, doar ofiţerii purtau cizme de piele. Îşi şterse ochii şi îşi drese vocea, pregătită să dea ochii cu căpitanul Madden.

Totuşi, când se întoarse, nu se trezi faţă în faţă cu căpitanul, ci cu un bărbat înalt şi chipeş, cu plete blond-arămii şi o cicatrice sub ochiul drept. Bărbatul îşi scoase pălăria, făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— Mă iertaţi că nu am putut să vă întâmpin la îmbarcare, milady, dar a trebuit să acţionăm fără întârziere pentru a prinde refluxul.

— Ce surpriză plăcută să vă revăd, domnule Goodwind! exclamă Nicole.

— Domnul căpitan Madden mi-a cerut să-i însoţesc în acest voiaj, spuse Gordon Goodwind. Nu ştie cât timp va rămâne în colonii împreună cu soţia domniei sale, iar o

astfel de navă nu poate să stea mult timp în port, adăugă el, după care se opri, şovăind. Am fost din cale afară de încântat când am aflat că ne veţi însoţi, mărturisi el în cele din urmă.

Nicole simţi că gâtul şi obrajii îi iau foc. Nu mai avusese o astfel de senzaţie de un amar de vreme. Ultima dată când se simţise atât de emoţionată era pe vremea când trăia în Louisiana.

— Aştept cu nerăbdare să ne întâlnim la cină, stimate domn, spuse ea cu un aer aproape timid.

Cuvintele ei avură darul de a-l face şi pe Goodwind să roşească.

— La dispoziţia dumneavoastră, milady, spuse bărbatul făcând din nou o plecăciune, mai adâncă de această dată, după care se retrase.

Nicole îl privi îndepărtându-se, apoi îşi întoarse din nou privirea spre mare. Ieşind din port, corabia trecu pe lângă un promontoriu stâncos, pe care se înălţa semeţ un turn de veghe cu zidurile albe. Cu glas răsunător, căpitanul Goodwind dădu o serie de ordine de pe teugă şi corabia vină cu eleganţă, făcând volta în vânt. Se auziră paşi grăbiţi pe puntea principală, şi în curând se întinseră şi mai multe vele, umflate numaidecât de o forţă grozavă.

Nicole îşi îndepărtă şuviţele răvăşite de pe faţă şi apoi îşi duse mâna la piept. În mod straniu, inima îi bătea în ritmul nebun cu care se mişcau mateloţii. Totuşi, şi mai straniu era faptul că, deşi despărţirea de cei dragi îi umpluse inima de durere, ardea de nerăbdare să vadă ce îi rezerva viitorul.

Capitolul 35

Charles simţi aceeaşi pace profundă pe tot parcursul călătoriei de întoarcere. Întrebările care îl făcuseră să

traverseze Atlanticul pentru a-şi căuta fratele rămâneau în continuare fără răspuns, dar asta nu mai părea să conteze. Lucrurile care îl interesau acum erau cu totul şi cu totul diferite.

Înţelegând dorinţa lui Charles de a medita în linişte, Anne şi Judith, care împărţeau cu John bancheta din faţa lui, încercaseră, pe cât posibil, să nu-i deranjeze în niciun fel. Alta era însă povestea cu micul John, care, la fel de încântat de cai precum era de trăsura lui Charles, se agita întruna în braţele mamei sale, vorbind pe limba sa despre tot ceea ce îi atrăgea atenţia. Entuziasmul copilului umplea trăsura de bună dispoziţie. Charles, care îl privea zâmbind, oftă mulţumit reflectând la cât de plăcută este viaţa sa în acel moment. Deşi lucrurile nu se întâmplaseră aşa cum plănuise iniţial, se simţea împăcat. Deşi era posibil ca, după moartea lui de-acum iminentă, să se aleagă praful de domeniile şi de titlurile sale, se simţea, în sfârşit, gata să renunţe fără nicio părere de rău la toate avuţiile pământeşti şi să moară în pace. Indiferent de ceea ce îi rezerva viitorul şi de câte zile mai avea de trăit, Charles era pregătit şi privea spre viitor cu speranţă.

Când privirea i se încrucişă cu cea a lui Judith, zâmbetul lui căpătă o tentă de regret. Ar fi fost minunat să o poată cunoaşte mai bine pe această femeie extraordinară. După ani lungi de văduvie, era prima dată când lua serios în considerare ideea unui nou mariaj. Totuşi, nu mai era timp pentru o nouă idilă, se gândi el şi îşi întoarse privirea de la ochii jucăuşi ai femeii.

Judith, pe de altă parte, nu era dispusă să renunţe atât de uşor.

— Este remarcabil felul în care soarta ne-a adus împreună, zise ea. Nu credeţi, sir Charles?

— O, ba da, stimată doamnă, răspunse Charles, fericit că avea un motiv să se întoarcă din nou spre ea.

Când o privea pe Judith Mann, Charles nu vedea doar un chip plăcut, ci tot ceea ce lipsise din cele două căsnicii ale sale. Câte greşeli făcuse în anii săi de orbire spirituală! Câte posibilităţi ratate, câte căi mincinoase! îşi simţi sufletul cuprins de regrete.

— Sunt cu adevărat încântat că nepoata mea a avut înţelepciunea de a se mărita cu fiul dumneavoastră, adăugă el.

Anne îşi luă o clipă ochii de la micul John, care continua să ţopăie entuziasmat pe banchetă, şi îi aruncă lui Charles o privire plină de recunoştinţă.

— Da, iubitul mamei, da, spuse ea apoi, întorcându-se spre copil. Multe, multe păsărele.

— Este o binecuvântare să am o prietenă şi o fiică precum Anne, răspunse Judith. Dar eu nu mă refeream la asta…

— Nu?

— Nu, răspunse femeia cu un zâmbet nervos. Sper că mă iertaţi că îmi permit să divulg secretele familiei, sir Charles.

Bărbatul simţi că inima începe să îi bată nebuneşte.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vreţi să spuneţi, stimată doamnă.

— Adevărul este că există şi un al *doilea* miracol care ne uneşte familiile, spuse Judith, după care îşi întoarse privirea spre Anne. Am vrut să-ţi vorbesc despre asta încă de la prima noastră întâlnire, dar am considerat că e mai bine să nu o fac. Totuşi, acum pur şi simplu nu mai pot să păstrez acest secret.

Charles se aplecă puţin în faţă. Dintr-odată, îi venea greu să respire.

— Despre ce secret vorbiţi, stimată doamnă?

— Despre secretul legăturii de sânge dintre noi, răspunse Judith. Adevărul este că mama mea a fost sora

vitregă a tatălui dumneavoastră.

O forţă nevăzută păru să îl împingă pe Charles înapoi pe spătarul banchetei. Bărbatul îşi mişcă buzele, dar nu putu să scoată niciun cuvânt.

— Poftim? bâigui Anne, cu ochii mari de uimire.

— Au fost frate şi soră, repetă femeia, părând încântată de reacţia celor doi. Sir Charles, bunicul dumneavoastră a avut două soţii. Prima a murit de tânără, când i-a dat naştere mamei mele. Bătrânul conte s-a recăsătorit şi, după unsprezece ani, cea de-a doua soţie a sa i-a dat naştere tatălui dumneavoastră. Cu mult înainte de asta, mama mea se îndrăgostise de un bărbat galez, de o obârşie mult mai umilă. Bunicul dumneavoastră era un om din cale afară de sever, cu o fire răzbunătoare. De aceea, după ce mama a fugit de acasă pentru a se putea căsători cu bărbatul iubit, el le-a interzis tuturor să mai pomenească vreodată de ea.

Simţindu-şi inima bubuind în urechi, Charles îşi duse involuntar mâna la piept. Descoperirea că, de fapt, inima nu îl durea defel nu făcea decât să-i sporească uimirea.

— Din păcate, moştenind orgoliul bunicului dumneavoastră, mama nu mi-a mărturisit secretul decât pe patul de moarte, continuă Judith. Doar atunci am aflat că suntem înrudiţi cu una dintre cele mai bogate familii din Anglia. Mama m-a rugat să păstrez cu sfinţenie acest secret şi eu am ascultat-o.

— Dumnezeule mare! reuşi în cele din urmă să exclame Charles. Dumnezeule mare, vă daţi seama ce înseamnă asta?

În loc de răspuns, Judith se întoarse spre Anne şi îi spuse:

— Cum era şi firesc, atunci când te-ai căsătorit cu Cyril, habar nu aveam cine este fratele tatălui tău adoptiv. Mi-am dat seama doar când mi-ai scris că vii în Anglia şi că

ai să stai la conacul Harrow. Când ţi-am citit scrisoarea, am simţit că-mi sare inima din piept.

— Aţi simţit că vă sare inima din piept! exclamă Charles, râzând din toată inima, după care îşi ridică bastonul şi bătu în peretele care îi despărţea de vizitiu. Atunci ce să mai zic eu, scumpa mea doamnă?

Trăsura începu să încetinească.

— O, sper din tot sufletul că nu am greşit împărtăşindu-vă acest secret, spuse Judith îngrijorată.

— Nu aţi greşit câtuşi de puţin! Câtuşi de puţin! exclamă Charles. Există vreun popas pe-aici prin preajmă? îi strigă el vizitiului, scoţând capul pe fereastră.

— Ne aflăm la marginea unui sat, milord, răspunse vizitiul. Precis că este vreo adăpătoare pe aproape.

— Atunci opreşte caii şi întoarce trăsura!

— Să întorc trăsura, sir? întrebă năucit vizitiul, aplecându-se în dreptul ferestrei deschise.

— Aşa cum ai auzit! Fă numaidecât ce ţi-am poruncit!

— Vai, Doamne, Dumnezeule! gemu Judith. Am distrus o zi splendidă cu nişte cuvinte pe care nu ar fi trebuit să le rostesc niciodată…

— Nici nu ştiţi cât de mult vă înşelaţi, doamnă scumpă, zise Charles.

Îi venea să-i spună vizitiului să oprească, să dea portiera în lături şi să danseze de fericire în jurul trăsurii. Dar nu mai era nicio clipă de pierdut. Niciuna.

— Nici nu ştiţi cât de mult vă înşelaţi, repetă el.

Ambele femei îl priveau alarmate.

— M-m-mă tem că… Nu înţeleg, îngăimă Judith.

— Scumpa mea doamnă, aţi transformat această zi într-una perfectă! exclamă el, întinzându-se spre ea şi apucându-i mâna în palme. Vă daţi seama de miracolul înfăptuit de vorbele dumneavoastră în această zi minunată?

Înţelegând în sfârşit la ce se referă Charles, Anne simţi că i se taie respiraţia. Îl privi cu ochi mari întâi pe Charles, apoi îşi întoarse privirea spre Judith.

Vizitiul făcu un ocol larg şi întoarse trăsura, după care se aplecă din nou în dreptul ferestrei.

— Mă iertaţi, sir, dar aţi putea să îmi spuneţi care este următoarea noastră destinaţie? întrebă el.

— Londra, răspunse Charles, râzând când văzu privirea şocată a lui Judith.

Percy spusese că era nevoie de o rudă de sânge. Avuţia lui pământească putea să revină în mod sigur şi indiscutabil doar unei persoane înrudite cu familia Harrow. Şi acum ştia că această persoană există.

— Dă bici cailor, ne grăbim!

— Am înţeles, milord!

— Asta înseamnă că… Murmură Judith.

— Exact, stimată doamnă. Exact!

În momentul acela John se întoarse spre ei şi le zâmbi cu toată faţa, făcându-l pe Charles să râdă cu poftă.

— Ţine-l bine pe flăcău, dragă Anne, căci în braţele tale se află contele John Harrow, cel de-al nouălea conte de Sutton şi viitorul moştenitor al conacului Harrow!

Alte cărţi apărute la editura Casa Cărţii:

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Zei şi regi (vol. 1)
Cântecul izbăvirii (vol. 2)
Tăria braţului Său (voi. 3)
Credinţa părinţilor mei (voi. 4)
Printre zei (voi. 5)
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Seria *Faptele credinţei*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Soţia centurionului, vol. 1
Flacăra ascunsă, vol. 2
Drumul spre Damasc, vol. 3
Fiicele Evei, de Lynn Austin Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Lumina din întuneric, vol. 1
Stâlpul de foc, vol. 2
O *lumină pe cărarea mea*, vol. 3
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
Seria *învăluiţi de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Locul femeii, de Lynn Austin
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Niciun loc unde să plângi, de Doris Vanătone şi Erwin W. Lutzer

Omul ceresc – Remarcabila poveste a vieţii fratelui Yun din China, Fratele Yun şi Paul Hattaway

Perechea potrivită, de Lynn Austin Colecţia *Raftul clasic*:

Ben-Hur, de Lewis Wallace

Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas

Cetatea blestemată, de John R. Carling

Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe

Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz

Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin

Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin în curs de apariţie:

Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (volumele 4 – 5)

Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu